

IRIZĂRI

IRIZĂRI

Dogji Njina a maffarri: por. Sc. Etterni
A. Genova 1813

CUPRINS

Spirit Cuzist /1**Iconic teachers:** Karina-Maria Croitoru**Elevul perfect:** Elena-Adriana Fota-Balaci**Consiliul școlar al elevilor****Sezon după sezon, în top:** Elena-Cătălina Geamănu, Irina-Andreea Codiță**Erasmus+:** Ioana Dragomir, Alina Cîrstea, Riana-Elena Badea**RaSky:** Dragoș Ticu**Profil de absolvent:** Lorena-Maria Lungu**Vibe literar /19****Poezii:** Rareș-Andrei Radu, Gloria Trașcă, Daria Iliescu, Lavinia-Maria Durac, Iulia-Roxana Ștefănescu, Eric-Andrei Dumitru, Alexandra Butaliu, Alexandru-Ștefan Ducu**„Ce e cu adevărat zăpada?”:** Denis Dimian**Psihologia – puntea dintre minte și societate:** Ariana-Victoria Manole**Drumul spre autocunoaștere:** Maia Țiulete**Când nu te potrivești cu propriul suflet:** Alexandru-Ștefan Ducu**Rolul empatiei:** Sofia Miulescu**Drumul omului prin labirintul destinului:** Daria Vîlceanu**Mihai Eminescu și eternitatea cuvântului:** Irina Codiță**Ipostaze ale feminității în literatura română:** Ioana-Victoria Rădoi**Animale /39****Un suflet cu patru lăbuțe:** Ioana-Victoria Rădoi și Nicole-Silvia Călinescu**Animalele de companie:** Emma Panduru și Cristina Pătru**Atitudini /43****Fenomenul K-pop:** Alexia Zlotea**Clubul de Voluntariat Leo Excelion:** Eva-Maria Prasacu**Între educație și conflict:** Nicole-Silvia Călinescu**„Metamorfoze”:** Iulia-Roxana Ștefănescu**Gimnaziu /49****O discuție:** Naima Ciocoi**Globul uitat:** Selena Huștea**Vulpea și lepurele:** Katia Cojocar**FAMILIE:** Liviu-Andreas Averis**Vulpea și broasca țestoasă:** Sofia Tudor**Jurnal de călătorie /55****Visul american:** Yasmina Turculeanu**Maramureș:** Karina-Maria Croitoru**Lingua Universalis /57****Gwendolyn ne danse pas:** Ioana Drighiciu**Une musique intérieure tissée de mots:** Andreea-Maria Tudor**Ensemble:** Andreea-Maria Tudor**La fille de la forêt:** Ioana Drighiciu**The soul learns to sing in words:** Andreea-Monica Truță**The Harmony Behind Our Words:** Doroteea Rotaru**Mirror, Mirror!:** Lavinia Durac**El idioma, otra voz tuya:** Laura-Maria Jianu**Freunde fürs Leben:** Mihaela Cocoș**Zwischen WLAN und Wirklichkeit:** Mihaela Cocoș**POLYGLOTTEN IN DER WELT:** Alexandra Chiriac, Rebeca Epure**Der Frühling:** Karmina-Elena Surugiu**Singmit uns!:** Daria-Stefania Stoican**Echte Liebe:** Daria Ciocănescu**Los idiomas:** Ana-Maria Milosavlevici**Lumea primarilor /67****Un vis devenit realitate:** Ingrid Zăvadă**Iarna lui Ceiuț:** Nora Udrescu**Fulgii jucăuși ai iernii:** Sebastian Dinu**Anotimpul alb:** Sofia-Anamaria Miulescu**Iarna, la săniuș:** Ariana-Teodora Cimpoeu**Lecția Caleidoscopului:** elevii clasei I A**Zâna iernii:** Miruna Diaconu**Un anotimp minunat!:** Maya Grigorie**Iarna magică:** Rebecca Amza**Artă /75****Brâncuși prin ochii unui licean:** Matei Pătrașcu-Pană**Libertatea de a alege:** Irina-Andreea Codiță**Galeria de artă:** Theodora Costescu**Review /79****Raskolnikov- între izolare și căință:** Vlad Florea**„Portretul unei doamne”:** Laura Pleșea**„Războiul care mi-a salvat viața”:** Eveline Sava**„Oamenii mării”:** Adelina Kodrean**„Marty Supreme”:** Robert Pițică**Olimpici /85****Olimpiada de Cultură și Spiritualitate:** Iulia-Gabriela Ciobanu**Gânduri dintr-o călătorie de învingător:** Evelyne-Maria Șotea-Anghel**Din condei spre suflet:** Eva Ghijură**Experiența mea la OLAV:** Selena Alisia Nicolai**Latina — doar un nucleu stins în uitare?:** Denis Dimian**Magia dansurilor populare oltenesti:** Elena-Teodora Nicolae**Științe /93****Matematica:** Ana-Maria Cârțumaru**Știința din spatele muzicii:** Rafaela Zavate**Istoria vizualului:** Rafaela Zavate**Elisa Leonida Zamfirescu:** Ana Groza**Unde începe arta, se termină liniștea:** Macrina Lohon**Universul ascuns în numere:** Constanța Adîr**Locații Cozy /99****TED'S COFFEE:** Bianca-Maria Florescu**1ZERO1:** Bianca-Maria Florescu**Recap anii de liceu /101****Viața de licean la CNEC:** Irina-Andreea Codiță**Génération Lycée:** Elena-Cătălina Geamănu**Liceul:** Gloria Trașcă

Pagina noastră de YouTube
conține videoclipuri și colaje
de poze de la evenimente.
Ești interesat? Abonează-te
folosind codul de mai jos!

Aruncă un ochi pe
Instagramul nostru pentru
mai multe surprize!

REDACTIA**Redactor-șef**

Croitoru Karina, XII B

Redactor-șef adjunct

Codiță Irina, X B

Redactori

Bianca Florescu, XII E

Călinescu Nicole, X B

Rădoi Ioana, X B

Fota-Balaci Adriana, X B

Geamănu Cătălina, X B

Tehnoredactori

Sîrbu Raluca, IX F

Duță Dragoș, IX F

Coordonatori

Prof. Nicu Simona

Prof. Calangiu Marinela

**MULȚUMIM
PENTRU SPRIJINUL
ACORDAT****Conducerii Colegiului Național
„Elena Cuza”****Director**

Prof. Cotfasă Liviu

Directori-adjuncți

Prof. Dragomir Bertoni

Prof. Mitruț Monica

Consilier educativ

Prof. Dobrea Ana-Maria

Profesorilor

Andriescu Corina, Trincă Ileana,
Ștefănescu Ana-Maria, Ivan Luiza,
Militaru Gabriela, Popescu Liliana,
Andrea Adriana, Liculescu Andra,
Cristea Camelia, Blendea Nadia,
Stuparu Aura, Pălăștea Cornelia,
Vasile Gabriela, Găleşeanu Gabriela,
Velea Monica, Lica Mihaela,
Ghenea Simona, Sanda Simona,
Stoica Adela

Doamnei bibliotecar

Păloiu Gabriela

SPIRIT CUZIST

ICONIC TEACHERS

ȚARINA-MARIA CROITORU- XII B

INTERVIU CU DOMNUL PROFESOR MARIUS DUMITRESCU

Ne-am propus să continuăm seria de interviuri cu cei mai îndrăgiți profesori ai colegiului nostru, alegându-l de data aceasta pe domnul profesor Marius Dumitrescu, care predă istoria cu pasiune și reușește să ne inspire de fiecare dată.

Un profesor care construiește povești, transformă marile momente istorice în narațiuni atractive, făcându-i pe elevi să simtă că asistă direct la desfășurarea evenimentelor. Liderii și figurile istorice nu mai sunt simple nume de reținut, ci oameni reali, cu dorințe, temeri și decizii care au schimbat cursul lumii. Astfel, istoria nu mai este doar despre „ce a fost”, ci devine o modalitate de a înțelege mai profund prezentul. Prin urmare, l-am rugat să ne răspundă la câteva întrebări pentru a-l putea cunoaște cu toții mai bine.

Ce v-a determinat să deveniți profesor?

Nu a fost o singură decizie, ci, mai degrabă, o acumulare de momente. M-a fascinat mereu ideea că o explicație bine plasată poate aprinde o scânteie în mintea cuiva. Am vrut să fiu parte din acea metamorfoză în care informația devine cunoaștere și, mai târziu, caracter. Să fii profesor înseamnă să rămâi mereu tânăr prin ideile elevilor tăi și să ai privilegiul de a modela viitorul înainte ca el să se întâmple.

Având în vedere experiența dumneavoastră, ne puteți spune care sunt provocările în interacțiunea cu elevii?

Cea mai mare provocare este să găsești frecvența corectă de comunicare pentru fiecare generație, fără a-ți pierde autenticitatea. Elevii de astăzi au un detector de „fake” extrem de fin; ei nu caută perfecțiunea, ci onestitatea. O altă provocare este să îi convingi că efortul intelectual are valoare în sine, într-o lume care pune accent pe rezultate imediate și scurtături digitale.

Cum definiți succesul unui elev dincolo de note, într-o societate care pune accent pe rezultatele școlare?

Succesul este momentul în care un elev încetează să mai întrebe „Ce ne dă la test?” și începe să întrebe „De ce funcționează lucrurile așa?”. Îl definesc atât prin gândirea critică - capacitatea de a filtra informația, reziliența- modul în care se ridică după un eșec, cât și prin empatie- felul în care își ajută colegii. O notă de 10 este o fotografie a unui moment, dar curiozitatea vie este filmul unei întregi cariere de succes.

Ne apropiem de sfârșitul unui an școlar, iar pentru cei de clasa a XII-a se încheie o etapă importantă din viața lor. Ce sfat aveți pentru absolvenții de liceu?

„Nu vă temeți să faceți greșeli, dar aveți grijă să învățați din ele. Diploma pe care o primiți acum atestă ce ați învățat, dar nu limitează ceea ce puteți deveni. Căutați să fiți oameni de caracter înainte de a fi oameni de succes. Și, poate cel mai important: păstrați-vă acea doză de „revoltă constructivă” care vă va împinge să schimbați lumea în bine, nu doar să vă adaptați la ea.”

În încheiere, conversația cu domnul profesor ne demonstrează că adevărata valoare a unui dascăl nu stă doar în informațiile pe care le transmite, ci în modul în care reușește să modeleze gândirea și caracterul elevilor săi.

ELEVUL PERFECT ÎN SOCIETATEA DE AZI

ELENA-ĂDRIANA FOTA-BALACI-X B

Elevul de azi nu mai este doar un simplu ascultător în bancă, ci un tânăr aflat într-un proces complex de formare. „Elevul perfect” nu este cel cu nota zece pe linie, ci tânărul care știe să îmbine responsabilitatea cu echilibrul și cu dorința de a evolua constant. Viața de licean nu constă doar în teme și teste, înseamnă emoții care apar pe neașteptate, prietenii care se leagă într-o pauză zgomotoasă, nesiguranțe pe care le ascundem în spatele unui zâmbet și momente care ne ajută să ne maturizăm. Dacă elevul model de pe vremuri era cel care recita „Luceafărul” și în somn, exemplarul de azi poate să scrie un eseu, să dea scroll pe TikTok și să mănânce un pachet de biscuiți sub bancă, toate simultan, fără să își piardă concentrarea.

Una dintre cele mai mari provocări este adaptarea la un mediu nou. Schimbarea școlii, a colectivului și a profesorilor poate provoca teamă sau nesiguranță. Unii sunt mai retrași, alții mai vocali, dar toți își doresc același lucru: să fie acceptați. Relațiile cu colegii nu se construiesc peste noapte, dar gesturile mici, glumele împărtășite și sprijinul reciproc le transformă în adevărate prietenii.

Într-o clasă, personalitățile sunt diferite, iar conflictele pot să apară ușor, însă tocmai aceste situații ne învață să comunicăm, să ascultăm și să respectăm opiniile celorlalți. Pe măsură ce timpul trece, momentele de tensiune se transformă în lecții despre cum să fim mai buni, cum să colaborăm și cum să construim relații durabile. În cele din urmă, clasa nu mai este doar un simplu loc de învățare, ci devine un spațiu al amintirilor ce ne însoțesc pentru tot restul vieții. Educația nu se termină odată cu sunetul clopoțelului. Modul în care un elev își petrece timpul liber are un rol esențial în formarea personalității. Fie că este vorba despre dans, muzică, fotbal sau lectură, hobby-urile nu sunt simple distracții, ci funcționează ca o supapă de eliberare a stresului. Prin aceste activități, tânărul își descoperă pasiunile și își dezvoltă abilitățile într-un mod creativ. Într-o lume în care tehnologia pare să știe tot și să răspundă la întrebări cu o viteză uluitoare, inteligența artificială a devenit aproape un coleg de clasă invizibil. Stă cuminte în telefon, laptop sau tabletă și așteaptă să fie întrebată orice. Tentația este mare: de ce să îți mai frământezi gândurile minute în șir, când răspunsul este la un click distanță? Totuși, oricât de rapid ar fi un algoritm, nu poate înlocui emoția descoperirii prin propriul efort. Avalanșa de informații din epoca digitală îmbină adesea adevărul cu exagerarea. Titlurile senzaționale circulă mai rapid decât știrea reală, iar filmulețele virale par mai convingătoare decât faptele.

Pentru a combate știrile false, este esențial ca elevii să-și dezvolte gândirea critică. Verificarea sursei, compararea informațiilor din mai multe publicații și evitarea distribuirii știrilor neverificate sunt pași importanți. Deși tehnologia oferă oportunități extraordinare, ea trebuie folosită responsabil! Elevul care învață să echilibreze accesul rapid la informații cu răbdarea cercetării nu devine doar un bun student, ci un om pregătit pentru viață. Așadar, „elevul perfect” nu este un robot care execută sarcini impecabil, ci un tânăr curios și deschis, capabil să se adapteze la provocările unei lumi în continuă transformare. Liceul devine un spațiu al experiențelor, unde adolescentul se formează ca om, învață să-și gestioneze emoțiile, să construiască relații autentice și să transforme fiecare provocare într-o lecție valoroasă pentru viață.

CONSILIUL ELEVILOR- RĂSPÂNDIM SPIRITUL PRIN IMPLICARE

Pași încrezători, al căror ecou sparge liniștea ce sălășluiește pe holurile liceului. Sunetul respirației tremurânde a candidaților, odată cu aflarea victoriei. Strigăte de entuziasm venite dinspre sălile de cluburi școlare. Glasul elevilor implicați în activitățile de iarnă. Toate aceste clipe de emoție conturează elementul-cheie al Consiliului Elevilor- vocea. Consiliul Elevilor reprezintă o structură ce încurajează solidaritatea, spiritul de echipă și implicarea în activități care pun în valoare spiritul colegiului. Acesta contribuie activ la crearea unui climat educațional care acordă fiecărui elev oportunitatea de a-și exprima potențialul în propria manieră.

Concursul de brazi

Transpuși în atmosfera sărbătorilor de iarnă, ne-am expus încântarea prin organizarea unei noi ediții a Concursului de brazi, intitulat "CuzaTreeUp". Clasele participante și-au dovedit originalitatea în ceea ce privește simțul estetic, iar elevii au profitat din plin de competiția presărată cu iz festiv.

Târgul de Crăciun

În pofida temperaturilor scăzute, sufletele ne-au fost mângâiate de căldura unui eveniment anticipat cu nerăbdare, ce a cultivat empatia și a construit punți de comunicare între membrii colectivului.

Grație Târgului de Crăciun, clasele au contribuit atât la amenajarea standurilor și a preparatelor savuroase, cât și la răspândirea generozității. Sumele obținute au fost donate ulterior către o cauză caritabilă.

Cutia „Christmas for everyone”

În perioada 5-16 decembrie, s-a desfășurat un proiect caritabil, inițiat de Interact Craiova, dedicat copiilor dezavantajați din comuna Breasta. Cutia din fața bibliotecii a fost rapid încărcată cu jucării și rechizite donate de către elevii liceului nostru, ce și-au manifestat compasiunea prin gesturi aparent neînsemnate, însă pline de esență, completate de farmecul Crăciunului.

„Let’s Tie Together” – eleganță de Ziua Culturii Naționale

Pe 15 ianuarie, cu prilejul Zilei Culturii Naționale, colegiul a celebrat rafinamentul printr-o nouă ediție a evenimentului „Let’s Tie Together”. Ambientul cotidian a fost înfrumusețat de ținutele distinse, evocând stilul clasic de exprimare a identității noastre școlare. Mai mult decât atât, am organizat o competiție de fotografii, menită să inspire participanții și să le pună în valoare creativitatea.

Mesaje de Valentine’s Day

Între 2 și 6 februarie, Consiliul Elevilor a pus la dispoziția liceenilor, lângă secretariat, o cutie destinată scrisorilor redactate persoanelor dragi. Inițiativa a adăugat o notă de sensibilitate zilei fiecărui destinatar învăluit de emoția declarațiilor sincere fie anonime, fie semnate.

Bineînțeles, Consiliul Elevilor nu se oprește aici, ci continuă să străbată atât cărări drepte, cât și versanți abrupti. Însă ne-a demonstrat de nenumărate ori capacitatea de a produce schimbări în liceul nostru, echipându-se cu un singur instrument- vocea.

SEZON DUPĂ SEZON, ÎN TOP

POVESTEA UNEI ECHIBE CARE TRANSFORMĂ AMBIȚIA ÎN PERFORMANȚĂ

ELENA-CĂTĂLINA ȚEAMĂNU-X B
& JIRINA-ANDREEA CODIȚĂ-X B

Echipa de baschet feminin a liceului nostru și-a construit, în ultimii ani, un parcurs impresionant, bazat pe muncă, seriozitate și dorința de a progresa. Fără exagerări și fără promisiuni spectaculoase, rezultatele obținute arată clar că implicarea constantă dă roade.

În anul școlar 2023–2024, echipa a obținut locul I pe județ, un rezultat care a confirmat nivelul bun de pregătire. Performanța a fost repetată în 2024–2025, când fetele au câștigat din nou locul I la nivel județean, demonstrând că pot menține un ritm constant și competitiv.

Tot în anul 2024–2025, echipa a participat la etapa zonală, unde a obținut locul al II-lea, devenind vicecampionă regională. A fost un pas important, care le-a oferit experiență și ocazia de a se măsura cu echipe puternice din alte județe.

În 2025–2026, echipa a obținut locul al II-lea pe județ, rămânând în topul competițiilor școlare și arătând că seriozitatea și perseverența sunt atuuri esențiale. Rezultate frumoase au fost înregistrate și la nivel gimnazial. Echipa feminină de baschet 5x5 gimnaziu s-a remarcat prin implicare, iar în competiția de baschet 3x3 fete gimnaziu (2024–2025) a obținut mențiune, semn că există potențial și dorință de afirmare încă de la vârste mai mici.

Un moment important din acest an a fost participarea la Olimpiada Națională a Sportului Școlar, competiție care aduce laolaltă cele mai bune echipe din țară. Prezența la această etapă reprezintă o realizare și o experiență valoroasă pentru întreaga echipă. Dincolo de clasamente, baschetul înseamnă pentru aceste eleve disciplină, colaborare și dorința de a evolua.

Fiecare antrenament contribuie la formarea lor, atât ca sportive, cât și ca persoane. Echipa de baschet a liceului nostru continuă să muncească și să își propună obiective realiste, demonstrând că progresul vine pas cu pas, prin seriozitate și implicare constantă.

VIZITĂ INEDITĂ LA CRAIOVA- EXPERIENȚA ERASMUS+ ALĂTURI DE ELEVII LETONI

IOANA DRAGOMIR-XG
& ALINA CÎRSTEA-XD

Chiar dacă vacanța de iarnă abia se încheiase, în zilele de 13-14 ianuarie 2026, am avut ocazia să participăm la o activitate Erasmus+, alături de elevi și profesori din Letonia, colegiul nostru fiind gazdă. A fost o experiență care ne-a îmbogățit cunoștințele culturale și ne-a arătat diferențele, dar și asemănările dintre noi. Au fost două zile pline, activitățile pe care le-am desfășurat au fost atent gândite, educative, interesante, cu implicare activă de ambele părți, oferindu-ne amintiri deosebite, fără îndoială, dar și o modalitate de învățare activ-participativă deosebită.

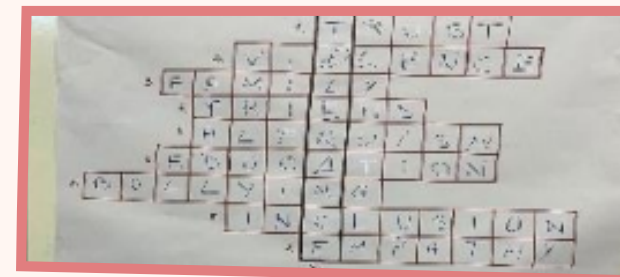
Miercuri dimineață, în fața colegiului, plini de entuziasm, am făcut cunoștință cu elevii din Letonia. Toți erau prietenoși și curioși să vadă ce am pregătit pentru ei. Prima activitate a fost una de treasure hunt, în care am rezolvat ghicitori și le-am arătat centrul orașului nostru, Craiova, încă în haine de sărbătoare.

Apoi, ne-am întors la școală, în amfiteatru, le-am prezentat colegiul nostru și locuri semnificative din Craiova, iar letonii au pregătit, la rândul lor, un scurt videoclip despre școala lor. Mai târziu, ne-am mutat în biblioteca școlii unde am rezolvat un rebus despre comportamentele de risc-temă centrală a proiectelor Erasmus+, iar ultima activitate din acea zi s-a desfășurat în laboratorul de informatică, unde am realizat un afiș antibullying în echipă.

Ziua următoare, joi, a început prin realizarea unui puzzle despre valorile europene, activitate care ne-a învățat să colaborăm, dar ne-a și încurajat să comunicăm mai mult, astfel încât să ne cunoaștem mai bine, chiar reușind să legăm prietenii. La final, am realizat o pictură cu forma mâinilor noastre care simbolizează legătura puternică dintre noi, dincolo de diferitele contexte culturale. După toate aceste activități, a venit timpul să ne despărțim și ne-am promis că vom ține legătura.

Experiența Erasmus+ alături de elevii din Letonia a fost unică și, cu siguranță, ne dorim să o putem repeta. Ne-a învățat importanța diversității și ne-a dezvoltat abilitățile sociale, dar și pe cele lingvistice, de comunicare în limba engleză.

Deschiderea oferită de astfel de evenimente este, cu siguranță, una valoroasă și foarte relevantă pentru calitatea noastră de cetățeni europeni care pot contribui semnificativ într-o societate multiculturală și diversă.

ERASMUS+: THE IDEAL OPPORTUNITY TO BROADEN CULTURAL HORIZONS

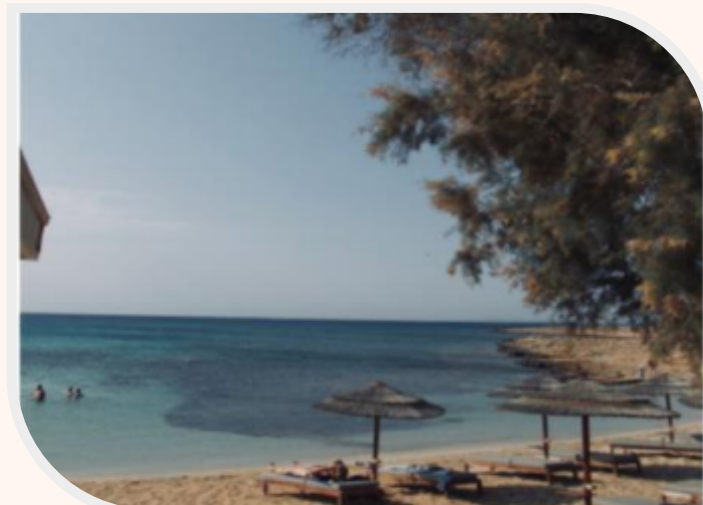
RIANA-ELENA BADEA-XG

Have you ever considered booking a one-way flight? Or seeing the world with your own eyes—discovering cultures beyond everything you call “home”? If so, you’re not alone. Today, an increasing number of young people aim to travel as much as possible on a budget, dreaming of the opportunities that exchange programs offer. Such exchanges once felt unrealistic and unapproachable but now are more accessible than ever!

For as long as I can remember, I’ve been an enthusiastic person, open to any kind of new adventure. I’ve always thought about youth exchanges as a great opportunity to take direct contact with different cultures from around the world in an authentic way. Not do you interact with locals and are you guided through the entire journey, but you also gain insight into their cultural heritage.

From personal experience, I can say that projects like these are more than just trips abroad—they are life-changing journeys toward self-discovery. They push you out of your comfort zone and introduce you to new people, new perspectives, and new ways of thinking— all within an educational setting

As a student at the National College “Elena Cuza,” I had the incredible opportunity to be selected for an ERASMUS+ project organized by my school. In November 2025, with our suitcases packed and excitement running high, time seemed to slow down as we waited to embark on our new adventure. The moment we landed in Cyprus, our curiosity reached new heights. Known for its breathtaking landscapes, the island effortlessly claimed a special place in my heart, becoming a symbol of growth and discovery.

Our first day was dedicated to exploring the city we had been assigned to—Larnaca. Together with our teachers, we wandered through the lively streets filled with both tourists and locals, discovered charming food spots at every corner, and admired the stunning seaside promenade that led us straight to the mesmerizing beach.

In the days that followed, we participated in activities centred around global warming and environmental protection. From visiting bird nature reserves to exploring local attractions, we developed a stronger ecological awareness and a more proactive mindset toward protecting our communities. Cyprus itself stands as a powerful example of the urgency of environmental action—I was deeply surprised to learn that the island had not experienced rainfall for over six months.

Besides the interesting and engaging educational activities, it was the people who made the experience truly unforgettable. From the warm hospitality of the locals to the crystal-clear waves gently touching the shore, every moment felt meaningful and special. The host high school welcomed us with open arms. There we met ambitious students, just like ours, who dared to aim high and dream big. Within this new community, friendships formed naturally. We strengthened not only our language skills but also our confidence and social abilities.

We were greeted by volunteers our age—sociable, kind, and incredibly welcoming. Together with them and a group of German students who joined us, we went on field trips that quickly turned into opportunities for deep conversations and genuine connections. I was fascinated to realize that although we share similar dreams and aspirations, our daily lives can be so beautifully different.

So, what did I truly learn from this experience? What message am I trying to send to you, the reader? I learned that stepping into the unknown helps you discover your own voice. I discovered a new purpose—to dream bigger, to make even the smallest positive change in this vast world. Most importantly, I understood that my voice matters. It deserves to be heard. And maybe, just maybe, it can inspire other young people like me to embrace adventure, curiosity, and the courage to explore the world beyond their borders.

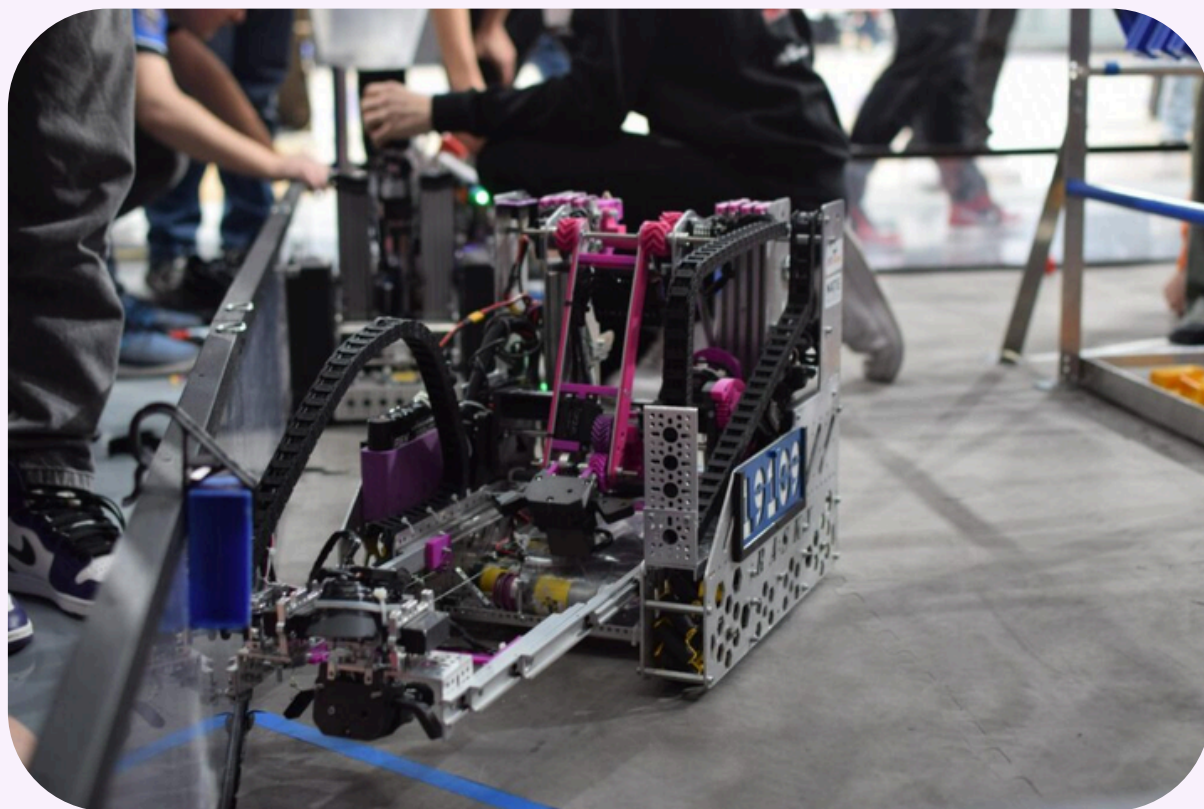
DINCOLO DE MANUALE – ELEVII CARE CONSTRUIESC VIITORUL

••••• ❖ ••••• ❖ ••••• DRAGOȘ TICU-XII E

Pentru un observator ocazional, activitatea din atelierul echipei RaSky ar putea părea o simplă joacă de copii cu piese metalice. Însă, dacă privești mai atent, descoperi că acești tineri nu assemblează doar componente, ci construiesc o viziune. Ceea ce a început în urmă cu opt ani ca o simplă curiozitate a devenit astăzi un motor de inovație și o a doua casă pentru membrii săi. RaSky nu este doar un nume pe o listă de concurs, este un spațiu în care ideile abstracte prind formă, iar tinerii învață că limitele sunt adesea doar bariere mentale pe care le pot depăși împreună.

Echipea este formată din 15 membri activi și 9 voluntari plini de entuziasm, fiecare aducând o perspectivă unică asupra problemelor tehnice. Deși au caractere și stiluri de lucru diferite, acest mix de personalități este exact „combustibilul” care îi propulsează. În acest microunivers, ei au învățat că o echipă unită este mai mult decât suma părților sale. Atelierul lor este locul unde se leagă prietenii durabile și unde veteranilor le revine misiunea nobilă de a transmite ștafeta cunoașterii către nou-veniți, asigurând continuitatea unei tradiții de opt ani.

Robotul creat pentru acest sezon este mai mult decât o mașinărie; este rezultatul miilor de ore de proiectare, testare și ajustare. Fiecare șurub strâns și fiecare linie de cod scrisă reflectă determinarea echipei de a nu renunța, chiar și atunci când soluțiile par greu de găsit. Sub îndrumarea atentă a mentorilor, departamentele de proiectare și construcție au reușit să transforme schițele de pe hârtie într-un mecanism complex, capabil să facă față celor mai dure provocări din teren.

Actualul sezon, intitulat DECODE, a pus echipa în fața unor provocări inedite. Parcursul de până acum a fost unul impresionant: în cadrul celor cinci League Meeturi la care au participat, membrii RaSky au reușit să stabilească high score-ul la o parte din aceste evenimente, demonstrând o pregătire tehnică de excepție. Însă acest an aduce o premieră absolută pentru echipă. Pe lângă rolul de competitori, membrii RaSky au făcut un pas important înainte, numărându-se pentru prima dată printre echipele organizatoare ale etapei regionale. Această nouă responsabilitate adaugă un strat de complexitate misiunii lor: nu mai este vorba doar despre performanța robotului pe teren, ci și despre capacitatea lor de a contribui la succesul întregului eveniment. Cu o motivație dublă, tinerii sunt determinați să facă o treabă excelentă în ambele roluri, sperând ca la regionala ce urmează să obțină un rezultat cel puțin la fel de bun ca cel de anul trecut.

Privind spre viitor, echipa RaSky rămâne fidelă misiunii sale de a atrage cât mai mulți tineri către universul STEM. Ei nu construiesc doar roboți, ci modelează caractere și deschid drumuri către cariere în tehnologie. Așa cum spune și motto-ul lor – „With robots we can reach the sky!” – pentru acești tineri, succesul nu se măsoară doar în trofee, ci în curajul de a visa și în puterea de a inova. Pentru ei, cerul este doar punctul de plecare.

DESPRE VISURI ÎNDRĂZNEȚE ȘI PERSEVERENȚĂ: POVESTEA UNEI ABSOLVENTE AMBIȚIOASE

LORENA-MARIA LUNGU

Mi-am dorit mereu să scriu o carte, o carte cu povești, fiindcă îmi plac teribil de tare basmele și poate că într-o zi am să o redactez. Prezentul meu îmi dă, însă, șansa de a împărtăși experiența unui copil căruia nu-i plăcea să citească și nici să lucreze suplimentar. Succesul nu este mereu predictibil, iar drumul către reușită este departe de a fi liniar.

Colegiul Național "Elena Cuza", așa îmi prezentam școala oriunde mă duceam, le-am spus multor profesori și elevi că eu sunt Lungu Lorena-Maria și acesta este liceul pe care îl reprezint, sorgintea mea academică. Totuși, timp de 13 ani a fost o lume a mea, iar eu am fost, cu simplitate colocvială în cuvinte, Lori de la Cuza. Îi doresc fiecărui elev să simtă la fel.

Am absolvit acum mai puțin de un an, cu onoarea de a fi șef de promoție, cu media 10 la Examenul de bacalaureat și cu trei calificări consecutive la Etapa Națională a Olimpiadei Lectura ca Abilitate de Viață, secțiunea liceu. Acum sunt studentă la Facultatea de Medicină din Craiova, în clasamentul Examenului de Admitere m-am situat pe a patra poziție. Aceasta este înșiruirea realizărilor mele academice, de care sunt, cu siguranță, mândră. Însă povestea mea nu este despre ele, eu nu sunt doar un rezultat. Eu sunt elevul care nu s-a oprit niciodată din a încerca. Reușita implică multe lucruri, nu pot oferi o listă ordonată de ingrediente care să întocmească rețeta succesului. E de la lacrimă până la zâmbet și uneori și înapoi, e de la muncă până la noroc. Eu, uneori, nu am avut noroc, alteori nu am avut nevoie de prea mult noroc și de câteva ori am avut foarte mult noroc. Dar întotdeauna i-am avut pe cei care au văzut în mine potențial și nu s-au dat în lături nici măcar în zilele în care eu însămi nu mă mai regăseam în propriile capacități.

Totul a început în clasa pregătitoare, când m-am speriat îngrozitor de clădirea impozantă în care acum pășesc cu dor. Atunci mi-am întâlnit învățătoarea, pe doamna Monica Velea, care nu s-a supărat când nu mi-am terminat niciodată temele suplimentare și m-a încurajat în continuare să citesc enciclopedii, fiindcă literatura mi se părea total neinteresantă. În clasele primare, am scris primele mele compuneri creative, sub îndrumarea blândă, dar fermă, a învățătoarei mele. Și nu m-am mai oprit niciodată din a scrie. În gimnaziu, am participat pentru prima dată la OLAV și a început, așa, o colaborare pe care o resimt și azi în suflet, cu doamna mea de română, Popescu Liliana.

Nu ne-am oprit nici măcar în clasa a XII-a, când am plecat cu două luni înainte de bacalaureat, la olimpiadă, la Piatra-Neamț. I-am mărturisit, totuși, că am detestat sincer listele cu lecturi suplimentare. În gimnaziu, mi-a fost dirigintă doamna Vasile Roxana, a durat câțiva ani, dar în clasa a VIII-a a început să îmi placă matematica. De dumneai mi-a plăcut de la început. Nu s-a supărat când nu mi-am terminat niciodată temele pe vacanță. Domnul Chiser Cristian a continuat strădania de a mă convinge să îmi placă matematica la liceu. A reușit. Din clasa a VII-a și până când am terminat liceul, am învățat chimie de la doamna Chirigiu Geanina, care mi-a fost și dirigintă.

Nu s-a supărat pe mine când refuzam să mai lucrez. Cu dumnealor am luat 10 la BAC. Și, ca să nu se plictisească în timpul acestui demers educațional, mi-am folosit măcar de câteva ori încăpățânarea, opunându-mă cu vehemență vreunei probleme sau argumentări. Poate că într-un clasament rezultatul meu a fost o dată perfect, însă eu nu sunt și nici nu am aspirat vreodată să fiu.

Am participat la nenumărate concursuri în clasele primare, iar în gimnaziu și liceu, la olimpiade. De aceea, pot afirma că la momentul susținerii examenului de bacalaureat știam să completez colțul cu date personale. Am avut mult exercițiu în prealabil. În clasa a V-a, am participat pentru prima dată la OLAV. Olimpiada perfectă pentru mine, copilul căruia îi plăceau compunerile cu șoareci sau creioane care vorbesc, nu teoria literară sau construcțiile gramaticale. Am obținut prima mea Mențiune. De atunci și până acum, am fost de multe ori menționată, uneori cu apreciere, alteori, din contră. Am decis să particip și în anul următor. M-am calificat la Etapa Națională, am obținut Premiul al II-lea. Locul 2, primul care pierde. Am început liceul. În clasa a IX-a, am obținut Mențiune la Etapa Județeană. În clasele a X-a și a XI-a, m-am calificat la Etapa Națională și am obținut Premii Speciale. Am fost dezamăgită. În clasa a XII-a, deși considerasem că vremea participărilor mele la OLAV a apus, am negat momentul despărțirii și, în consecință, m-am calificat din nou la Etapa Națională. Am obținut prima Mențiune, locul 4. Cu toate acestea, am câștigat ceva mult mai valoros: revelația faptului ca OLAV- Etapa Națională nu a fost despre premii și punctaje.

Privind în retrospectivă, re trăiesc sentimentul de apartenență, discuțiile pe care le-am purtat, persoanele pe care le-am întâlnit, zâmbetele pe care le-am oferit și râsetele pe care le-am stârnit. Și toată pregătirea, nu nenumăratele subiecte lucrate, ci relația dintre mine și doamna mea de română care nu a uitat nicicând că mai întâi eram adolescentă, apoi olimpică. Olimpiadele sunt o experiență, însă nu se circumscriu doar planului academic, iar amintirea lor în mintea mea e împânzită de chipuri, nu de pagini scrise.

Prin oportunitatea care mi s-a oferit, de a-mi împărtăși povestea, am încercat să nu pictez cu acuarela cuvintelor mele un peisaj perfect, al câștigului și împlinirii, fiindcă, de multe ori, performanța e rece și singură. Nu toată lumea a crezut mereu în mine, uneori nici eu nu am crezut, dar le voi rămâne veșnic recunoscătoare celor care au făcut-o și încă o fac. Singurul sfat pe care îl pot oferi generațiilor viitoare este să nu mai încerce să găsească scurtătura, să descopere autodisciplina. Prin ea se clădește fiecare treaptă înspre succes. Știu că adresarea directă către lector nu este indicată, dar cititorule de liceu, să nu îți fie frică să greșești, să nu te temi să spui „nu știu”, să fii mândru de orice realizare a ta și să porți mereu cu tine gândul că din greșeli cel mai adesea se învață, trebuie doar să îți dorești! Nu e despre rezultate, e despre valorile pe care ni le însușim, e despre cum mâine trebuie să știm mai mult decât azi.

Acum sunt studentă. Încă învăț, fiindcă nu m-a constrâns nimeni niciodată să o fac. Mulțumesc, Cuza, unde am crescut, prin toată esența ta, că am plecat din lumea mea mică din liceu într-o lume mare, în care încă n-am uitat cum să fiu om!

VIBE LITERAR

FULGII CĂZĂTORI

RĂREȘ-ANDREI RAȚU-X F

Afară este raiul pe pământ,
Ne-a surprins de peste tot.
Și eu stau și mă frământ
Fără obot.

Dar lângă foc eu stau tăcut,
Gându-mi fuge neîncetat.
Uitându-mă la geamul acum lăut,
Cum cad fulgii repetat.

Aș fugi și eu acuma,
Distrându-mă și dându-mă de-a dura,
Dar focul e prea cald,
Și ploapele nu mai fald.

Aud râsete, veselii,
Zurgălăi și urlete.
Belșugul oboselii,
Nici că se mai aude.

Copiii râd și se distrează,
Zâmbetul pe buze nu dispare,
Bulgări, stânga, dreapta, peste tot,
Ce n-aș da, să am și eu o scăpare.

Soarele apune imediat.
Încep să mă simt neajutorat.
Toate ușor se încetșează,
Iar, palid, corpul este asediat.

Familia gemea.
Aș mai avea acum a spune,
Ceva despre tristețea mea...
Dar acum apune...
Nu mai mișcă, nici furnica mărunțică.

FLORI DE MAI

GLORIA TRĂȘCĂ-X D

Flori de mai în părul meu,
Tu râdeai și eu râdeam mereu,
Primăvara ne-a prins de mână,
Și-am fugit desculți prin lună.

Serile blânde de primăvară
Mă făceau să simt o vrajă rară.
Îmi sclipeau ochii lângă tine,
Aș fi jurat că faci parte din mine.

Eram doi copii sub soarele jucăuș,
Totul părea un vis frumos.
Râsetele noastre, purtate-n zare,
Făceau lumea mai mare.

Odată cu sfârșitul primăverii,
Ai plecat printre umbrele tăcerii,
Lăsându-mă pradă durerii...
Rămâi o amintire caldă ca zilele de mai,
Iar eu voi fi aici, plimbându-mă pe-al meu plai.

ULTIMUL FULG DE NEA

GLORIA TRĂȘCĂ-X D

Într-o seară de decembrie,
Mi-ai promis o veșnicie...
Tu... m-ai făcut să sper,
Colorându-mi iarna din suflet,
Păraai tot un zâmbet...

Nu era o zi oarecare,
O așteptasem cu zile răbdătoare.
Știam că vei apărea tu,
Iar pentru mine numai asta conta...

Orele treceau, însă prezența ta apăsătoare tot nu era...
Deși era vorba despre mine, tot la tine m-am gândit.

Atunci mi-am dat seama că tu ești ca ultimul fulg de nea
Care mi-a atins obrazul,
Ca și cum ai mai fi vrut să mă ții o clipă
În gerul călduros al dragostei tale...

Și dacă iarna va pleca vreodată,
Ultimul fulg vei fi tot tu —
Amintirea care nu se topește.

DRAGUL MEU IUBIT

DARIA ILIESCU-XI D

Dragul meu iubit,
Stelilor le spun
Despre noi
Despre trecut
Prezent
Și viitor
Le arat florile din sticlă
Și oglinda
Handmade de noi
Din cioburi de vise
Și speranțe

Și le vorbesc
Seară de seară
Și mă mândresc
Mă laud
Cu noi
Cu ce am fost
Și ce vom fi
Cu ce am făcut
Și ce vom face

Seară de seară,
De seară,
De seară,
Le spun,
Le vorbesc,
Le povestesc,
Până când
Ele dispar
Și eu Fizic
C e d e z

FATA MORGANA

DARIA ILIESCU-XI D

Băiatul meu,
 Dragul mamei,
 Întoarce-te de pe tărâmul
 Unde lumea-ți aparține
 Iesi din iluzia cum că
 Tu
 Contezi mai mult decât oricine.
 Vino acasă,
 Vino înapoi,
 Vino în lumea în care trăiești în balans
 Nu lăsa mâna să te mângâie
 Să te amețească în mireme
 Să te aburească cu promisiuni
 Starea ta de zeu
 Atotputernic
 E trecătoare
 E doar o iluzie efemeră
 Un efect de Fata Morgana
 Iar tu te vei trezi
 În viața asta
 într-un pustiu de carne și oase
 Unde cândva toți am fost.
 Băiatul mamei,
 Să nu ai încredere
 În mâna care te mângâie
 Mâna care mângâie, ucide
 Mâna care-ți face pe plac
 Te distruge
 Și, odată stins,
 Fiule,
 Nu-ți mai pot garanta
 Că de pe tărâmul mort
 Pe cel viu
 Vei mai reapărea

"TUTUNUL
DĂUNEAZĂ GRAV SĂNĂTĂȚII"

DARIA ILIESCU-XI D

Singurătate și în metrou,
 Strivit de corporatiști
 Obosiți de atâta viață
 Stau la geam și fumează

Ajung acasă, se spală,
 Merg pe balcon
 Și fumează.

A doua zi, se trezesc, își fac o cafea
 Și fumează.

Se duc la muncă, lucrează
 Neuronii-și stresează
 Și în pauze fumează.

În orice loc deschis
 Parcuri, terase,
 Chiar pe stradă
 Ei fumează.

"Tutunul dăunează grav sănătății"
 Și ei...
 Tot...
 Fumează...

SIMFONIA NATURII

LAVINIA-MARIA DURAC-X D

Natura, locul fabulos
 De admirat tot timpul,
 Expiră dor și nostalgie
 Și inspiră anotimpul.

Privești din depărtare
 Un amalgam de culori;
 Parcă-ar fi de-un secol
 Copacul plin cu flori.

Glasul dulce și armonios
 Al privighetorilor din colț
 Încântă firea cu un frumos
 Și tainic cântec răzleț.

Lacul stătător din depărtare,
 Acum plin cu flori,
 Nu-i mai dă răbdare,
 Ci îi creează doar fiori.

Natura cea frumoasă,
 Și tot timpul bogată,
 Aduce zâmbete și armonie
 Și-n suflet multă bucurie.

PENTRU TOTDEAUNA

LAVINIA-MARIA DURAC-X D

Și te iubesc acum și-n altă viață,
 Te iubesc pe tine, cu a ta dulceață,
 Suflet bun și iubitor,
 Pentru mine, nemuritor.

Al meu însoțitor de viață,
 Pur ca lacrima pe față,
 Pe un drum drept înaintăm,
 Viața să o întâmpinăm.

Viața n-are niciun stres
 Când iubirea are sens,
 Zâmbete și bucurii,
 Fără lacrimi, zi de zi.

Cad pe cer miile de stele,
 Unde se duc zilele mele?
 Când cu mine tot tu ești
 Și cu iubire mă-nvelești.

LA SUPRAFAȚĂ

TULIA-ROXANA ȘTEFĂNESCU-XI F

Plaja e umedă.
 Și tot mai rece.
 Valurile lovesc din ce în ce mai tare țărmul.
 Nu par să se oprească.
 Să mă arunc?
 Să mă las purtată de al lor îngheț?
 Să mă scufund?
 Să mă pierd?
 Doar spuma rezistă la suprafață.
 Spuma care, în comparație cu toată apa mării...
 e atât de puțină.
 Puțini rezistă la suprafață.
 Majoritatea se afundă în infinit.
 Fără formă.
 Fără ecou.
 Ce mă face să cred că eu n-aș fi la fel?
 Poate doar faptul că nu m-am aruncat. Încă.
 Dar e o chestiune de timp.
 Doar n-o să rămân pe uscat toată viața.
 Un pescăruș își lasă urmele
 pe nisipul sensibil, care simte orice atingere,
 dar e mereu pregătit
 să fie acoperit de nesfârșitul infinit.

Tot ce rămâne în urmă...
 se șterge într-o clipită.
 Brusca, totul e ca înainte.
 Niciun semn. Nicio amintire.
 La fel ca viața celor care s-au scufundat.
 Sau a celor care nici măcar n-au încercat.
 Și totuși...
 văd astrele reflectate în mare.
 Tremură odată cu valurile,
 dar nu dispar.
 Parcă-mi șoptesc
 nu tot ce e adânc înseamnă pierdere.
 Mă liniștesc.
 Poate că n-am pășit încă în apă,
 dar atunci când o voi face...
 vreau să fiu spumă.
 Una dintre cei care rămân la suprafață.
 Care trăiesc cu adevărat.

REGINA DE INIMĂ NEAGRĂ

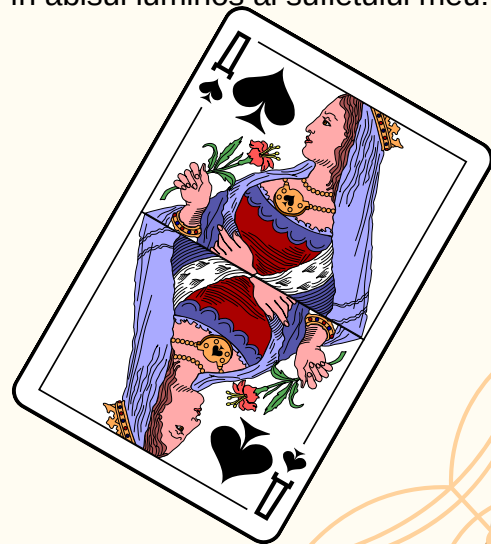
ERIC-ANDREI DUMITRU-IXI

Fumul din sufletul tău
 Se risipește în descântec
 Și-mi umple orgoliul
 Cu dragoste și cântec.

O ceață amară se lasă acum
 Peste bicolorul tău regat,
 Al palatului de șah înghețat
 Și al figurilor de ceară.

Negrul cerului pătrunde
 În casele ostașilor,
 Ținând de veci captivă
 Chiar și inima fruntașilor.

Regina mea cea îndurerată,
 Citește azi poemul meu;
 Deschide-ți inima-ntunecată,
 O, regină, în abisul luminos al sufletului meu!

MĂCELUL DE LA STOCKHOLM

ALEXANDRA BUTALIU-XC

Printre lumini nordice răzlețe și catedrale gotice
 Răsare noiembrie precum blasfemiile catolice,
 Iar conducerea bieților suedezi ia o întorsătură nefastă,
 Când coroana lui Christian al II-lea se reflectă în apă albastră.

Umbra viitorului conducător danez îmbracă pietruitul Gamla Stan,
 În timp ce Stockholm încă glorifică fosta Uniune de la Kalmar.
 Sub turlele robuste și ascuțite se adună cetățenii subjugăți,
 Înălțând abur de tămâie, ofrandă sfinților mult venerați.

Succesorul, profitând de moartea veteranului Sten cel Tânăr,
 Ordonă uciderea celor mai influenți nobili- 80 la număr,
 O decizie ce zguduie rozetele aristocrației suedeze,
 Din groază rezultând geneza unei insurgențe burgheze.

Multă vreme și-a revărsat Stockholm lacrimile peste trupurile neînsuflețite,
 Blestemându-l pe Christian, ce-și privea flegmatic mâinile împătimate.
 Ecoul suspinelor agonice lovea arcadele ogivale cândva cafenii,
 Iar șuvoaie de sânge se strecoară în ale golfului ape stacojii.

Însă propria-i cruzime îl sufocă pe rege și-i doboară tronul,
 Suedezii închinând elogiul celui ce preia acum controlul.
 Gustav Vasa promite poporului că va vedea din nou cer senin,
 Dar orașul celor treisprezece insule înfige o cruce în Klara Hill.

O ȘCOALĂ PRINTRE STELE

ALEXANDRU-ȘTEFAN DUCU- X C

Odată un izvor nestingherit, acum doar fântâna unui suflet torturat,
A cărei inspirație și-a găsit liniștea într-un liceu mult prea îndepărtat,
Simțeam cândva că sunt înzestrat superior, căci sângeram fraze și cerneală prusiană,
Acum doar plutesc alături de paginile caietului meu, într-o apă putredă și superficială

Mi-am rătăcit ideile poetice în perle sidonii, precum cele purtate la gât odinioară,
Căci nu mă mai pot pune pe picioare, după ce amintirile din nou mă doboară,
Absența-mi pătrunde în oase și îmi incinerează mocnit inima îndoliată,
Când îmi reamintesc că nu vă pot înlocui cu nicio altă figură radiantă.

Și, vă jur, pe tot ce e mai bun și adevărat în lume:

Mi-aș jertfi momente din viață încă o mie,
Doar ca să vă reîntâlnesc în Calea Laptelui, ca pe o doamnă stropită cu roua nemuririi,
Când vă îndreptați către o altă sindrofiie, unic arhiereu al literaturii.

CIMITIR AL IUBIRII MELE

GLORIA TRĂȘCĂ,-X D

Ți-am scris piese de război
Tot cu gândul la noi
Tu... cimitir al iubirii mele,
Cu toată otrava care-mi curge prin vene
Mi se scurge pe buze

Cu frică să nu mă refuze
Te văd cu altă față,
Cu sentimente confuze,
Vrăjită toată..
Ea crede că și-a găsit marea dragoste,
Dar eu știu că ești o pacoste..

Numai eu știu cât am suferit
Pentru un om de nimic,
Singura muză a poeziilor mele de acum
M-ai lăsat singură pe drum,
Fără să știu ce va urma, rătăcind printre umbre și dor.

Inima-mi plânge, sufletul mi-e gol,
Pierdut în apusuri frumoase fără zor.
Ah... Tu... cimitir al suferinței mele,
M-ai jucat fără temeri de lupte grele,
Ești ca o rană pe care nu o pot opri,
Fără să mă mai bucure zorii de zi.

Mă plimb printre morminte,
Lăsată fără cuvinte..
Mă pierd printre amintiri ce ard și totul e gol..
Va veni o zi
În care eu nu voi mai fi,
Iar tu nu vei ști
Cum? De ce?
Absența mea răsunătoare
Pare a fi înfricoșătoare..
Durerea îmi spulberă ideile,

Însă doar tu ai cheile
Către gândurile și dorințele mele
Ce sunt ca niște stele pe cerul întunecat al nopții,
Ce-mi oglindesc indiciile sorții.

Pentru mine a trecut,
Tu însă.. vei rămâne același băiat șarmant și zâmbitor
De care ochii mei s-au îndrăgostit izbitor.
Rămâi o amintire frumoasă, plină de dimineți târzii cu multe poezii,
Tu.. cimitir al iubirii mele..
Cu mult drag și dor îți ofer ultimele mele scrisori...

BĂTRÂNUL MEU EDINBURGH

ALEXANDRU-ȘTEFAN DUCU-XC

Unde ești, al meu Edinburgh, cu pielea ta ca de piatră,
Pe care pășeam cândva uitat de vreme, cu sufletul năucit de soartă,
Sub ceața sumbră și apăsătoare precum încălcarea unui jurământ,
Cu ploaia ce spăla urmele nefericirii, scurse din inima mea pe pământ.

Viforul nordic îmi șoptea poveștile fantomelor rătăcitoare,
Ce colindau birourile poezilor, printre paginile scrise cu candoare,
Jefuind neîncetat inimile de suferință, doar pentru a se hrăni—
E oare acesta locul unde, printre oameni, fericirea poate înflori?

Dar de ce nu am putut rămâne în acel ținut gotic, ce m-a putut reține?
De ce m-am lăsat încătușat de fricile mele barbare și clandestine?
Dintre pereții cafenii mi-a fost târâtă ființa nu demult,
Iar singurul vinovat sunt eu, nici măcar nu mai am dreptul să plâng.

Încă aud sunetul pașilor pe treptele reci și stropii de ploaie ce pe case curg,
Privesc în depărtare și zăresc vitraliile Sfântului Giles, luminate de mirificul amurg.
Până am să mor, te voi întâlni în nălucire, când pe cer apar stele,
Și cu cruzime îți mărturisesc: ești pierderea vieții mele.

STRADA DONEGALL

ALEXANDRA BUTALIU-XC

Odată ce coboară cortina vespérală în Belfastul mohorât,
Iar în St. Anne's răsună liturghia cu sacralitate de mormânt,
Entitățile nocturne încep să țese diegeze pe strada Donegall, în baruri,
Unde râsetele se scurg prin fum de trabuc, ferite de ceața dinspre valuri.

Doar două felinare lăcrimează bălți de galbenă lumină,
Săvârșind o dragoste interzisă, sfâșiată de rugină,
Muncitorii se dizolvă în pahare cu suferință și alcool,
Însă licoarea nu poate reumple golul din sufletele lor.

Studentii în haine uzate pregătesc sindrofia muzicală,
Pe când văpaia mistuie cărți de literatură universală,
Iar sub mesele ce înconjoară flautele irlandeze,
Se prăbușesc bărbații și aspirațiile burgheze.

Prăfuita Donegall tratează multe maladii sufletești străine,
Cu prețul năruirii ființei și al actelor clandestine,
Însă merită să devii totuna cu scrumul de țigară,
Când peste trupul inert ți se jură că nimic n-o să mai doară.

„CE E CU ADEVĂRAT ZĂPADA?”

DENIS DIMIAN-XA

— Mami, mami... ninge! Exclamă Maria vârându-și căpșorul după perdeaua subțire, țesută dintr-un material lucios, ușor unsuros.

Afară, sub cerul fumuriu, fulgii tremurânzi de nea formează o cascadă de petale ce este sorbită de pupilele micșorate ale micuței. Picajul lor liber e tulburat de adierile trecătoare de vânt, ce răspândesc parcă pelicula de lumină către toate colțurile lumii.

Pământul însuși este acoperit de o pojghiță albicioasă, ascunzându-se din ce în ce mai mult înlăuntrul său, unde nu va mai fi nevoit să vadă lumea cenușie de la suprafață și pe oamenii care pășesc nepăsători pe al său trup proaspăt bandajat.

— Mami, mami... putem ieși, te rog, afară?! Se apropie fetița rugător de picioarele mamei care își concentra atenția asupra unui fus din lână cenușie.

Femeia oftează, își netezește fusta negricioasă, și scrutează dezinteresată ființa plăpândă, răspunzându-i pe un ton aproape detașat:

— Nu putem draga mea, e trecut de ora 5.

Pentru o fracțiune de secundă, lumina gălbuie a becurilor clipește intermitent, iar apoi se stinge, lăsând încăperea acoperită parcă într-un giulgiu dens.

Fetița se ridică, deznădăjduită, și fuge cu pași mărunți la perdeaua alungită, acum atât de incandescentă de parcă plasticul s-ar fi transformat în mătase.

Ochii Mariei sclipesc pentru o a doua oară. Buzele sale întristate se transformă într-un zâmbet ce îi acaparează întregul chip, iar cu glasul plin de emoție strigă bâlbâindu-se:

— Mami, mami, un înger și-a pierdut aripile!

Mama oftează grav și așază fusul pe canapeaua veche, din care se pot zări fire de material ce se ridică la suprafață ca niște jalnici ghiocci.

Se duce în bucătărie, ia o lumânare și o aprinde apoi cu un chibrit albăstrui, lăsând-o pe masa joasă din sufragerie.

O observă apoi pe fetiță, care se agățase între timp și mai voios, cu mâinile-i gingașe, de axul perdelei.

— Maria, o să rupi perdeaua... Ajunge cu năzbâtiile astea!

Fetița se retrage încetișor, fără a-și desprinde însă privirea de la peisajul argintiu din afara casei sale. Lasă apoi bărbia în piept, murmurând pe un ton supus:

— Dar mami... ninge.

PSIHOLOGIA – PUNTEA DINTRE MINTE ȘI SOCIETATE

ARIANA-VICTORIA MANOLE-XC

Psihologia nu mi-a atins doar petalele. A ajuns până în adâncul rădăcinilor mele. Și a rămas ancorată acolo, captivă, pentru că, de când am cunoscut-o, nu am mai putut renunța la ea. Mi-a devenit exact ca un drog. În momentul în care mă rătăceam de ea, sevrăjul amenința să preia control. Dar în cazul ăsta nu se manifesta prin febră, tremurat, delir, ci printr-o fisură în sufletul meu, pentru că mă detașam de propria persoană pierzând nu doar psihologia, dar și o parte din mine.

Mereu m-a fascinat mintea omului, felul în care procesează lucrurile și multitudinea de direcții pe care le poate urma. Faptul că psihologia îmi oferea o explicație pentru fiecare întrebare pe care o aveam, oricât de lipsită de sens era pentru alții, mi-a permis să sper și să descopăr că orice faptă negativă își are motivele sale. Astfel, am ajuns să văd, înainte de toate, binele în orice om. Indiferent de circumstanțe, de cât de afectată aș fi fost, aproape în fiecare caz, în minte îmi apărea întrebarea asta: "Și totuși, ceea ce fac nu provine tot din ceva ce i-a rănit mai mult decât au putut suporta?"

Însă a-ți antrena mintea să fie constant în căutarea răspunsului în loc să îți lași furia, emoțiile să izbucnească nu te poate face să ierți mereu, chiar și când nu e cazul? Ba da, dar tocmai asta e frumusețea. Înveți să înțelegi, dar să stabilești barierele necesare.

Psihologia m-a ajutat să mă înțeleg în momentele în care vedeam doar ce era greșit la mine. M-a învățat, cu pași mici, dar atenți că, înainte de toate, sunt de ajuns exact așa cum sunt, că merit să îmi accept părțile „rele”, imperfecte la fel cum le admir pe cele bune. Nu credeam că exista lucru mai frumos decât să ajungi să fii înconjurat doar de oameni pe care ești capabil să îi iubești necondiționat. Dar m-am înșelat. Să ajungi să te iubești pe tine însuși necondiționat întrecea orice definiție a împlinirii.

Și cu toate astea, psihologia nu m-a salvat, m-a ajutat să-mi dau seama că trebuie să mă salvez singură.

DRUMUL SPRE AUTOCUNOAȘTERE: ROLUL PSIHOLOGIEI ÎN FORMAREA NOASTRĂ

MAIA ȚIULETE-XC

Societatea modernă se confruntă tot mai mult cu subiectul dezvoltării personale, iar tinerii sunt din ce în ce mai atrași de videoclipuri sau articole cu titluri precum „Cum să devii cea mai bună versiune a ta”. Postări precum acestea prezintă ideea unei dezvoltări personale care vine la pachet cu promisiunea unui stil de viață îmbunătățit, ce ne îndrumă pe calea unui succes garantat. În această temă, însă, psihologia oferă o perspectivă mai profundă, explicând procesele reale care stau la baza formării și evoluției noastre ca persoane.

Un prim aspect important este afectivitatea, adică totalitatea emoțiilor și preferințelor noastre. Faptul că ne place sau nu să facem anumite lucruri nu este întâmplător, ci ține de structura noastră psihică, de experiențele trăite și de modul în care reacționăm la mediul înconjurător. Psihologia ne ajută să înțelegem aceste reacții, să conștientizăm ce ne provoacă bucurie, frustrare sau teamă și să ne orientăm spre activități care ni se potrivesc cu adevărat.

Un alt element esențial este motivația, forța interioară care ne împinge să acționăm pentru atingerea unui scop. Fie că este vorba despre rezultate școlare, carieră sau dorințe personale, motivația explică de ce unele persoane perseverează, iar altele renunță mai ușor. Prin studiul psihologic al motivației, putem învăța cum să ne stabilim obiective realiste, cum să ne menținem dorința de progres și cum să depășim momentele de descurajare. De asemenea, gândirea are un rol important în dezvoltarea personală, deoarece prin intermediul ei analizăm și reflectăm asupra propriei persoane. Psihologia ne arată cum funcționează procesele cognitive și cum ne formăm idei despre noi înșine, despre ceilalți și despre lume. Astfel, putem înțelege mai bine noțiuni precum personalitatea, caracterul sau inteligența și modul în care acestea influențează comportamentul nostru.

În strânsă legătură cu aceste aspecte se află personalitatea și tipologiile temperamentale în care ne încadrăm. Descoperirea și studierea lor reprezintă un avantaj important, deoarece ne ajută să ne înțelegem mai bine propriile reacții, limite și resurse. Cunoscându-ne temperamentul și trăsăturile dominante, putem lua decizii mai potrivite pentru noi și ne putem adapta mai ușor situațiilor de viață.

În concluzie, psihologia are un rol esențial în dezvoltarea personală, deoarece nu oferă doar promisiuni generale de succes, ci explică mecanismele reale prin care ne formăm ca indivizi. Prin înțelegerea emoțiilor, a motivației, a gândirii și a personalității, fiecare persoană își poate construi un drum propriu, bazat pe autocunoaștere și evoluție autentică.

CÂND NU TE POTRIVEȘTI CU PROPRIUL SUFLET...PRIVEȘTE OCHII CUIVA!

ALEXANDRU-ȘTEFAN DUCU-XC

De meserie, sunt om, iar orice om care își trăiește umanitatea pe deplin își cufundă diegeza existențială în izvorul propriului suflet. Sufletul meu este brodat în țesătura fină a literaturii și obișnuiesc să privesc atât universul exterior, cât și cel interior, de pe un tărâm unde transgresarea limitelor realității, dar și ale ficțiunii, este întotdeauna posibilă.

Când vine vorba de psihologie, cred cu tărie că ea se scaldă în apele învolburate ale literaturii, căci amândouă studiază parcursul sinuos al vieții omenești din perspectivă obiectivă. Așa cum afirmă arhitectul realismului francez Honoré de Balzac, instanța discursivă obiectivă reprezintă „ un demiurg al foii de hârtie” – foaie care, în cazul psihologiei, întruchipează sufletul uman. Astfel, cele două mari discipline posedă capacitatea de a pătrunde în seiful insului și de a decifra toate tainele acestuia.

Mai mult decât o știință care studiază mintea indivizilor, psihologia capătă forma unei oglinzi, a cărei reflexie duce lipsa stratului exterior al omului, lăsând la iveală doar adevărul redus la esență. Lupta cu absurdul unei vieți ce se situează tot mai aproape de bariera etății m-a întemnițat în colivia din fier de impas de nenumărate ori, până când psihologia mi-a oferit o perspectivă ușor distinctă. Fericirea nu trebuie ancorată doar în aspirații îndepărtate, în ideea de „material”, căci atunci forța perfidă a habarnamismului este potențată, iar mantaua țelului uman se descoase până la uitare. Trăirile afective de factură pozitivă răzbat din sufletul nostru atunci când descoperim adevărata sursă inepuizabilă ce le alimentează. Cum săvârșim un astfel de act? Prin catadicsirea, apoi validarea și sporirea, propriilor sentimente. Psihologia nu ne învață să ne transfigurăm eul, ci să îl înțelegem și să îl împărtășim.

Evocând lecturile precedente, îmi reamintesc de scriitorul meu favorit, pe care îl socotesc drept un Guru al literaturii: Matthew Arnold, una dintre cele mai iradiante figuri ale epocii victoriene, ce și-a remarcat stilul scriitoricesc printr-o sensibilitate incomensurabilă, relatată pe palimpsestul psihologiei. Poetul abordează în mod obsesiv regresia insului modern, precum și neconcordanța acestuia cu resursele mediului înconjurător. Profund calamitat de o lume înecată în apele sure ale superficialității, Arnold își exprimă agonia generată de neimplicarea emoțională a semenilor săi în viața de zi cu zi, pavând, astfel, refugiul în universul naturii, căci o lume fără trăiri afective, fără iubire purtată atât sinelui, cât și celor din jur, nu mai lasă loc pentru umanitate. În creația sa modernistă „The Buried Life”, eul liric poetizează, din punctul meu de vedere, definiția clară a psihologiei:

„Și-ntoarce-ți ochii limpezi către mine
Și dă-mi voie să-ți citesc în ei, iubito, taina cea mai adâncă a sufletului tău.”

În spatele unui strat cusut după bunul plac, ochii ascund întotdeauna adevărul de necondamnat, iar psihologia m-a învățat să mă înec mai des în privirea a tot ceea ce mă înconjoară și să simt tot ceea ce trebuie să simt. Rolul omului pe Pământ este să simtă, să citească suflete, dar și cărți, întrucât atât parcursul literaturii, cât și cel al psihologiei, reprezintă supraviețuirea sufletului dincolo de minciuni, viață, poate chiar și moarte. Dacă mă întrebați pe mine...eu aș privi ochii Edinburgh-ului.

ROLUL EMPATIEI ÎN REGLAREA EMOȚIONALĂ ȘI RELAȚIILE INTERPERSONALE

Ne cunoaștem cu adevărat pe noi înșine?
„O viață nevizitată nu merită trăită.”- Socrate

SOFIA MIULESCU-XC

Acest citat m-a făcut să mă opresc și să mă gândesc la mine, la experiențele trăite de mine și, pur și simplu, la rostul omului pe pământ. Cât de des ne oprim să ascultăm ce simțim cu adevărat? Cât de rar ne întrebăm cine suntem dincolo de școală, teme și standardele societății moderne? Rolul unui om pe pământ ar trebui să fie ceva frumos, cum ar fi iubirea lucrurilor mici, și nu obținerea unei diplome sau a notelor perfecte. Pentru mine, cuvintele lui Socrate înseamnă că a ne cunoaște pe noi înșine nu este doar util, ci necesar; e un fel de a ne da șansa să trăim viața la intensitate maximă.

Viața de zi cu zi e adesea prea agitată ca să mai ascultăm ce zice interiorul nostru. Psihologia m-a învățat să privesc mai atent în mine și să înțeleg de ce unele situații mă fac să mă simt în acel fel. Am învățat să nu mai fug de emoții, ci să le ascult. Pentru că doar înfruntându-mi "fricile" pot să găsesc o soluție reală și să le evit. Tristețea, frustrarea sau anxietatea nu sunt dușmani; ele sunt mesaje care mă ajută să înțeleg ce am nevoie. Cunoscându-mi slăbiciunile și defectele, reușesc să găsesc metode să le îndepărtiez complet din viața mea.

De asemenea, modul în care gândesc poate schimba totul. Tipul de "mindset" pe care îl ai îți formează complet principiile și percepția asupra lumii. Când mă las prinsă de nesiguranță sau autocritică, totul pare greu și fără speranță. Dar când încerc să fiu blândă cu mine, lucrurile devin mai clare și mai ușor de gestionat. Am învățat că greșelile nu înseamnă eșec, ci pași necesari ca să mă dezvolt emoțional și să cresc.

Și oamenii din jurul meu au început să se schimbe pentru că am început să-i privesc diferit. Desigur, nu fiecare om cu care interacționez s-a schimbat în bine sau în rău; unii chiar deloc. Asta este frumusețea vieții: este plină de surprize plăcute și neplăcute. Fiecare om are propriul mod de a vedea lumea, iar când încerc să înțeleg asta, comunic mai bine și leg relații mai sincere. Empatia nu e doar un cuvânt, e modul prin care pot să fiu aproape de ceilalți fără să judec. Înainte, când eram mai mică, nu înțelegeam pe deplin rolul unei empatii pătrunzătoare și ce beneficii poți să ai de pe urma ei. Acum, după ani și ani, pot să spun că empatia este una din cele mai frumoase caracteristici ale unui om. Oamenii ar trebui să se aprecieze și să se iubească pentru felul lor de a fi, pentru emoțiile exprimate, pentru principii, și nu pentru aparențele, care pot fi înșelătoare.

Fiecare pas spre autocunoaștere mă face să simt că devin mai adevărată față de mine însămi. Uneori e greu, alteleori înfricoșător, dar sentimentul că mă descopăr și mă înțeleg mai bine în fiecare zi merită tot efortul. Psihologia nu este doar despre reguli sau teorii; e despre a ne da șansa să fim noi înșine și să trăim viața cu sufletul deschis. Când învăț să mă cunosc, viața devine mai clară, mai autentică și mai frumoasă. Și cred că fiecare dintre noi merită să simtă asta.

DRUMUL OMULUI PRIN LABIRINTUL DESTINULUI

DARIA VÎLCEANU-XI B

Ne place să credem că ne conducem singuri viața. Că fiecare alegere ne aparține și că drumul pe care mergem este rezultatul voinței noastre. Și totuși, în momentele decisive, apare inevitabil întrebarea: este totul în mâinile noastre sau există o forță nevăzută care ne trasează parcursul? Relația dintre om și destin a fost, din cele mai vechi timpuri, una tensionată, fascinantă și profund controversată.

Destinul, cunoscut și sub denumirea de soartă sau „Moire”, reprezintă ansamblul evenimentelor din viața unui om considerate predeterminate, inevitabile, impuse de o forță superioară sau de ordinea universală. Ideea presupune că existența fiecăruia urmează un traseu stabilit dinainte, iar libertatea umană se manifestă doar în limitele acestui cadru deja fixat.

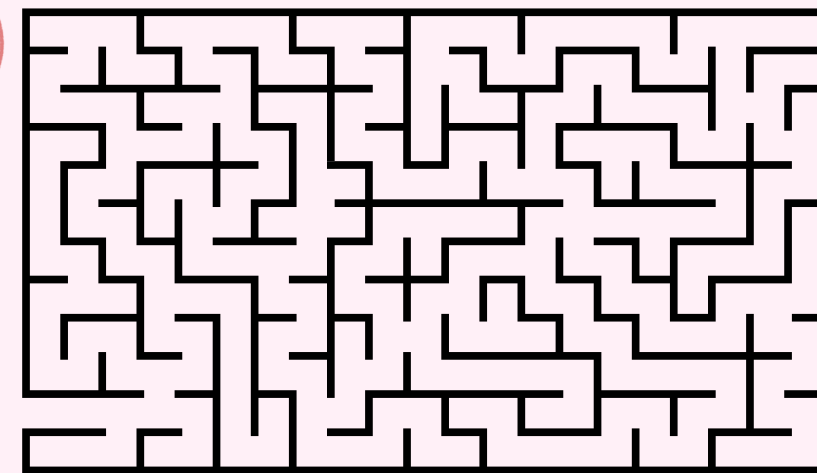
În mitologia greacă, destinul era hotărât de cele trei Moire: Clotho, care torcea firul vieții, Lachesis, care îi măsura lungimea, și Atropos, care îl tăia fără ezitare. Imaginea firului vieții a devenit un simbol puternic al fragilității condiției umane și al imposibilității de a evita ceea ce este „scris”. Nici măcar zeii nu puteau modifica în totalitate hotărârile destinului, ceea ce subliniază forța absolută a acestuia.

În cultura populară românească, ideea de destin este reflectată prin concepte precum „ursita” sau prin expresia „ce ți-e scris, în frunte ți-e pus”. Aceste formule transmit convingerea că fiecare om are un drum deja stabilit, iar încercările de a-l ocoli sunt zadarnice. Totuși, tocmai această credință a generat una dintre cele mai importante dileme ale umanității: este omul liber sau este supus unei necesități implacabile?

Literatura universală a transformat această întrebare într-o temă centrală, explorând conflictul dintre voința individuală și forțele superioare. În tragedia lui Sofocle, „Oedip rege”, destinul apare ca o forță crudă și inevitabilă, hotărâtă de zei și anunțată prin oracol. Oedip, regele Tebei, află că își va ucide tatăl și se va căsători cu propria mamă. Îngrozit de profeție, el încearcă să fugă pentru a o evita, însă tocmai această încercare îl conduce, fără să știe, la împlinirea ei. Tragedia sa constă nu doar în faptele comise, ci în conștientizarea faptului că orice efort de a înfrunta soarta a fost inutil. În final, Oedip se pedepsește singur, orbindu-se, într-un gest care exprimă atât vinovăția, cât și neputința omului în fața destinului. Prin acest personaj, Sofocle ilustrează drama ființei umane raționale, care, deși capabilă să ia decizii, rămâne prizoniera unui plan prestabilit.

O perspectivă diferită este oferită de epopeea lui Homer. În „Iliada”, destinul eroilor este, de asemenea, stabilit, însă accentul cade pe atitudinea lor în fața sortii. Nici zeii nu pot modifica în mod fundamental ceea ce este hotărât, ci doar pot influența momentul împlinirii. Ahile, cel mai puternic dintre eroii greci, știe că este sortit să moară tânăr dacă participă la războiul troian. Cu toate acestea, el alege conștient o viață scurtă și glorioasă în locul uneia lungi și lipsite de faimă. În acest caz, destinul nu mai apare doar ca o constrângere, ci ca un cadru în interiorul căruia omul își afirmă valorile: curajul, onoarea, loialitatea. Alegerea lui Ahile nu îi schimbă soarta, dar îi conferă demnitate. Comparând cele două opere, se poate observa aceeași confruntare dintre puterea destinului și voința omului. În „Oedip rege”, destinul este tragic și implacabil, iar omul se lovește dureros de limitele impuse de zei. În „Iliada”, eroul găsește sens în modul în care își asumă destinul. Ambele exemple sugerează că, deși omul nu poate controla tot ceea ce i se întâmplă, el poate alege felul în care răspunde.

În epoca modernă, perspectiva asupra destinului s-a schimbat considerabil. Accentul cade pe libertatea individuală și pe ideea că omul își poate construi propriul drum, chiar dacă este influențat de contextul social, istoric sau familial. Concepția contemporană valorizează responsabilitatea personală și puterea alegerii, fără a ignora însă limitele impuse de realitate. Relația dintre om și destin rămâne una dintre cele mai profunde teme ale gândirii și literaturii universale. Ea dezvăluie tensiunea permanentă dintre libertate și necesitate, dintre dorința de autonomie și conștiința limitelor. Poate că adevărata putere a omului nu constă în a-și schimba destinul, ci în a-l înțelege și a-l trăi cu demnitate. Iar în această confruntare continuă dintre voință și inevitabil se află, de fapt, esența condiției umane.

MIHAI EMINESCU ȘI ETERNITATEA CUVÂNTULUI

TRINA CODIȚĂ - XB

Despre Mihai Eminescu s-a scris enorm și, cu toate acestea, pare că niciodată nu s-a spus totul. Ne putem întreba dacă mai este posibil să adăugăm ceva nou la portretul celui mai mare poet al literaturii române. De-a lungul timpului, istorici literari, critici și oameni de cultură, precum G.Călinescu, și-au dedicat ani întregi cercetării vieții și operei sale, încercând să surprindă complexitatea unui spirit excepțional. Și totuși, opera eminesciană continuă să ofere noi perspective, noi interpretări și noi înțelesuri, demonstrând că valoarea autentică nu se epuizează odată cu trecerea timpului.

Eminescu nu este doar o figură canonică, prezentă în manualele școlare, și nici doar un simbol festiv invocat la aniversări culturale. El reprezintă un punct de referință fundamental pentru identitatea noastră culturală. Fiecare generație îl redescoperă în mod diferit, raportându-se la opera sa prin propriile frământări și întrebări. Tocmai această capacitate de a rămâne actual, de a dialoga peste timp cu cititorii săi, constituie una dintre cele mai mari dovezi ale genialității sale. Fără îndoială, Eminescu este cel mai mare poet român prin profunzimea ideilor și prin intensitatea sentimentelor exprimate. Opera sa impresionează atât prin dimensiunea filozofică, cât și prin rafinamentul artistic. În poezii precum „Luceafărul”, „Scrisorile” sau „Odă (în metru antic)”, se regăsesc meditații asupra condiției umane, asupra destinului, iubirii, timpului și morții. Gândirea sa poetică depășește simpla exprimare a emoției, devenind o reflecție amplă asupra existenței. Eminescu transformă versul într-un instrument al cunoașterii, într-o modalitate de a explora marile mistere ale vieții.

În același timp, el este un artist neîntrecut al cuvântului românesc. Limba română, prin Eminescu, capătă o muzicalitate și o expresivitate aparte. Fiecare imagine poetică este construită cu migală, fiecare metaforă deschide o nouă dimensiune a sensibilității. Natura – codrul, teiul, plopii, lacul, marea – nu este doar un decor, ci un spațiu simbolic în care se reflectă stările sufletești ale poetului. În versurile sale, natura respiră, simte, participă la drama sau la extazul ființei umane.

Cu toate acestea, Eminescu nu trebuie perceput ca un fenomen izolat, apărut brusc în cultura română. El nu este o apariție miraculoasă desprinsă de context, ci un om profund ancorat în realitățile timpului său. Născut în sânul poporului român, el a cunoscut tradițiile, obiceiurile, suferințele și aspirațiile acestuia. A studiat istoria și filozofia, a călătorit și a intrat în contact cu marile curente de idei ale Europei, dar și-a păstrat mereu legătura cu rădăcinile sale. Tocmai această sinteză între universal și național face din Eminescu un creator unic. Dimensiunea sa patriotică nu trebuie înțeleasă ca o simplă declarație de iubire față de țară, ci ca o asumare profundă a destinului național. El nu idealizează realitatea, ci o analizează critic, cu luciditate și responsabilitate. Pentru el, patria nu este un cuvânt gol, ci o realitate vie, care implică memorie, sacrificiu și demnitate.

În prezent, deși se scrie și se vorbește mult despre Eminescu, nu putem afirma că am ajuns să-l cunoaștem în totalitate. Opera sa este atât de vastă și de complexă încât fiecare lectură atentă dezvăluie noi sensuri.

Uneori îl descoperim ca poet al iubirii absolute, alteori ca filozof al singurătății sau ca vizionar al destinului cosmic. Această bogăție de perspective explică de ce Eminescu rămâne mereu actual și mereu provocator. Mai mult decât atât, Eminescu este viu în conștiința poporului nostru. Este studiat în școli, interpretat pe scenele teatrelor, recitat la evenimente culturale și comemorative. Dar dincolo de cadrul oficial, el trăiește prin emoția autentică a cititorului care îi deschide cartea și se regăsește în versurile sale. Atâta vreme cât vor exista oameni care iubesc natura, dreptatea, adevărul și frumosul, Eminescu va continua să fie un simbol și un ideal.

Citindu-i poezia, redescoperim frumusețea peisajului românesc și ne reconectăm la valorile fundamentale ale identității noastre. Ne amintim de strămoși și învățăm să prețuim moștenirea culturală primită. Prin versurile sale, înțelegem că apartenența la o comunitate nu este o simplă întâmplare, ci o responsabilitate. Eminescu ne invită să privim mai adânc în noi înșine și să reflectăm asupra sensului existenței. Din punct de vedere universal, Eminescu poate fi comparat cu mari creatori precum Petrarca sau Dante. Asemenea acestora, el reușește să transforme experiența personală într-o expresie a unei întregi comunități. Dacă Dante a fost cântărețul patriei sale îndurerate, Eminescu devine vocea sensibilă și profundă a României moderne. El unește lirismul cu meditația filozofică și sentimentul patriotic cu universalitatea temelor abordate.

În concluzie, Mihai Eminescu nu aparține doar trecutului, ci și prezentului și viitorului culturii române. Opera sa rămâne o sursă inepuizabilă de inspirație și reflecție, un reper esențial al literaturii noastre. Oricât s-ar scrie despre el, vor exista mereu noi unghiuri de interpretare și noi generații care îl vor redescoperi. Aceasta este, poate, adevărata măsură a genialității sale: capacitatea de a rămâne viu în inimile și în conștiința oamenilor, dincolo de timp.

PORTRETULUI MIHAI EMINESCU
ARIADNA BĂDOSU - IXD

ELA GHEORGHIDIU ȘI ZOE TRAHANACHE IPOSTAZE ALE FEMINITĂȚII ÎN LITERATURA ROMÂNĂ

IOANA-VICTORIA RĂDOI-X B

În literatura română, personajele feminine au evoluat de la figuri decorative la construcții psihologice complexe, capabile să susțină intriga și să provoace tensiuni dramatice majore. Două astfel de personaje sunt Ela Gheorghidiu, din romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război” de Camil Petrescu, și Zoe Trahanache, din comedia „O scrisoare pierdută” de Ion Luca Caragiale. Deși aparțin unor specii literare diferite, roman psihologic modern și comedie, ambele reprezintă centrul conflictului și ilustrează tipologia femeii adulterine, în jurul căreia se construiește tensiunea narativă.

Feminitatea ca nucleu al conflictului

Atât Ela, cât și Zoe sunt personaje în jurul cărora se concentrează întreaga acțiune. În romanul lui Camil Petrescu, Ela devine sursa dramei interioare a lui Ștefan Gheorghidiu. Idealizată la începutul căsniciei, ea este treptat pusă sub semnul îndoielii, iar suspiciunea infidelității o transformă într-un factor declanșator al crizei existențiale a protagonistului. Drama nu este una exterioară, ci una a conștiinței, filtrată prin gelozie, orgoliu și nevoia absolutului în iubire.

În schimb, la Caragiale, conflictul are o dimensiune socială și politică. Zoe Trahanache devine pivotul unei situații comice generate de pierderea unei scrisori de amor, trimisă de amantul ei, prefectul Ștefan Tipătescu. Această scrisoare ajunge instrument de șantaj în mâinile lui Cațavencu, declanșând o adevărată farsă politică. Dacă în cazul Elei drama este profundă și interiorizată, în cazul lui Zoe este amplificată satiric, autorul mizând pe exagerare și ironie.

Statutul social – definirea prin căsătorie

Din punct de vedere social, ambele personaje sunt definite, în primul rând, prin statutul marital. Ela, orfană și admirată studentă la Facultatea de Litere, descrisă drept „un spectacol minunat”, îl alege pe Ștefan Gheorghidiu din dragoste, chiar dacă acesta nu avea o situație materială stabilă la începutul relației lor. Alegerea ei pare, inițial, o dovadă de autenticitate sentimentală și devotament.

Zoe Trahanache, în schimb, este soția lui Zaharia Trahanache, lider politic influent și reprezentant al partidului de guvernământ. Ea beneficiază de un statut privilegiat și de un trai confortabil, poziția socială fiind consolidată de relațiile politice ale soțului. În cazul ei, căsătoria nu este doar un cadru social, ci și un instrument de menținere a prestigiului.

Modalități de caracterizare și construcție artistică

Diferențele dintre cele două personaje devin evidente și la nivelul tehnicii narative. Ela este cunoscută exclusiv prin perspectiva subiectivă a lui Ștefan Gheorghidiu, imaginea ei este filtrată prin sensibilitatea și gelozia acestuia, ceea ce creează ambiguitate: cititorul nu știe niciodată cu certitudine dacă Ela este cu adevărat vinovată sau doar victima unei conștiințe obsesive. La început, ea pare modestă, inocentă și devotată, participând la preocupările intelectuale ale soțului și împărțind idealurile acestuia.

Zoe, în schimb, este caracterizată prin didascalii, dialog și acțiuni proprii. Caragiale îi conturează personalitatea direct și indirect, alegând replici sugestive și gesturi care îi dezvăluie firea energică. Ea nu este o figură pasivă, ci o femeie hotărâtă, capabilă să influențeze decizii politice și să își impună voința. Inteligența sa practică este evidentă prin modul în care gestionează criza scrisorii pierdute.

Dimensiunea psihologică și tipologia adulterinei

La nivel psihologic, ambele personaje pot fi încadrate în tipologia femeii adulterine, însă modul în care această trăsătură este tratată diferă semnificativ. În cazul Elei, presupusa infidelitate devine motivul destrămării unei iubiri idealizate. Sub influența moștenirii și a schimbării mediului social, ea pare să se transforme într-o femeie preocupată de confort și aparențe. Ștefan ajunge să creadă că interesul ei principal îl reprezintă averea, iar ruptura dintre ei capătă dimensiuni dramatice.

Zoe, care întreține de opt ani o relație cu Tipătescu, tratează adulterul cu o naturalețe specifică universului caragialian. Pentru ea, prioritară nu este moralitatea, ci păstrarea reputației și a echilibrului politic. În lupta pentru recuperarea scrisorii, dovedește luciditate, autoritate și abilitate strategică. Finalul comediei, în care scrisoarea este recuperată prin intervenția Cetățeanului turmentat, restabilește ordinea și conferă situației un deznodământ fericit.

Concluzie – două oglinzi ale epocii lor

Deși separate de aproape jumătate de secol și aparținând unor viziuni literare diferite, Ela Gheorghidiu și Zoe Trahanache prezintă asemănări evidente. Ambele sunt personaje centrale, inteligente, capabile să influențeze destinele celor din jur și să susțină conflictul operei. Totodată, ele reflectă două perspective distincte asupra feminității: una dramatică, modernă și interiorizată, cealaltă satirică, socială și pragmatică. În final, aceste două figuri feminine demonstrează că literatura română a oferit personaje complexe, memorabile, care depășesc simpla funcție narativă și devin expresii ale mentalităților și tensiunilor din epoca lor.

ANIMALE

UN SUFLET CU PATRU LĂBUȚE

IOANA-VICTORIA RĂDOI - X B
& NICOLE-SILVIA CĂLINESCU - X B

Câteodată, noi, oamenii, ne ascundem de furtunile vieții în încăperi întunecate, cugetăm profund, ne temem, suntem bulversați. Căutăm complicitate, liniște atunci când lumea ne vorbește prea tare sau o privire caldă când nici noi nu mai știm ce simțim. În acele clipe, ne dăm seama că animalele de companie nu sunt doar un simplu ghem de blană, că relația cu ele nu înseamnă doar a avea un câine sau o pisică, ci a găsi un suflet care rămâne, care ne alege și ne oferă, în felul lui tăcut, ocrotire.

Într-o lume grăbită, în care oamenii pleacă, se ceartă sau ne ignoră fără să clipească, animalele ne oferă ceva simplu și profund: prezență necondiționată. Nu spun multe, dar ochii lor sunt plini de lumină și de acea admirație sinceră care ne ajută să depășim obstacolele vieții. Noi, craiovenii, nu căutăm în animale doar companie, ci suflete pereche care să ne dăruiască un strop de fericire curată. Nu e întâmplător că printre cele mai iubite animale din Craiova se află câinii și pisicile: câinele — simbol al loialității neclintite, pisica — ghemotocul inteligent care aduce liniște în casele noastre.

Interesant este că, potrivit unor statistici recente, aproximativ 30% dintre bărbați consideră că marea iubire a vieții lor este echipa de fotbal preferată, iar 30% dintre femei spun că sufletul lor pereche este cel mai bun prieten. Totuși, peste 65% dintre respondenți sunt de acord cu un lucru: animalele de companie rămân cei mai buni prieteni ai omului. Poate că, dincolo de preferințe și glume, inimile noastre știu deja adevărul.

Aceste suflete nu cer mult, însă oferă totul: reduc stresul și anxietatea, alungă singurătatea, ne întăresc inima și ne învață empatia. Ne oferă siguranță și, uneori, chiar salvare. Pentru unii, animalele pot părea neînsemnate, dar ei nu vor ști niciodată câtă lumină poate aduce o simplă mângâiere.

Când te simți singur și nevrednic de iubire, ele nu cer explicații- doar rămân. Sunt curcubeul care apare după furtună, alungând norii gândurilor grele. Și, fără să rostească vreun cuvânt, îți amintesc că meriți să fii iubit. Poate că, uneori, sufletul pereche nu are chip omenesc, ci vine în patru lăbuțe și te găsește exact când ai cea mai mare nevoie. De aceea, credem cu tărie că părerea lui Anatole France- „Până când cineva iubește un animal, o parte din sufletul său rămâne netrezită.”- este de actualitate.

ANIMALELE DE COMPANIE - PRIETENII CARE NE FAC VIAȚA MAI FRUMOASĂ

EMMA PANDURU - IX D
& CRISTINA PĂTRU - IX D

Într-o zi obișnuită, după școală, poate că te simți obosit sau supărat. Dar când intri în casă și animalul de companie vine la tine, dând din coadă sau torcând liniștit, parcă totul devine mai ușor. Animalele de companie au un mod special de a ne face să zâmbim, chiar și atunci când nu avem cea mai bună dispoziție.

Animalele de companie sunt foarte importante în viața multor oameni. Ele nu sunt doar ființe care stau în casă, ci devin parte din familie. Le oferim mâncare, adăpost și grijă, iar ele ne răsplătesc cu iubire și companie în modul lor autentic. De multe ori, legătura dintre un om și animalul său este foarte puternică.

Cele mai populare animale de companie sunt câinii și pisicile și pot avea un rol esențial în viața oamenilor, mai ales din punct de vedere emoțional. În multe centre specializate se practică terapia asistată de animale, cunoscută și ca *pet therapy*, unde câini sau pisici ajută persoane care suferă de depresie, anxietate sau alte boli. De exemplu, organizații precum *Delta Society* (cunoscută astăzi ca *Pet Partners*) promovează astfel de programe.

La nivel psihologic, prezența unui animal oferă sprijin necondiționat, reduce sentimentul de singurătate și stimulează secreția de hormoni ai stării de bine, precum oxitocina, ceea ce scade stresul și anxietatea. Contactul fizic, cum ar fi mângâierea unui câine sau a unei pisici, poate calma sistemul nervos și creează o stare de siguranță emoțională, motiv pentru care terapia cu animale este atât de eficientă.

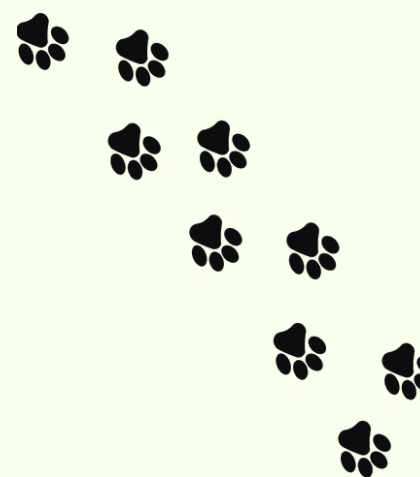
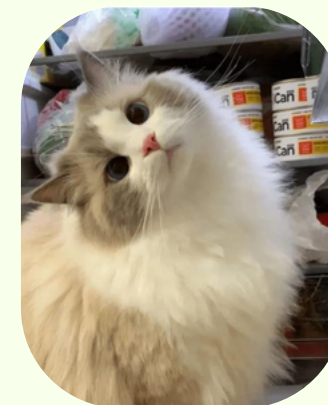
Câinii sunt cunoscuți pentru faptul că sunt loiali și prietenoși. Ei își iubesc stăpânii și vor mereu să se joace sau să meargă la plimbare. Un câine are nevoie de mișcare zilnică și de multă atenție. În schimb, pisicile sunt mai liniștite și mai independente. Le place să stea în casă, să doarmă în locuri călduroase și să se joace din când în când. Chiar dacă par mai distanțate, și ele sunt foarte atașate de stăpânii lor. Pe lângă câini și pisici, există și alte animale de companie. Unii oameni preferă păsările, cum ar fi papagalii, care pot învăța să imite cuvinte, sau canarii, care cântă frumos. Alții aleg peștii, pentru că sunt mai ușor de îngrijit și oferă un sentiment de liniște când îi privești în acvariu. Hamsterii, iepurii sau porcușorii de Guineea sunt și ei animale iubite, mai ales de copii. Chiar dacă sunt mici, au nevoie de atenție și îngrijire zilnică.

Animalele de companie ne aduc multe beneficii. În primul rând, ele ne învață responsabilitatea. Dacă avem un animal, trebuie să avem grijă de el în permanență, nu doar când avem o dispoziție bună. Trebuie să îl hrănim, să îi schimbăm apa, să îi curățăm locul și să îl ducem la veterinar atunci când are nevoie. Un alt aspect important este faptul că animalele ne ajută să fim mai activi. De exemplu, dacă avem un câine, trebuie să îl plimbăm zilnic. Astfel, facem mișcare și petrecem timp în aer liber, element esențial pentru sănătatea fizică și psihică. În plus, animalele ne învață să fim mai răbdători și mai buni. Ele depind de noi și au nevoie de dragostea noastră.

Totuși, a avea un animal de companie nu este o joacă. Este o responsabilitate mare. Hrana, vaccinurile și vizitele la medic pot fi costisitoare. De asemenea, animalele pot face mizerie sau pot strica lucruri din casă. Înainte de a adopta un animal, trebuie să ne gândim bine dacă avem timp, spațiu și bani pentru a-l îngriji cum trebuie. Adoptarea unui animal este o decizie importantă. Este bine să alegem unul potrivit pentru stilul nostru de viață. De exemplu, o persoană foarte solicitată poate alege un animal care nu are nevoie de multă atenție, în timp ce cineva activ poate prefera un câine energic.

Așadar, animalele de companie ne fac viața mai frumoasă și mai plină de sens. Ele ne oferă iubire sinceră, fără condiții. Dacă le tratăm cu grijă și respect, ele ne vor fi alături mulți ani, un animal de companie este un prieten adevărat, care ne rămâne aproape în orice moment.

ATITUDINI

FENOMENUL K-POP, DIN CE ÎN CE MAI CUNOSCUȚ ÎN RÂNDUL TINERILOR

ALEXIA ZLOTEA-XIG

De la sfârșitul anilor 1990 încoace, filmele coreene și starurile K-pop au câștigat popularitate în țările asiatice vecine, cum ar fi Japonia și China. Așa s-a născut „Hallyu” sau valul cultural sudcoreean. Pe parcursul anilor, tot mai mulți oameni au descoperit respectivul val, cântecul „Gangnam Style”, lansat de PSY în 2012, favorizând răspândirea mai rapidă în țările occidentale.

Acest gen muzical nu a impresionat doar prin ritmurile dansante, ci și prin coregrafie, videoclipuri muzicale, stil vestimentar și extravaganță. De aici au pornit și trenduri care au dus la o promovare și mai mare. Artiștii coreeni pun foarte mare accent pe apariția în mediul online.

De aceea, foarte mulți dintre ei devin reprezentanți pentru diverse firme de îmbrăcăminte sau de accesorii, promovându-le, în timp ce tinerii devin mai interesați de produsele plasate în centrul atenției.

Totuși, de ce aceste trupe sunt atât de perfect construite? Ei bine, înainte de a debuta, cei recrutați trec printr-un program intens de pregătire: lecții de canto, de dans și de modelling pentru a putea ieși bine în fiecare fotografie. Totodată, țin diferite diete pentru a fi în cea mai bună formă.

Acest program durează doi-trei ani și le oferă cunoștințele necesare pentru viitoarea lor carieră. De asemenea, recruții au vârste fragede, 12-13 ani, la vârsta de 15 ani ajungând să deuteze alături de alți membri. În spatele acestor adolescenți sunt agențiile create special cu scopul de a se ocupa de domeniul muzical (SM Entertainment, HYBE Corporation, etc.). Majoritatea artiștilor sunt trupe formate doar din băieți sau doar din fete. Cea mai populară trupă de băieți este BTS, iar de fete- BLACKPINK. Se spune că cele două trupe au contribuit la dezvoltarea genului muzical și la propulsarea altora care au apărut pe parcursul anilor.

Acest fenomen este acompaniat de literatură și serialele coreene („k-dramas”), contribuind la popularizarea lui către o audiență din ce în ce mai mare. Și în România a acaparat destul de multă lume. Câteva trupe, nu foarte populare, au avut concerte la noi în țară, iar fanii speră la cât mai multe, cum ar fi o trupă mai populară, de ce nu? BTS pleacă în turneu internațional începând de anul acesta. Încă nu au anunțat toate țările prin care vor trece, dar fanii speră și la România, având în vedere că unul dintre membri, Kim Namjoon, a venit în România în 2023 pentru a filma un videoclip muzical pentru una din melodiile lui solo. Cine știe, poate avem noroc și ne vom bucura de un concert BTS și în țara noastră!

CLUBUL DE VOLUNTARIAT LEO EXCELION CRAIOVA

EVA-MARIA PRASACU-XB

Clubul Leo Excelion Craiova este o comunitate activă de elevi implicați în proiecte sociale, caritabile și educative, care își propune să aducă o schimbare reală în comunitate. Este un loc unde tinerii învață să fie lideri, să lucreze în echipă și să se implice activ pentru o cauză mai mare decât ei.

Proiecte importante:

Halloween Play Day

Un eveniment dedicat copiilor, plin de jocuri, activități tematice și voie bună, organizat cu scop caritabil.

Târgurile de Crăciun și Târgurile de Paște

În cadrul acestor târguri, voluntarii pregătesc și vând produse handmade, decorațiuni și alte creații iar fondurile strânse sunt direcționate către proiectele sociale ale clubului.

Leo Express

Un proiect inspirat din „Asia Express”, în care

echipele participă la provocări și misiuni în oraș, dezvoltând spiritul de echipă, creativitatea și perseverența.

Scopul principal: strângerea de fonduri

Un obiectiv major al clubului este strângerea de fonduri pentru construirea unui centru unde să se practice terapie ocupațională pentru copiii cu CES (cerințe educaționale speciale). Acest centru va oferi sprijin specializat copiilor care au nevoie de terapie pentru a-și dezvolta abilitățile cognitive, motorii și sociale, ajutându-i să se integreze mai ușor în societate și să aibă șanse egale la educație și dezvoltare. Prin fiecare eveniment organizat, fiecare produs vândut și fiecare oră de voluntariat, membrii clubului contribuie la realizarea acestui vis.

De ce este important pentru un elev să facă parte din acest club?

- Îți dezvolti abilități de comunicare și organizare
- Înveți să lucrezi în echipă și să îți asumi responsabilități
- Câștigi experiență valoroasă pentru CV
- Îți faci prieteni și legături puternice.
- Contribui direct la schimbarea comunității tale.

Cum este să fii voluntar în Leo Excelion Craiova?

Este o experiență care te maturizează. Înveți să fii responsabil, să îți pese, să acționezi. Simți că faci parte dintr-o echipă unită, care nu doar vorbește despre schimbare, ci o construiește pas cu pas. A face parte din acest club nu înseamnă doar voluntariat, înseamnă implicare, empatie, dezvoltare și dorința de a lăsa ceva bun în urmă.

ÎNTRE EDUCAȚIE ȘI CONFLICT: DINAMICA VIOLENȚEI ȘCOLARE

NICOLE CĂLINESCU-X B

Violența nu ține cont de vârstă, de om, de suflet. Ea, spre deosebire de noi, oamenii, nu are componenta dualistă despre care vorbește René Descartes; ea ține mai degrabă de instinct și de puterea noastră de acționare. Și, indiferent de cât de mult rănește, ea nu face riduri și se hrănește din vicii, slăbiciuni și răni. Violența se hrănește cu neuronii ce sparg cotidianul prin lovituri aspre. Din păcate, violența reușește să spargă și pereții groși ai realității din școli, unde copiii ar trebui să fie în siguranță, unde ar trebui să existe acel spațiu-oglină în care se proiectează toate lucrurile bune.

Violența este opusul fericirii descrise de Nietzsche- un „da”, un „nu”, o linie dreaptă, un țel. Violența poate distruge instantaneu o lume, te poate măcina cu desăvârșire, lăsând răni permanente. Spinul violenței se înfige adânc; nu ține de superficial, poate distruge acel „Tot” la care aspirăm întreaga copilărie. Poate distruge aspirația spre infinit, aspirația oricărui copil, visător în esență, spre mai mult.

Școala, văzută în ansamblul ei, este o călăuză care te lasă să îți alegi propriul drum, să mergi cu lira în mână și florile pe cap, să aduni noi cunoștințe pe care să le pui în sacul desăvârșirii tale. Dar ce se întâmplă atunci când, pe calea ta, apare un necunoscut și te lovește, iar sacul îți cade? Anii se risipesc pe treptele drumului tău, se metamorfozează în umbre și o iau pe calea ființelor de hârtie, parcurgând labirintul lui Dedal. Această violență estompează gumele de pozitivism pe care orice tânăr elev le are și le diminuează credința – aceea că pot avea o contribuție semnificativă în societate după încheierea învățământului.

Și cu ce îi putem ajuta noi pe tinerii aceștia, a căror viață poate deveni o veritabilă operă dramatică? Locul violenței este în spații ermetice, iar eu prefer, asemenea modernilor, sugestia mai degrabă decât reprezentarea. De ce apare violența în școli? De la această premisă trebuie să plecăm. Deși pare o problemă care face apel la adâncimi, uneori este ceva de suprafață – o simplă notă a educației sau a lipsei ei. Să fie omul violent din superficialitate? Să se rupă el de definiția sa de animal rațional și să rămână un simplu animal? Devine un adevărat război purtat între elevi care se cred eroi doar pentru că au un comportament agresiv și autoritate.

Pentru a preveni violența, trebuie încurajate comunicarea și educația. Omul este, așa cum considera Lucian Blaga, o „ființă culturală”, capabilă să dea sens cuvântului. Astfel, cu mult efort, violența poate fi combătută prin cuvânt. În acest sens, pe 30 ianuarie 2026, elevii clasei a X-a B au luat parte la activitatea „Comunicarea nonviolentă- cuvinte care schimbă mentalități”, dedicată Zilei Internaționale a Nonviolentei în Școală, un prilej pentru a promova importanța comunicării asertive, nevoile celorlalți, toleranța și empatia. Materialele realizate au dovedit importanța comunicării nonviolente între elevi și profesori, cunoașterea și respectarea drepturilor omului, precum și impactul pe care fenomenul bullyingului îl are asupra elevilor. Pentru a combate violența, trebuie să o refuzăm, nu să o negăm. Prin comunicare și educație, promovăm dorința de frumos, de estetic și de uman.

„METAMORFOZE”-

DE LA CUVINTE LA FORME

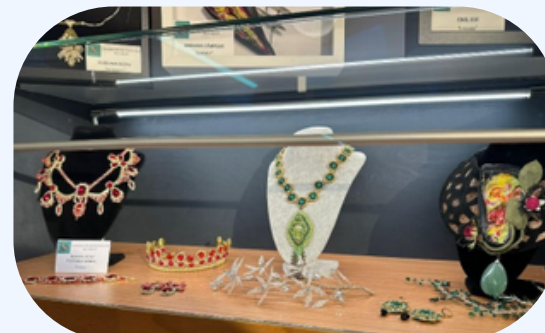
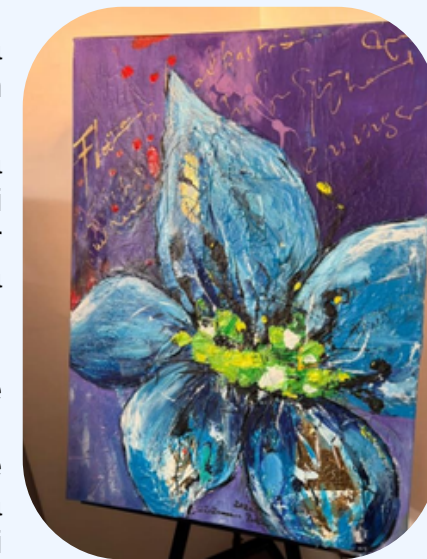
TULIA-ROXANA ȘTEFĂNESCU-XI F

Chiar dacă ne dorim să vizităm muzee sau vernisaje, nu întotdeauna avem șansa să o facem singuri. Uneori, oportunitățile apar pur și simplu în cale, iar atunci trebuie doar să le acceptăm. Așa a fost și în cazul nostru, când doamna profesoară Marinela Calangiu ne-a oferit ocazia de a merge la vernisajul expoziției „Metamorfoze: de la cuvinte la forme”, la Muzeul Cărții și Exilului Românesc din Craiova.

Vizita nu a fost doar o lecție de artă, ci și de istorie. Am aflat mai multe despre personalitățile române aflate în exil, despre dificultățile și dorul de țară pe care le-au trăit, dar și despre cum aceste experiențe au inspirat operele lor. Expoziția arată modul în care scriitorii, poeții și artiștii români au transpus trăirile, emoțiile și reflecțiile personale în creații artistice, fiecare obiect fiind un omagiu adus culturii și literaturii noastre.

Colierul „Corola de minuni a lumii”, realizat de Victoria Semen și inspirat de poezia lui Lucian Blaga, mi-a rămas în minte pentru profunzimea sa. Prin culori, simboluri și forme, transmiterea emoțiilor este palpabilă: uimirea, respectul față de misterele universului, legătura subtilă dintre natură și gândirea omenească. Este o lucrare care evocă nu doar poezia, ci și experiența personală a celui care o creează și a celor care o privesc.

Alte lucrări, bijuterii inspirate de poeziile lui Ion Minulescu, aranjamente florale ce reflectă versuri eminesciene sau piese vestimentare inspirate de Regina Maria și Veronica Micle, arată cât de mult poate fi transpusă literatura în obiecte tangibile, fiecare cu o poveste proprie. Am înțeles că arta handmade devine astfel un liant între cultură, memorie și emoție, păstrând vie amintirea și mesajul celor aflați în exil.

Această experiență m-a făcut să realizez cât de important este să promovăm vizitarea muzeelor și vernisajelor pentru ca astfel de povești să nu rămână doar în cărți sau arhive, ci să fie trăite și înțelese prin obiecte autentice. În era digitală, lucrările realizate manual ne învață să apreciem efortul, atenția la detalii și emoția reală din spatele fiecărei creații.

În urma acestei vizite, câteva săptămâni mai târziu, am fost invitați la TVR Craiova, în emisiunea „Educația 9”, unde am povestit despre experiența noastră. A fost o oportunitate unică și deosebită de a împărtăși ceea ce am văzut și simțit și de a arăta cât de valoroasă poate fi legătura dintre istorie, literatură și artă.

GIMNAZIU

O DISCUȚIE

NAIMA CIOCOI - VÍ C

Într-o zi frumoasă de vară,
Se grăbește vulpea-n poiană,
Grăbită, ea zărește
Un iepure care muncește,

Îl întreabă de-ndată :
- Ce faci, măi, cumetre, la țară?
Că de când nu te-am văzut,
M-am făcut hoată la pui,

Că furam și eu astă iarnă,
Un, doi pui pentru grămadă,
Că acum nopțile-s lungi,
Și mai zăresc lume-n curți,

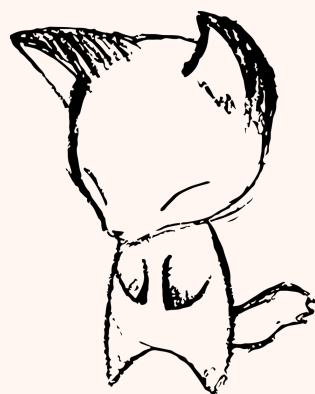
Iepure, iepuraș,
Te rog nu mă lăsa așa!
Am rămas fără provizii,
Și acum aștept niște recenzii.

-Măi, cumătră, vulpe dragă,
Eu te-am cunoscut pe dumneata odată,
Până când îți spun vreo două,
Greu mai scap de murătură,

-Ai murătură?
-Am vreo cinci, zece borcane,
Le țin la mine-n coșare,
Dar, dacă vrei, îți dau vreo două,

Dar nu te pune cu mine,
Că se poate să rămâneți fără rime!
Vulpe dragă, te rog nu mă păcăli,
Că dumneata vrei doar să mă faci a izbucni.

Așa că, vă rog, plecați,
Până nu mă supărați!
Niciodată să n-ai încredere în vulpe,
Până când nu-ți dă în frunte.

GLOBUL UITAT

SEIENA HUȘTEA - VÍ A

Într-un colt, pe un dulap,
Stă acolo aruncat
Un glob mic și cam stricat,
Care zace răsturnat.

Poate că pe el îl doare
Că nu vede pic de soare
Și că-și pierde din culoare
Visând la lumea cea mare

Cândva, l-au rotit cu dor
Copiii în visul lor.
Acum, uitat și tăcut,
De nimeni nemaivăzut.

Dar chiar și-așa prăfuit,
Globul tot a strălucit
Când o rază l-a atins
Și l-a adus în gându-ntins.

VULPEA ȘI IEPURELE

COJOCARU ȚĂȚIA-VÍ C

Într-o zi de primavară,
Sări iepurele-ntr-o doară.
Lent mergea, întrebăreț,
Ce-i acela nătăfleț?
Și ieșind încet din casă,
Văzu o Vulpe la o masă.
Vulpea îl zări din start,
Și bună la suflet cum era,
A vrut ajutor să dea.
A-ncercat Vulpița noastră,
Să-l ajute, în zadar,
Iepurele, vorbăreț,
O-ntreba încet, încet:

„- Măi fetișo, știi tu poate,
Nătăfleț, e ăl' de poate,
Ăl' de dă, sau ăl' de ia? ”
„-Vezi tu, nătăflețu-e ca mata,
Se grabește și nu poate niciodată
Să mai tacă.
Mulți se grăbesc ca tine,
Dar puținii înțeleg ca mine.”
Omul învățat tace,
Celălalt nu tace-odată,
Nici cu bani, nici cu-altă plată.
Să nu uităm:
„ Încet, încet, ajungi departe. ”

FAMILIE

LIVIU- ANDREAS AVERIS - VÎI C

F

ür euch habe ich immer Geschenke

A

m Morgen, am Mittag, am Abend.

M

utti, weißt du, wie sehr ich dich liebe?

I

n meinem Herzen trage ich dich täglich.

L

n meinem Herzen trage ich dich täglich.

i

m Haus sind wir alle: mein Vater, Oma und Opa,

E

ric, mein Hund und ich.

FAMILIE SIND WIR !

VULPEA ȘI BROASCA ȚESTOASĂ

SOFIA TUDOR - VÎI C

O vulpiță cam șireată pleacă-n sat de dimineață
și pe drum, pe lângă piață,
vede o broască țestoasă.

Se duce la ea și-i zice:

- Au, da' ce mă doare! Și cade pe jos. Broasca încearcă s-o ridice, dar ea se
dă speriată. Spune:

- Așa sunt eu, un vulpoi mai fricos.

- Scuze, n-am știut, pare înfricoșată.

Pleacă ambele în sat.

- Mulțumesc că m-ai ajutat! Se preface vulpea malefică. Broasca, cum era
mai mică, nu putea să țină pasul. Vulpea întreabă:

- Cât e ceasul?

- Aproape prânzul, zice broasca țestoasă.

- O, aș mânca și eu ceva, dar sunt săracă.

- Lasă, te ajut eu. Vino în adăpostul meu! Vulpea spune:

- Nu mai găti, că am găsit masă!

Scuzați-mă că vă spun, dar niciodată să nu ai încredere într-un vulpoi nebun.

CLEPSIDRA MORTII

ALEXIA-IOANA DOBRAN - VIII C

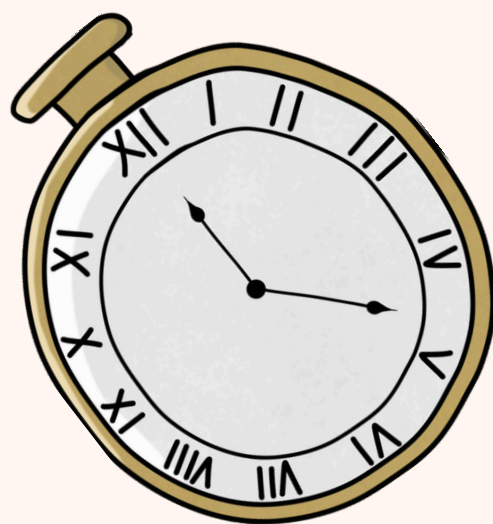
Particule de nisip se scurg,
Moartea te privește-n ochi,
Petalele moarte curg
De pe trandafirul vechi.

Podelele-s reci și opaci,
Sufletul ți se abate,
Se încheie adânci păci,
Luna stă să se arate.

Numai morții îi mai pasă
"Ce ai făcut tu în viață?"
Când toată a părut falsă
Suferința ta cu clanță.

Tot nisipul s-a oprit,
Fundul clepsidrei e plin.
Îi iei mâna cu ezit
Într-o barcă mergi alin.

Acum tot s-a spulberat,
Durerea e dispărută
Și totul s-a terminat.
Apa lină are o rută.

SĂ FIU

ALEXIA-IOANA DOBRAN - VIII C

Să fiu bătaia inimii sănătoasă,
Să fiu totul, absolutul,
Să fiu crima înțeleasă,
Să fiu credința și adevărul,
Să fiu începutul, fală,
Să fiu duhul și învierea,
Să fiu sursa credinței totală,
Învelișul, voința, puterea...

Penumbra și tăcerea nopții,
Praf ars de artificii, foc,
Rațiuni pier, înfocate seducții
Fără fraged icnet; șoc.

Șarpe negru al orgoliului,
Freamăt plăpând prin otravă,
Prin veninul gândului,
Tremurând pe-o notă gravă.

Priviri echivoce, dar grai:
"De nada!", surâs constant,
Strat cu strat, pleamă cu scai,
Timpul n-ar sta redundant.

Amară voluptate,
Suflet răsucind secat,
Dorințe-mi aprige treptate,
Dor cu lacăt încuiat.

Pentru mândrie voluptoasă,
Pentru tot: loialitate;
O lume mai vârtoasă,
La schimb cu integritate.

Să fiu steaua, să fiu cerul,
Să fiu flacăra ta stinsă,
Deznodământul și eșecul,
Realitatea neatinsă;
Să fiu pagini necitite,
Mistere șoptite lent,
Cuvinte neauzite
Și sfârșitul nost, perfect.

JURNAL DE CALĂTORIE

VISUL AMERICAN

YASMÎNA TURCULEANU - XI B

Cred că multă lume a visat măcar odată să ajungă în Statele Unite ale Americii pentru a putea trăi „visul american” despre care se tot vorbește. Încă de mică, atunci când oamenii citeau pe documentele mele „loc de naștere: Galloway, New Jersey”, îmi spuneau toate lucruri grozave despre America, fapt care a făcut o călătorie acolo să pară un vis împlinit și o modalitate de a cunoaște locul nașterii mele.

În iarna anului 2024, am reușit, în sfârșit, să merg în această călătorie. Ce pot spune despre Statele Unite ale Americii este că toate stereotipurile sunt adevărate. Tara asta este tot ce ți-ai imaginat că este, cu bune și cu rele. Da, orașele mari sunt extrem de impresionante; da, totul arată și este exact ca în filme: mâncarea, suburbiile, clădirile înalte și oamenii.

Viața în Statele Unite este împărțită în două categorii: liniște, pace și pustietate în suburbii și sate sau agitație, aglomerație și diversitate într-un oraș mare; nu exista nicio categorie care să se afle între. Eu am avut ocazia de a le experimenta pe ambele. Mi-am petrecut zilele prin suburbii, în regiunea Atlantic, și am vizitat marele oraș New York.

Despre suburbii nu pot spune multe, dar New York-ul a fost o experiență unică. Nu pot vorbi în numele altor persoane, dar pe mine toată agitația din oraș mă face să simt o energie incredibilă. Nu poți rata o plimbare prin Manhattan, să cazi pradă tuturor capcanelor de turiști din Times Square, să scapi de grijile marelui oraș în Central Park, panorama de pe Empire State și multe alte clădiri unde poți vedea priveliști minunate, ca și faimoasele poduri, și, dacă ai ocazia, să vezi un spectacol de pe Broadway. De asemenea, dacă ești acolo în perioada Crăciunului, nu rata Rockefeller Center și impunătorul brad. O simplă plimbare în acest oraș te va face să simți cu adevărat America.

Chiar dacă toate aceste lucruri enumerate sunt impresionante, „visul american” nu înseamnă doar asta, înseamnă diversitate, comunitate și oportunități fără limite.

MARAMUREȘ – LOCUL UNDE TIMPUL ÎNCĂ ARE RĂBDARE

ȚARINA -MARIA CROITORU-XII B

Sunt locuri pe care le vizitezi și locuri pe care le simți. Maramureșul nu e doar o destinație pe hartă, ci o stare de spirit. De cum intri în această regiune din nordul României, ai impresia că ai trecut printr-o poartă invizibilă către o altă lume — una în care tradițiile nu sunt „pentru turiști”, ci parte din viața de zi cu zi.

Prima oprire: satele care spun povești

Drumurile șerpuiesc printre dealuri verzi, iar la fiecare câțiva kilometri apar porți imense din lemn, sculptate cu motive tradiționale și simboluri specifice zonei. În sate precum Săpânța sau Breb, oamenii încă poartă costume populare la biserică, iar duminica nu e doar o zi liberă, ci un ritual. Aici, în Săpânța, am vizitat celebrul Cimitir Vesel, un loc care m-a făcut să zâmbesc și să reflectez în același timp. Crucile viu colorate și versurile pline de umor transformă ideea de moarte într-o poveste spusă cu sinceritate și seninătate.

Sunetul care răsună în munți încă dis-de-diminează a fost unul dintre momentele memorabil - plimbarea cu Mocănița de pe Valea Vaserului. Trenul cu abur puflăie domol, iar fumul alb se ridică printre brazi. Timp de câteva ore, telefonul nu mai contează și semnalul dispăre fără a-l băga de seamă. Munții, râul Vaser și liniștea aproape perfectă creează senzația că ai evadat complet din agitația orașului.

Un alt moment special a fost vizita la Mănăstirea Bârsana. Turlele înalte din lemn par că ating cerul, iar mirosul de rășină și tămâie te învăluie imediat. Totul este construit cu o migală incredibilă, iar liniștea locului te face să încetinești pasul fără să-ți dai seama. În Maramureș, lemnul nu este doar material de construcție — este artă, credință și identitate.

Gustul autentic al locului este unul deosebit

Nicio călătorie nu e completă fără mâncare, iar aici totul are gust „ca la bunici”. Am mâncat sarmale aburinde, pâine coaptă în cuptor de lemne și am gustat horincă adevărată, servită cu mândrie de gazde. Oamenii te primesc în casă ca pe un prieten vechi, nu ca pe un turist. Și poate asta e esența Maramureșului: autenticitatea. Nimic forțat, nimic artificial.

De ce să mergi în Maramureș?

Pentru răsăriturile peste dealuri line.
Pentru că în Maramureș nu vizitezi doar un loc, ci redescoperi o stare de spirit.
Pentru poveștile spuse la masă, cu un pahar de horincă în față.
Dar mai ales pentru sentimentul acela rar — că lumea poate fi încă simplă și frumoasă.

LINGUA UNIVERSALIS

GWENDOLYN NE DANSE PAS

IOANA DRIGHICIU- XIIC

Gwendolyn n'a pas de cœur. Lorsque les dieux l'ont créée, ils ont estimé qu'un cœur n'avait rien à faire dans un corps de porcelaine décoré d'aquarelles. Quelque chose de vivant dans une coquille que l'on peut jeter aux ordures. Ainsi, sa poitrine ne bat pas lorsqu'elle la touche de la paume, et ne se soulève pas non plus lorsqu'elle respire, allongée.

Si elle entrouvre un peu sa robe, on peut voir trois petits orifices dorés, de formes différentes, certains plus tortueux que d'autres. Et autour de Gwendolyn, dans l'allée sombre, se trouvent trois petites clefs qu'elle peut insérer à sa guise. La clef jaune, ornée d'œillets rouges, la fait chanter de la musique flamenco jusqu'à l'épuisement. Tous ceux qui passent près d'elle s'arrêtent, écoutent et frappent du pied en cadence. Les enfants tournoient ensemble, et les parents les regardent avec tendresse.

Celle de bronze, enlacée de lierre et de rouille, la contraint à fredonner des hymnes celtiques pour l'espoir et les jours meilleurs. Les amoureux se tiennent la main près d'elle et l'applaudissent lorsqu'elle termine, et Gwendolyn sourit amèrement. La blanche, ornée de lys, lui murmure la tarentelle. Notre poupée n'ouvre jamais la bouche pour chanter. C'est tout son corps qui s'abandonne au rythme dicté par la clef.

Pourtant, Gwendolyn ne peut ni sourire ni se réjouir. Malgré toute l'admiration que lui portent les passants, malgré toutes les mélodies qui frémissent dans ses veines, il lui manque ce qu'elle désire. Tous ses os la font souffrir et tous ses muscles deviennent une cage lorsqu'elle prend conscience qu'elle endure encore un jour de plus. Chaque fois que le forgeron passe, elle tombe à genoux devant ses chaussures couvertes de poussière et le supplie avec ferveur de lui donner une clef de saphir qui lui chuchoterait en français. Une romance ou une chanson d'enfant, pourvu que le français résonne lorsqu'elle la serre contre sa poitrine. Mais le forgeron n'est pas venu depuis des années et des années, et les dieux, elle ne peut les appeler pour les implorer en vain.

Gwendolyn ne danse pas ; elle reste là et pleure dans l'allée. Elle prend clef après clef et les insère tour à tour, essayant de se réjouir. Essayant de rire comme les enfants qui l'écoutent. Mais Gwendolyn n'a pas de cœur et, lorsque les dieux l'ont créée, ils ont pensé qu'une âme de porcelaine ne pouvait désirer une langue.

UNE MUSIQUE INTÉRIEURE TISSÉE DE MOTS

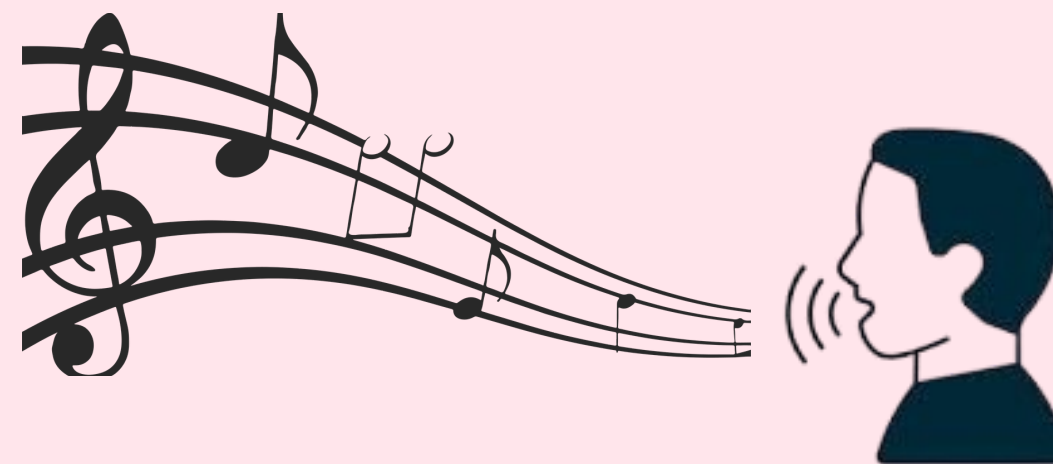
ANDREEA-MARIA TUDOR-XIF

La langue est ce lieu secret où les êtres humains se rencontrent. C'est par elle seule que nous parvenons à nous atteindre, à franchir la distance qui nous sépare des autres. Elle est aussi le reflet intime de l'âme, la surface fragile où viennent se déposer nos pensées, nos émotions, nos élans les plus profonds. Chaque mot possède sa propre harmonie : il ne se limite jamais à un sens unique, mais porte en lui la trace de celui qui le prononce, chargé de sa voix et de son vécu.

L'être humain peut ainsi être comparé à un instrument de musique. Chacun apprend peu à peu à révéler sa véritable sonorité, à laisser vibrer son âme devant autrui dans l'espoir d'être entendu et compris. Là où l'instrument attend une main pour le faire chanter, l'homme, lui, se met en mouvement par la parole. Certains mots s'élèvent dans une danse lumineuse, d'autres glissent lentement, comme une mélodie empreinte de mélancolie. La joie, la peine et tous les instants qui composent la vie humaine trouvent leur chemin à travers ces simples assemblages de sons.

Grâce à la langue, les émotions des âmes se rejoignent et s'entrelacent, formant un chœur vivant d'expériences singulières ou partagées. Chaque mot, chaque langue, chaque accent possède un rythme qui lui est propre, imprégné de traditions, de culture et de souvenirs intimes. Les chansons de l'enfance, la musique qui résonnait lors des trajets en voiture, les vers murmurés par une grand-mère à l'ombre d'un noyer : tout cela demeure profondément lié à la langue et à la mémoire du cœur.

Toujours en mouvement, la langue est un chant qui ne cesse de se réinventer. Et tant que le battement de nos cœurs continuera de se faire entendre, le lien entre la parole et l'âme restera indissoluble, vibrant à l'unisson de notre humanité.

ENSEMBLE

ANDREEA-MARIA TUDOR - XI F

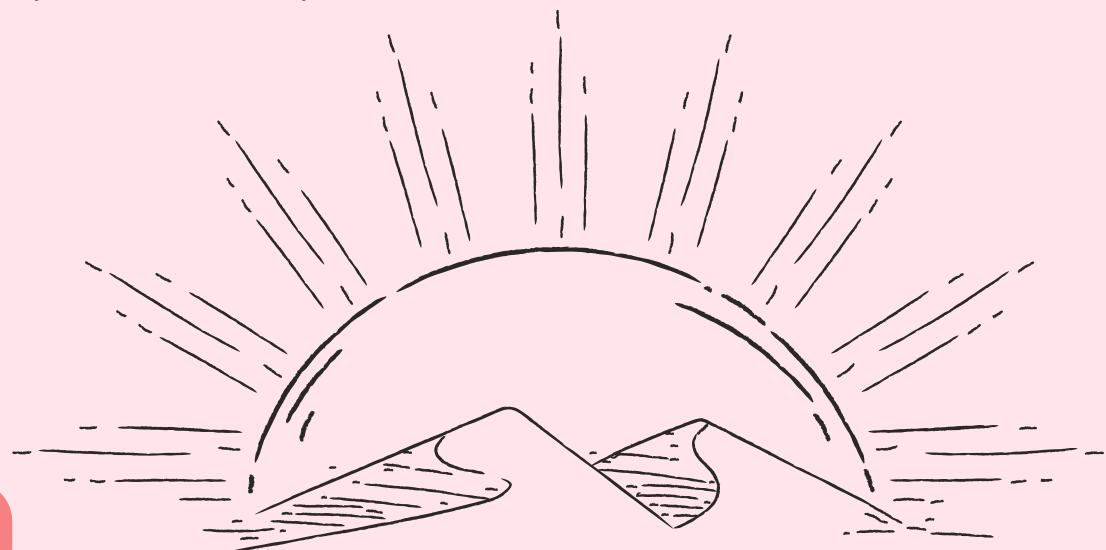
Le savoir est pareil au feu, il brûlera de plus en plus pour autant qu'il y ait du bois. C'est la leçon que les langues étrangères ont apprise.

Le froid et la dépression avaient conquis la Ville de la Curiosité, lorsqu'un fort bruit détruit la boule du silence. Le conflit entre les langues durait depuis trop longtemps, chacune d'entre elles avait l'impression de n'avoir pas de ressemblance avec les autres. Il s'agissait toujours d'une compétition: le français se vantait d'une prononciation superbe et d'une mélodicité à part. En échange, l'anglais était fier d'être connu dans tous les coins du monde. Langue des sons harmonieux, l'italien faisait l'intéressant avec son art et sa cuisine. L'allemand faisait l'éloge de ses dialectes et de ses mots composés. Quoique riche et expressif, l'espagnol avait le sang chaud, donc enclin à chercher le conflit.

Toute cette tension pesait sur les épaules du roumain qui essayait d'aider ses amies et de leur expliquer qu'elles étaient vraiment belles, ensemble. Mais elles repoussaient l'idée de camaraderie car elles voulaient toujours se réjouir de toute l'attention...

Il faisait de plus en plus froid, tout avait gélé et le maire de la ville partageait aux habitants du chocolat chaud, des couvertures et des foulards. Fatigué, il a demandé l'aide des langues. Le roumain frappait poliment à chaque porte, parlant d'une voix douce, pleine d'empathie. Le français et l'allemand choisissaient soigneusement le foulard pour chaque famille, l'italien et l'espagnol offraient des biscuits, alors que l'anglais mettait un sourire sur les visages soucieux, leur rappelant qu'après la pluie vient le beau temps.

Il ne s'agissait plus d'une rivalité, mais plutôt de la ronde de la solidarité. Le roumain était content de voir ses amies s'entendre et vivre en harmonie. À partir de ce moment-là, les langues étrangères ont travaillé ensemble pour apporter la chaleur dans toutes les maisons et pour cultiver les esprits.

LA FILLE DE LA FÔRET

IOANA DRIGHICIU - XII C

La fille entre dans le biome quoiqu'elle soupçonne que cela lui est interdit. Dans le village on ne parle pas de cet endroit-là, rien n'en est précisé dans les livres non plus. C'est comme si son entière existence était secrète. Pour tous, moins pour elle. La fille marche sans cesse vers un secret bien caché. Elle veut glaner les miettes de l'âme de ce lieu, arracher ce qui pourrait être le sien. Elle s'arrête et se penche, se mettant à butiner des fleurs colorées, fraîches ou sèches, des feuilles de forme kaléidoskopique et des insectes. Elle les met dans un pot camouflé dans son sac. Elle sait qu'elle est surveillée, menacée peut-être.

Bien que conséconsciente, elle ne peut pas s'arrêter maintenant. Elle fait cela depuis trop longtemps: prendre des morceaux de la forêt et les offrir à d'autres gens qui volent des forêts. Tous débroussent pour que les autres remplacent. Échanger des noix et des cônes. Pour que ceux qui apportent des trucs dans la forêt puissent faire leur travail: apporter d'autres fleurs et feuilles à la place de celles qu'elle a enlevées. Mais ici il y a quelque chose de vivant, plus animé que d'habitude. Quelque chose qui semble lui parler de la canopée. Quelque chose qui la regarde peut-être caché derrière les troncs.

Au moins, dans une palmeraie il y a une goutte de chaleur et de charme solaire. Ici, rien de ce genre. Tout est gelé. La fille serre son sac et regarde autour de soi. Elle sent deux mains d'air frais qui saisissent ses épaules et qui semblent y laisser leur empreinte. Deux mains qui la poussent violemment. Cela ne l'empêche pas d'aller plus loin. L'adolescente ne se rend pas compte du moment précis où elle quitte la forêt mais, lorsqu'elle retourne, le champ est désert. Sans arbres, sans fraîcheur... Seulement le village qui fait son apparition à l'horizon et deux blessures énormes sur ses frêles épaules.

THE SOUL LEARNS TO SING IN WORDS

ANDREEA-MONICA TRUȚĂ - IX D

Language is not merely spoken, it is breathed. It rises from the quiet places of the soul, where feelings exist long before they are named. When emotion finds language, it becomes music shaped by rhythm, softened by tone, and carried by intention. Every word hums with the weight of what we have lived.

Language dances between hearts. A laugh skips like a bright melody, while sorrow moves slowly, heavy as a minor key. Even the simplest phrases carry tempo and texture, revealing who we are beneath meaning alone. We recognize one another not just by what is said, but by how it is said: the pauses, the emphasis, the unspoken echoes.

Through language, the soul remembers. Lullabies cradle childhood, prayers steady trembling faith, stories keep the dead alive. Words preserve what time would otherwise erase, turning memory into song that can be shared and reshaped.

Yet language, like music, demands care. It can soothe or shatter, heal or wound. When chosen with honesty, it becomes harmony: a bridge between solitude and belonging. In speaking, we compose ourselves, and in listening, we learn that every soul carries a song, waiting for the courage to be heard.

THE HARMONY BEHIND OUR WORDS

DOROTEEA ROTARU - XI H

Our soul longs to speak, but it is only language that gives it a voice. Without words, we would exist, but we would not be understood or heard, neither by others nor by ourselves. The truth we express in language does not reside solely in meaning, but also in rhythm. In that sense, the quote "Language is the music of the soul" invites us to observe language not only as a tool for communication, but as a reflection of our personal inner rhythm. Like notes on sheet music, every pause, every emphasis, or carefully spoken arrangement of words carries its intimate cadence, giving voice and tempo to our thoughts.

As a melody does, language does not simply emerge, it urges outward, driven by an innate need to be heard. The breath of a sentence carries a musicality so intentional it reads like a confession, exposing the speaker. Whether a speech spills forward without restraint or is carefully ornamented with lies, the honesty it conceals is eventually revealed.

In time, human expression of feeling became ever more intricate, and through language, we began shaping our perception of reality. This is why some languages capture emotions that others cannot name. For instance, German has "Torschlusspanik", the sudden fear of opportunities slipping away, a tension English cannot summarise. Spanish has "sobremesa", the lingering conversation after a meal, a warmth perhaps German cannot capture. Yet together, the cadences we give our emotions form a united human symphony, in which every language depends on the others to complete the melody of shared experience.

MIRROR, MIRROR!

LAVINIA DURĂC-X D

Everything started as a dream...

Four European languages were on a stage of a theater. Just like elegant dolls, Italian, Spanish, English and French were competing. From somewhere, near the stage, you could hear a voice: "Qui est la plus belle du monde?" and then, all of the sudden, all languages started "fighting" over this, using lines that no one could really understand completely.

"El francés es un idioma difícil", said Spanish, arranging her red dress, with ruffles. To whom, every other language continued to argue about how beautiful the language they represented was. Trust me when I say that this scene seemed a bit weird to me, I mean "the languages were making a scene" and I was the only audience they had.

"Let's pick a word to prove which one is more beautiful", English suggested, then quickly added "strawberry", as if she had everything prepared in advance.

"Fresa", said Spanish.

"Fragola", Italian responded, although it was clear that she would have chosen another word, perhaps "pizza".

"Fraise", said French, with a soft, but firm voice that was more reminiscent of chess players when they announce "checkmate".

And here I was, standing in front of them, transformed into a front jury, forced to give a verdict.

All the figures of my high school foreign language teachers flashed before my eyes as I started a plea that I don't know if I could ever reproduce. I started by saying that, although different, the languages have many words in common, which makes them so similar. I continued with arguments that any linguist would be proud of. But, in fact, at the end, I realized that all the arguments were not actual arguments, but reasons why I love them all equally.

EL IDIOMA, OTRA VOZ TUYA

LAURA-MARIA JIANU - X B

En un mundo donde la comunicación es esencial, aprender una lengua extranjera se convierte en una forma de arte. Moldea nuestra manera de pensar y nos da la posibilidad de acceder a una música interior que, de otro modo, nunca descubriríamos.

Sofía había vivido siempre rodeada por el sonido del piano. Criada en una familia rica, tenía todo lo que pudiera desear, en cualquier momento y lugar, excepto tranquilidad sin música. La noche del accidente, la lluvia golpeaba las ventanas como dedos apresurados sobre las teclas. Al día siguiente, los médicos le dijeron la verdad: nunca volvería a tocar como antes.

Ni el dinero, ni los tratamientos pudieron devolverle la movilidad de los dedos. El piano quedó cerrado, y ella se cerró con él. No comía, no hablaba, no miraba a nadie. No podía recuperarse. Todo era como una melodía interrumpida a la mitad.

Andrés, el viejo mayordomo, la observaba en silencio. Venía de un barrio pobre de Venezuela y siempre llevaba consigo un diccionario español gastado. Un día, lo dejó suavemente sobre su cama.

—Cuando la vida te quita una voz, dijo, te da la oportunidad de encontrar otra.

—Yo ya no tengo nada, respondió ella.

—Entonces empieza con una palabra.

Sofía abrió el diccionario despacio, sin esperanza. Pero las palabras comenzaron a sonar. El español fluía cálido, como una melodía nueva. Día tras día, las frases le devolvieron el apetito, la sonrisa y el valor.

Seis meses después, hablaba con fluidez con Andrés, y sus ojos volvían a brillar.

El piano había callado. Pero su corazón había aprendido a cantar en otro idioma. Las lenguas extranjeras se convirtieron en su renacimiento.

FREUNDE FÜRS LEBEN

MIHAELA COCOȘ - X E

ZWISCHEN WLAN UND
WIRKLICHKEIT

MIHAELA COCOȘ - X E

Freundschaft – das Wichtigste im Leben.
Ein guter Freund – der Schlüssel meiner
Probleme.
Freizeit- Lachen und Spaß .

Schule- mein Zuhause.
Mitschüler- meine Freunde, mein Alles.
Lehrer- meine Zukunft.

Freunde machen das Leben lebenswert.

Wir wachen auf im blauen Licht,
der Morgen spricht, doch hören wir ihn nicht.
Ein Bildschirm flimmert, lautlos, klar,
und plötzlich ist die Welt schon da.

Wir scrollen durch Sekundenbruchteile,
verlieren Stunden ohne Eile.
Gesichter lächeln, perfekt inszeniert,
während das echte Herz erfriert.

„Verbunden“ sind wir jederzeit,
und doch wächst still die Einsamkeit.
Ein Klick ersetzt das warme Wort,
ein Emoji trägt Gefühle fort.

Die Stille hat kaum noch Gewicht,
sie passt in unser Tempo nicht.
Wir teilen alles, Stück für Stück,
doch selten unser wahres Glück.

Und irgendwo, ganz unbemerkt,
wird Sehnsucht in uns still gestärkt:
nach einem Blick, der wirklich sieht,
nach einem Lied, das nicht nur zieht,

nach Händen, die nicht virtuell
erscheinen, sondern warm und hell.
Vielleicht liegt Zukunft nicht im Netz,
nicht nur im digitalen Gesetz,

sondern im Mut, das Glas zu senken
und wieder tiefer nachzudenken.
Zwischen WLAN und Wirklichkeit
entscheidet sich, wer wir sind — und wie weit.

POLYGLOTTEN IN DER WEIT

ALEXANDRA CHIRIAC
& REBECA EPURE- XI

Polyglotten sind wie Diebe
Ohrringe, Schmuck, wertvolle Dinge
Lieben sie nicht, aber weil mit
Ypsilon kein Mutterwort beginnt
Grammatik, Vokabeln, Verben, Konsonanten
Lieben Sprachdiebe zu sammeln.
Ohne Neugier genießen sie keine Sonne.
Träume und Wissenschaft möchten sie haben.
Tiefe des Lebens ist für sie Wonne.
Endlich Geheimnisse gibt es nicht mehr:
Niemand liebt Wörter so viel wie wer
Im Wörterbuch findet man einen Sinn und Seel'.
Nur manche können mit der Sprache spielen.
Deshalb finden sie immer neue Wörter
Eins nach dem anderen in neuen Sprachen
Reden und wollen neue Welten entdecken
Wie Vögel frei am Himmel fliegen, solche
Erlebnisse sammeln sie lieber.
Leider bekommen nur wenige dieses Geschenk,
Triffst du den Polyglotten, dann verstehst du viel mehr.

DER FRÜHLING

KARMINA -ELENA SURUGIU - IXI

Die Natur ist wieder geboren.
Die Sonne scheint.
Die Vögel kommen glücklich zurück.
Die Kinder singen lustig.

Kleine Wolken sind am Himmel.
Die Bienen fliegen, tanzen, summen.
Die Sonne lässt die Blumen lachen
Die Liebe schwebt in der Luft.

Die Häuser der Menschen sind sauber
Die Schönheit klopft am Fenster
Jeder Mensch ist froh.
Denn die Natur ist wieder grün.

SINGMIT UNS!

DARIA-STEFANIA STOICAN - IX 1

Musik ist die Farbe des Lebens, ein Lichtstrahl in der Dunkelheit. Lange Zeit hatte David keine Freunde. Er war anders als die anderen Kinder. Sein Leben war schwierig, weil er taub war. Er wollte die Stimmen der Menschen hören, aber das war nicht möglich.

Seine Eltern waren gute Menschen, aber sie konnten ihrem Sohn nicht helfen. David ging auf eine neue Schule und hatte Angst, weil er die Kinder nicht kannte.

Zuerst sprach David mit niemandem. Alle wussten, dass er anders war. Viele Kinder hatten schon Freunde, in der Bank saß er allein. Er zeichnete in sein Notizbuch. Er war traurig, weil er Freunde wollte. Er wollte mit ihnen Spaß haben.

Während einer Pause stand David in einer Ecke der Cafeteria. Er war allein, bis sich ein Mädchen neben ihn setzte. Der Junge sah sie an. Sie hatte große, blaue Augen wie das Meer. Sie hatte ein Blatt Papier und schrieb ihm etwas. David war sehr glücklich. Sie sprachen langsam. Viele Kinder kamen zu ihnen. Alles war wunderbar.

Am nächsten Tag kam David eine Idee. Er nahm ein Notizbuch und erfand vier Stunden lang eine Sprache aus musikalischen Noten. Genial! In der Schule erzählte er seinen neuen Freunden von seiner Sprache.

Seine Freunde haben ein Lied in Davids Sprache geschrieben. Obwohl er das Lied nicht hören konnte, war der Junge von ihrer Geste beeindruckt. Die Kinder waren glücklich und David machte sich Freunde.

Am Ende vereinte die Musik die Kinder und erzählte die wunderschöne Geschichte ihrer Seelen.

ECHTE LIEBE :TATEN NICHT NUR WÖRTE

DARIA CIOCĂNESCU - XI 1

Was ist echt Liebe? Warum finden die Menschen dieses Thema so wesentlich? So wichtig, dass man Romane und Gedichte schreibt. So bedeutend, dass man Kriege beginnt. Jedoch erlebte ich nicht romantische Liebe. Wie kann man sagen, dass Liebe keine Grenzen kennt, wenn ich sie nicht spüre? Auch wenn ich das dachte, fand ich schließlich etwas, was ich nie erwartete: wahre Liebe.

Mein Alltag war einfach: Schule, Lernen, Spaß. Dann war da Tom – immer genervt, immer streitlustig. Kein Tag ohne Diskussion. Doch eines Tages hatte ich alles vergessen: den Stundenplan, die Hausaufgaben, die richtigen Hefte. Ich war überfordert. Und Tom? Ich war nicht allein und dank seiner Hilfe hatte ich die Lektionen besser verstanden und die Hausaufgabe gemacht. Dann habe ich bemerkt, was Liebe echt bedeutet: Verständnis, Respekt, Unterstützung, nicht nur Leidenschaft. Liebe braucht bestimmte notwendige Zutaten, um zu wachsen. Er war nicht der nervige Junge. Tom war der Mensch, den ich so blind war, echt zu schätzen.

Manchmal erkennt man die Liebe nicht am Kuss, sondern an der Hand, die dich hält, wenn du fällst.

LOS IDIOMAS – UNA MÚSICA, UNA PUERTA

ANA-MARIA MILOSAVLEVICI - XB

Cuando era pequeña, mis padres me obligaron a aprender varios idiomas extranjeros, lo cual me frustraba mucho. Me parecía difícil e inútil cambiar de idioma varias veces al día. De mi infancia no recuerdo muchas cosas, pero sí recuerdo claramente la historia que mi abuelo me contaba todas las noches. Siempre era la misma y me parecía aburrida. Creía que la usaba solo para convencerme de que era bueno aprender idiomas.

La historia trataba sobre una niña que fue secuestrada y llevada a un país extranjero, donde la gente hablaba un idioma diferente. El secuestrador estaba convencido de que la niña no podría escapar, ya que nadie la entendería. Sin embargo, la niña hablaba el idioma de ese país y logró pedir ayuda, reuniéndose finalmente con su familia.

Olvidé por completo esa historia hasta la semana pasada, cuando, al hacer mi árbol genealógico, descubrí que mi abuelo había tenido una hermana de la que no sabía nada. Mi madre me contó la verdad: la hermana de mi abuelo había sido secuestrada y llevada a otro país, exactamente como en la historia, pero nunca regresó a casa.

Solo entonces comprendí que la historia de mi abuelo no estaba destinada a molestarme, sino a protegerme, y que los idiomas que aprendí me abrieron muchas más puertas de las que imaginaba.

LUMEA PRIMARIILOR

UN VIS DEVENIT REALITATE

INGRID ZĂVADĂ - TV-A B

Andrei se trezește cu un sentiment ciudat. Este neobișnuit de bucuros.

Dimineața e ca oricare alta. Andrei se îmbracă, mănâncă și pleacă la școală. La școală, parcă nu are chef de nimic. Deși este un băiat silitor, astăzi parcă a fost înlocuit cu altcineva. Nu este atent la ore, râde și vorbește.

Se termină și școala. Când aude clopoțelul, Andrei o zbughește pe ușa școlii și fuge cât mai repede acasă. La masa de prânz, își face temele și doarme. Părinții lui îl găsesc tolănit în pat. Mai întâi se panichează, dar după câteva momente, Andrei se trezește și toată îngrijorarea zboară de pe umerii părinților.

Seara, la fel, nu se întâmplă nimic diferit. Andrei citește, se spală și se uită la televizor. Părinții îl trimit la culcare. Andrei se duce în camera lui, supărat și plictisit cum a fost toată ziua. Mâine vrea o zi cu zapadă.

Adoarme supărat și toată noaptea stă îmbufnat. Zâna Zăpezii îl vede și vorbește cu Regele Viselor. Vrea să îi dea lui Andrei un vis frumos și o zi nemaipomenită cu zăpadă. Regele Viselor îi spune Zânei Zăpezii ca îi va oferi un vis frumos lui Andrei, dar îi zice că nu poate crea zăpadă. Zâna Zăpezii răspunde ferm că de zăpadă se ocupă ea.

Mintea lui Andrei este încurcată: Ce are de făcut mâine? Va fi zăpadă? ... Dintr-o dată, mintea lui Andrei se oprește. În jurul lui totul este alb. De abia dacă se mai vede acoperișul bisericii din sat. Nu se poate abține și începe să strige din toți rărunchii. Ceva ciudat îl trezește din minunatul său vis. Se uită pe fereastră să vadă dacă a visat sau a fost real. Răspunsul, evident, a fost doar un vis. Andrei se culcă la loc. Încearcă să își amintească acel vis minunat, dar tot efortul este în zadar. Mintea lui a revenit la întrebările de la început. Nu înțelege ce se întâmplă. Din fericire, adoarme la loc, cu același gând frustrant că ceva se va întâmpla.

Andrei este trezit din somnul lui profund de ticăitul ceasului. S-a trezit mai devreme ca oricând. Nu mai are nicio speranță că ar fi nins. Peste o oră trebuie să plece la școală. În ultimul moment, mama îl cheamă să se uite afară. Andrei este șocat... Totul este alb!

Atunci totul devine real. Visul lui Andrei a prins viață!

IARNA LUI CEIUȚ

NORA UDRESCU - III A

Iarna a sosit cu fulgi mici de zăpadă care acoperă pământul. Zăpada era fină și moale. Matei și Doris aveau cinci ani și nu mai văzuseră zăpadă niciodată.

Entuziasmați, au ieșit afară cu Jack, tatăl lor. Ei s-au dat cu sania și au făcut un om de zăpadă.

Încet, încet, se apropia ora prânzului. Matei și Doris erau înfometate, iar Jack a hotărât că vor merge pe o scurtătură- pe un drum îngust care traversa pădurea de lângă casă.

Când, dintr-un tufiș, a ieșit o creatură. Jack și copiii săi s-au speriat. S-au apropiat de creatura ciudată și au văzut că avea pielea verde, un ochi albastru și unul portocaliu și lăbuțele pline cu zăpadă. Jack s-a mirat când a observat că animalul era inofensiv.

Creatura venea de pe Marte. Părinții micuțului îi promisese că, înainte de Crăciun, îl vor teleporta pe Pământ ca să se joace cu zăpadă.

Pe planeta Marte nu e zăpadă și el voia să se dea cu sania.

Matei, mai îndrăzneț, s-a apropiat de marțian.

- Te vom numi Ceiuț! Arăți ca ceaiul pe care îl bea mami dimineața.

Jack, Doris și Ceiuț erau uimiți de îndrăzneala lui Matei.

- Hai cu noi! Ai lăbuțele pline de zăpadă, zise Matei.

Au mers acasă și au băut un ceai fierbinte cu biscuiți de casă. Apoi s-au echipat și au ieșit afară din nou.

- Putem să ne dăm cu sania! a exclamat Ceiuț.

- Desigur! răspunse afirmativ Doris.

- Este cea mai frumoasă aventură din toate timpurile și, pe lângă dorința mea împlinită cu zăpada, mai am și doi prieteni de pe Pământ.

Cu toții au mers la derdeluș, s-au dat ore în șir cu sania și l-au făcut pe Ceiuț din zăpada.

Apoi au mers la nava spațială aflată în curtea din spate unde așteptau părinții lui Ceiuț. Jack le-a propus să rămână cu ei pe timpul iernii, iar părinții lui Ceiuț au acceptat bucuroși.

Ceiuț și familia lui s-au simțit foarte bine. Este minunat când IARNA unește suflete din întreg Universul!

FULGII JUCĂUȘI AI IERNII

SEBASTIAN DINU - III A

Admiram de la fereastra casei aleea care devenea ușor un covor alb de nea. Iarna acoperise totul cu mantia ei argintie.

Parcă mai ieri mă plimbam cu bicicleta prin parc în adierea caldă a vântului, dar acum totul în jur părea de nerecunoscut. Copacii și casele parcă dormeau sub plapuma de omăt. Nu-mi mai aminteam o iarnă așa geroasă.

Din camera călduroasă, vedeam copiii care se jucau fericiți și strigau veseli pe stradă „Ninge!”. Îmi era ciudă pentru că nu puteam să ies afară deoarece eram răcit. Am întrebat-o pe mama dacă îmi dă voie la joacă chiar dacă eram bolnav, dar ea m-a refuzat. În acel moment am izbucnit în plâns. Mă gândeam la toate jocurile pe care le pierd. Dar ca printr-un miracol, am început să mă simt mai bine. Mi-am luat repede geaca pe mine, am tras ghetetele în picioare și am rupt-o la fugă spre tărâmul veseliei.

Afară m-a întâmpinat gerul, iar sub picioare omătul scârțâia. Din norii cenușii cădeau fulgi mari de nea. Am întins brațele așteptând să prind în palme fulgii pufoși.

M-am jucat ceasuri întregi cu prietenii mei prin zăpadă. Împreună cu ei am făcut un impunător om de zăpadă. Era cel mai elegant de pe stradă deoarece avea pălărie și papion. Mai târziu, ne-am dat cu săniuța pe un derdeluș din apropierea casei. Toți copiii urcau veseli până în vârful dealului pentru ca apoi să aluneca cu viteză pe sănii. Unul dintre băieți a venit însoțit de câinele lui, bucuros și el de joacă. Eu aveam o sanie nouă și eram nerăbdător s-o încerc. M-am întrecut cu copiii și abia spre seară ne-am lăsat duși acasă. Eram fericiți când ne-am luat rămas-bun.

Așa am întâmpinat sărbătorile de iarnă, cu bucuria primei zăpezi în gând.

Ele au venit cu sunet de colinde, miros de cozonac și scorțișoară și multe zâmbete în jurul mesei. Pomul de Crăciun l-am ales cu părinții, l-am împodobit împreună și am sperat din tot sufletul ca Moș Crăciun să fie darnic. Bucuria cadourilor de Crăciun a fost egalată doar de joaca în zăpadă.

Ușor, ușor iarna s-a îndepărtat, soarele a topit aproape toată zăpada, dar amintirea clipelor frumoase petrecute împreună a rămas în suflet.

ANOTIMPUL ALB

SOFIA- ANAMARIA MIULESCU - IV B

M-am trezit de dimineață
Cu un zâmbet larg pe față,
Pentru că eu am văzut
Iarna noastră de demult!

Iarnă, cât te-am așteptat,
Cât de mult eu am sperat,
Că mai vii și pe la noi
Cu fulgi mici și bulgări moi.

Peste tot se-aud în zare
Râsete și zgomot mare.
Săniuțe zboară iară
Peste dealuri cu zăpadă.

Dragă iarnă, nu pleca
Cu tot cu magia ta,
Din suflet și de pe stradă!
Lasă oamenii să vadă,
Timp lung și de neuitat,
Totul alb, imaculat!

IARNA, LA SĂNIUȘ

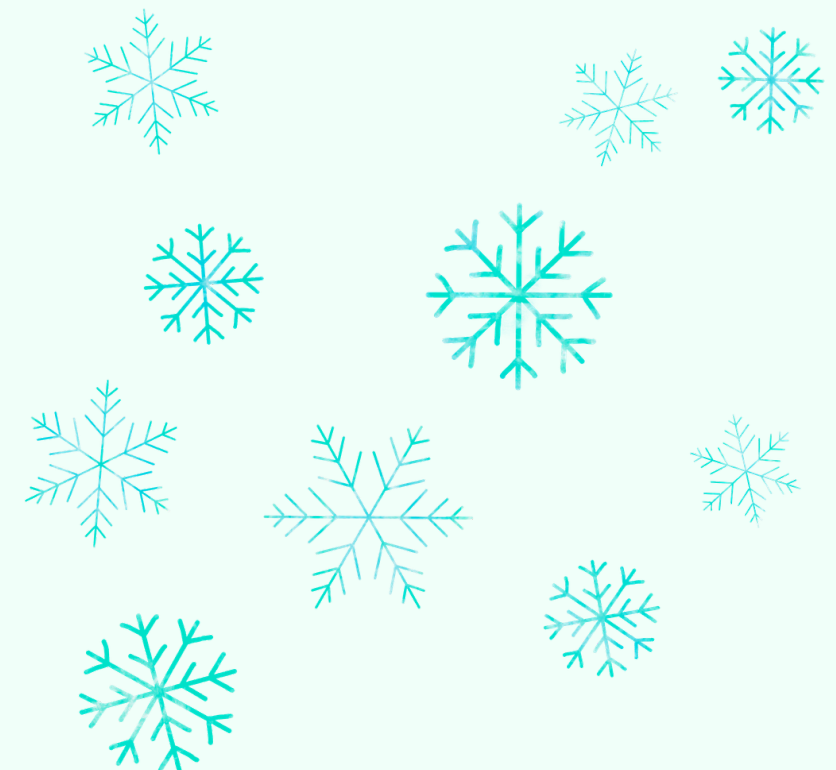
ARIANA-TEODORA CIMPOERU - III A

Este iarnă cu zăpadă,
Toți copiii stau grămadă
Și aleargă după fulgi
Fluturând mânuși în dungi.

Și afară ninge, ninge,
Și zăpada se prelinge -
De pe geamuri argintii
Hai la joacă, dragi copii!

Ne trezim de dimineață,
Și afară-i numai gheață,
Derdelușul este gata
-Unde-i sania, măi tata?

Uța, uța, uța, uța!
Hai, copii, cu săniuța,
Că zăpada e pufoasă
Ca o mantie mițoasă!

LECȚIA CALEIDOSCOPULUI: AVENTURI ÎN ȚINUTUL CETĂȚENIEI

ELEVII CLASEI 1A

În timp ce alți copii de vârsta lor încă deslușesc tainele abecedarului, 23 de mici exploratori de la Colegiul Național „Elena Cuza” au reușit imposibilul: au convins o țară întreagă că cetățenia europeană se vede cel mai bine prin ochii lor. Nu e un basm, e realitatea proiectului Kaleidoscope of Citizenship, premiat cu Locul I la Premiile Naționale eTwinning 2025 (Categorii proiectelor derulate de ambasadori)!

Dar cum se vede această victorie de la înălțimea a 120 de centimetri? Am lăsat „arhitecții” acestui succes, elevii clasei I A, să ne povestească despre magia din spatele trofeului.

Un cuvânt mare într-un tub mic

Dragomir Sebastian: „Știți cuvintele acelea mari, de oameni serioși, cum este «Cetățenia»? Ei bine, noi am descoperit că acest cuvânt nu stă doar în dicționar, ci încapă perfect într-un caleidoscop. Și cine spune că pentru a călători ai nevoie de aripi? Noi am avut nevoie de un tub magic, câteva oglinzi și multă prietenie!”

Alertă în Ținutul Cetățeniei!

Totul a început ca o misiune de salvare. Am aflat că un Caleidoscop magic și-a pierdut culorile, iar lumea risca să devină gri. Sub îndrumarea domnișoarei Simona Ghenea, am devenit „detectivi ai cetățeniei” și am pornit prin 5 ținuturi fantastice pentru a recupera strălucirea lumii, privind prin „cioburile” colorate ale prieteniei, ecologiei și respectului.”

Europa la 7 ani: Ferestre, nu doar ecrane

Liță Evelina: „În timp ce alți copii foloseau tabletele doar pentru jocuri, noi le-am transformat în ferestre magice. Am vorbit cu elevi din Turcia, Spania, Macedonia și Croația fără să ne mișcăm din bănci! A fost o aventură incredibilă să recuperăm culorile:

1. Ținutul Prieteniei fără frontiere: Am învățat că, deși vorbim limbi diferite, putem crea împreună povești pe Padlet sau Canva.
2. Ținutul Siguranței Digitale: Am aflat că internetul e un ocean uriaș. Am învățat să navigăm cu atenție și să ne protejăm cu avatare simpatice.
3. Ținutul Drepturilor Copilului: Am arătat lumii că vocea noastră este puternică și că avem dreptul la protecție și joacă.

4. Ținutul Responsabilității: Am devenit „gardienii planetei”, învățând să reciclăm pentru viitorul nostru.

5. Ținutul Viitorului: Am înțeles că telefonul este un caleidoscop digital. La fiecare rotire creativă prin aplicații, descoperim noi moduri de a învăța.”

Lecția de magie: „Noi rotim lumea!”

Enache Amira: „Dacă privești printr-un caleidoscop, vezi doar haos la început. Dar dacă îl rotești spre lumină, totul se așază perfect. Noi am rotit acest caleidoscop zi de zi și am învățat că, deși avem doar 7 ani, noi suntem cei care rotim lumea! Când ne unim ideile, imaginea care se formează este întotdeauna una de campioni. Am înțeles că atunci când lucrezi cu inima, poți schimba lumea.”

Din deșeurile, minuni

Ștefan Eva: „Nu voi uita niciodată Roțile Respectului și cum am dat o nouă viață deșeurilor, construind orașe și roboți! În cartea digitală internațională «Little Acts, Big Hearts», am scris povești despre bunătate și am creat propria noastră mini-constituție.”

Victoria care a uimit Europa

Mondescu Denise: „Efortul nostru a fost răsplătit din plin: Locul I în România și **Certificatul European de Calitate!** Ne-am simțit ca niște mici ambasadori. Am arătat tuturor că știm să «rotim» tehnologia cu creativitate pentru a fi mai buni, nu doar pentru a ne juca. Vocea noastră se aude acum tare și clar!”

Ecoul micilor exploratori

- „Cetățenia înseamnă să nu lași pe nimeni singur în pauză.” — **Dominic**
- „Fiecare faptă bună a fost o frunză în Copacul Bunătății. Am recuperat cea mai frumoasă culoare: Rozul Prieteniei!” — **Ioana**
- „Nu așteptați să creșteți ca să schimbați lumea. Fiți voi culoarea care lipsește!” — **Eva Ioana**
- „Planeta e o jucărie prețioasă. Am reparat-o cu cel mai frumos Verde!” — **Răzvan**

Șinc Carla:

Concluzia:

Dacă treceți pe lângă clasa noastră și vedeți multă lumină, să știți că nu e de la becuri. E de la caleidoscopul nostru care încă se rotește, pregătind noi aventuri!

ZÂNA IERNII

MIRUNA DIACONU - TV B

Ah! Iată a venit și Zâna Iarnă acoperind totul cu mantia ei înghețată și rece, fiind trasă cu sania de renii magici de zăpadă.

Le dă îmbrăcăminte nouă, de nea, brazilor. Iarba fiind foarte geloasă pe brazi și copaci s-a vopsit și ea într-o nuanță albă. Florile fiind acoperite în cearșaful de nea s-au dus la somn. NU le certați! După ce au sclipit atâta, trebuie să se odihnească. Totul era cernut în alb ca și cum ar fi fost un tablou pictat de mâna unui pictor priceput. Iarna a văzut cum fulgii de nea au obosit de atâta dansat și le-a scris o scrisoare:

„Dragii mei fulgi de nea,

Vă dau toată puterea și iubirea pe care o am. Chiar dacă simțiți că nu mai puteți, încercați și nu renunțați, pentru a-i face pe acei copii duiosi și ferciciți!

Cu drag,
Zâna iernii”

După această încurajare, fulgii nu s-au lăsat. Zâna vedea cum această iarnă părea cam goală. Așa că i-a creat pe Moș Crăciun și pe Moș Nicolae, pentru a-i face pe copii să iubească iarna. Și ca să nu se simtă dați afară, a făcut pentru adulți și pentru adolescenți, Dragobetele. Adică ziua în care se sărbătoresc cei îndrăgostiți.

UN ANOTIMP MINUNAT!

MAYA GRIGORIE - TV-A B

A venit iarna. Cerul s-a întunecat și s-a umplut de fulgi mari și pufoși ca niște cristale. Copacii și-au lepădat hainele verzi și au primit veșminte albe ca de zahăr pudră.

Se aud râsetele cristaline ale copiilor care se dau pe derdeluș și părinții spunându-le că trebuie să trăiască momentul. Cel mai bun lucru este că poți să stai lângă șemineu cu familia, cu o ciocolată caldă alături și cu bunătăți de la bunica. Cea mai așteptată sărbătoare este Crăciunul, pentru că vine Moșul cel iubit pentru a aduce minunatele și coloratele cadouri făcute chiar de elfi.

Iarna te poți duce la bunici, te poți da cu sania pe derdeluș sau poți să încingi o joacă cu bulgări de zăpadă. Animalele se cuibăresc în culcușurile lor, iar pisicuța mea, lângă mine, în pat.

Îmi place să mănânc de Crăciun mămăligă, sarmale și, mai ales, prăjitura bunicii. Iarna este creația Crăiesei Zăpezii care ne-a adus un anotimp superb. Când faci un om de zăpadă te simți ca și cum ai da viață unor bulgări imenși de omăt.

Un lucru bun este că vine vacanța de iarnă și te poți juca cu prietenii, poți să stai în casă și să nu faci nimic. Acesta este anotimpul în care faci mulți bani, pentru că te duci la colindat și poți să sorcovești.

Cel mai important lucru în fascinanta iarnă este că intrăm în Noul An. Este singura zi din an în care poți să mănânci și să te distrezi până la douăsprezece noaptea, fără ca părinții să îți spună că va trebui să mergi la culcare și să intri în lumea viselor.

Nu-i așa că iarna este un anotimp minunat?

IARNA MAGICĂ

REBECCA AMZA - TV-A B

Iarna este un anotimp minunat, cu multă veselie și bucurii. Cu multe sărbători, festivități și jocuri, iarna fiind îndrăgită de copii. Ca mine! Chiar dacă pentru unii acest anotimp este INSUPPORTABIL... o să vă conving că nu este așa!

Iarna are destul de multe sărbători, toate fiind diferite. Moș Nicolae, o sărbătoare minunată! Copiii așteaptă cu nerăbdare seara pentru a găsi în ghetuțele lor plumburii cadouri și dulciuri delicioase. Crăciunul este cea mai îndrăgită sărbătoare, iubită de copii și de cei mari. Aceștia primesc cadouri de la un moșneag plinuț, îmbujorat la față. În februarie, Ziua Îndrăgostiților apare și cei mărinimoși pot primi cadouri dulci. În acea zi, iubirea este în aer.

Merindele tradiționale sunt delicioase. Cozonacul, sarmalele și turta dulce sunt unele dintre cele mai poftite mâncăruri iarna. În România, salata boeuf este o salată mult așteptată de pofticioși, de obicei făcută în familie. Îți recomand să o încerci! Cel mai mult îmi place turta dulce. Care este mâncarea ta preferată, de Crăciun?

Jocurile de iarnă sunt pline de acțiune! Lupta cu bulgări, datul cu săniuța înfloresc trandafiri în obraji și, efectiv, jucându-te prin zăpada pufoasă, este destul să îți învie spiritul! Poți să faci oameni de zăpadă din omătul rece, sau să faci îngeri de nea. Cu părinții poți să faci căsuțe dragălașe din turtă dulce. Să ai grijă să nu te mânjești de frișcă! Acasă, poți să-ți faci ciocolată caldă, perfectă pentru oricine. Este minunat să sărbătorești și acasă, și afară, chiar nu contează!

Colindele, melodiile care aduc magie iernii sunt cea mai minunată parte a iernii! Acestea sunt de obicei despre Domnul Iisus Hristos, Maica Domnului sau despre Anul Nou. De pildă, “Moș Crăciun cu plete dalbe” sau „Scoală Gazdă din pătuț” se aud cel mai des.

Și cu asta-basta, am terminat descrierea iernii magice. Sper că v-am convins că iarna nu este așa de rea! Este MAGICĂ!

ARTĂ

BRÂNCUȘI PRIN OCHII UNUI LICEAN

MATEI PĂTRAȘCU-PANĂ - XI D

Nu îmi pot aminti precis momentul primei mele întâlniri cu opera lui Constantin Brâncuși, însă printre primele mele amintiri în mediul școlar, mă gândesc cu drag la relatările doamnei învățătoare despre parcursul său, despre începuturile sale marcate de ambiție și perseverență, precum și despre felul în care și-a clădit propriul drum artistic, refuzând oferta celebrului sculptor Auguste Rodin pentru a-și afirma independența creatoare. Evident, chiar și în ipostaza mea de copil visător, povestirile ei au sădit în mintea mea ideea devotamentului deplin al artistului față de propria creație, dincolo de tentația unui succes efemer sau a unui trai mai confortabil. În acest sens, cuvintele lui Petre Pandrea surprind esența demersului său: „Brâncuși n-a lucrat după calapodul comanditorului și al beneficiarului, ci după impulsurile și gândurile sale.”

Câțiva ani mai târziu, am avut oportunitatea de a contempla direct câteva dintre capodoperele sale, în cadrul unei excursii școlare, printre care „Poarta Sărutului” și „Coloana fără sfârșit”. Desigur, cu toate că vârsta fragedă nu îmi permitea să le apreciez în plenitudine, am resimțit, chiar și atunci, forța lor expresivă și importanța lor indubitabilă în patrimoniul cultural românesc și universal. Acum, privind din perspectiva unui adolescent, înțeleg că mă aflu în fața unor monumente care își transcendeau spațiul fizic, dovada pură a unei minți vizionare.

Deși este de la sine înțeles faptul că Brâncuși este o figură consacrată în elita marilor artiști proveniți din națiunea română, consider relevant să menționez modalitățile prin care este recunoscut în prezent, în special în Oltenia, regiunea sa natală. Un exemplu al modului în care memoria sa este omagiată îl constituie înființarea Centrului Internațional „Constantin Brâncuși”, proiect asumat de autoritățile județene din Dolj. Construcția impresionează printr-o structură modernă din sticlă, sub forma unei prisme enorme, ce cuprinde o reinterpretare a două opere ale acestuia: „Ovoidul” și „Pasărea Măiastră”. Sub acest volum transparent se află un pavilion subteran, care facilitează accesul către un spațiu expozițional ce prezintă, în ordine cronologică, parcursul artistic al marelui sculptor. Expuse publicului sunt panouri interactive și obiecte recuperate din atelierul său parizian, care adaugă un grad de palpabilitate operei sale.

Nu sunt nici pe departe prima persoană care să afirme genialitatea lui Brâncuși, însă sper ca perspectiva mea să ateste imortalitatea operei sale și relevanța ei constantă, demonstrând felul în care o muncă de geniu poate lăsa o impresie puternică indiferent de vârstă. Cu siguranță, am să apreciez opera sa și mai mult în viitor, în raport cu propria mea devenire și maturizare.

LIBERTATEA DE A ALEGE ȘI CURAJUL DE A FI DIFERIT

TRINA-ANDREEA CODIȚĂ - X B

Fiecare persoană are modul său diferit de a gândi, iar deciziile luate nu vor fi mereu aceleași într-o situație asemănătoare. Tocmai această diferență dintre oameni reprezintă esența libertății individuale. Cu toate acestea, libertatea de a alege nu este întotdeauna valorificată, deoarece mulți preferă să urmeze modele deja acceptate de societate, în loc să își asume riscul de a fi diferiți. Piesa de teatru „Țara lui Gufi” de Matei Vișniec surprinde, într-o manieră simbolică și critică, pericolul renunțării la propria gândire și la dreptul de a decide pentru sine.

În universul creat de autor, societatea funcționează după reguli absurde, care sunt acceptate fără a fi puse sub semnul întrebării. Personajele trăiesc într-o realitate în care conformismul devine normă, iar analiza critică este aproape inexistentă. Deși nimeni nu le interzice explicit să gândească diferit, frica și obișnuința le determină să accepte situația impusă. Această atitudine reflectă modul în care, în realitate, oamenii pot deveni victime ale manipulării atunci când nu filtrează informațiile prin propria conștiință.

În societatea contemporană, fenomenul conformismului este vizibil mai ales în rândul tinerilor, dar nu numai. Mulți preferă să se inspire de la cei din jur, decât să fie originali în felul lor. Pe măsură ce tehnologia a avansat, copiii și adolescenții au fost expuși permanent unor modele de comportament promovate intens. Dorința de a fi acceptați îi determină să adopte opinii, stiluri sau atitudini care nu le aparțin în totalitate. Astfel, libertatea de alegere există, dar este influențată de presiunea socială și de teama de excludere.

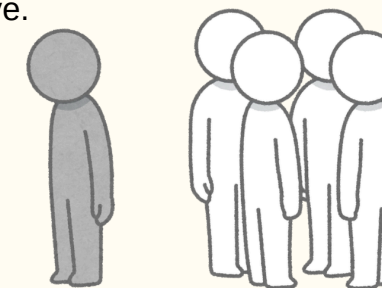
Mesajele recepționate zilnic din mediul online, din mass-media sau din cercul social, pot modela profund gândirea individului. Dacă acestea nu sunt analizate critic, ele pot deveni reguli nescrise care limitează libertatea interioară. În „Țara lui Gufi”, acest mecanism este sugerat prin acceptarea colectivă a unei realități absurde. Personajele nu mai disting între ceea ce este corect și ceea ce este impus, iar această pierdere a discernământului duce la uniformizare și la pierderea identității.

Citatul „Poți alege tu însuși, pentru că aceasta ți-a fost dat” (Moise 3:17) subliniază ideea responsabilității personale. Libertatea nu este doar un drept, ci și o obligație morală. Fiecare om s-a născut cu propria sa gândire și cu propriul mod de a gestiona situațiile dificile. Dacă ne orientăm exclusiv după cerințele societății, riscăm să uităm cine suntem cu adevărat. Personalitatea noastră poate ajunge să semene cu a celor pe care îi imităm, iar autenticitatea se pierde treptat.

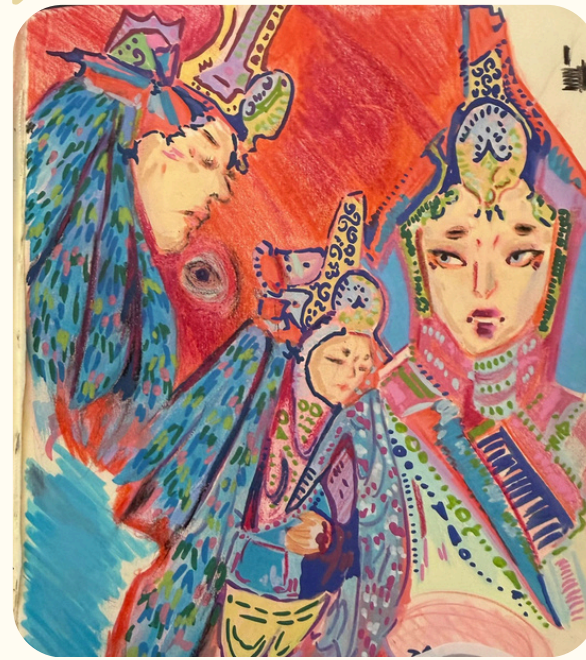
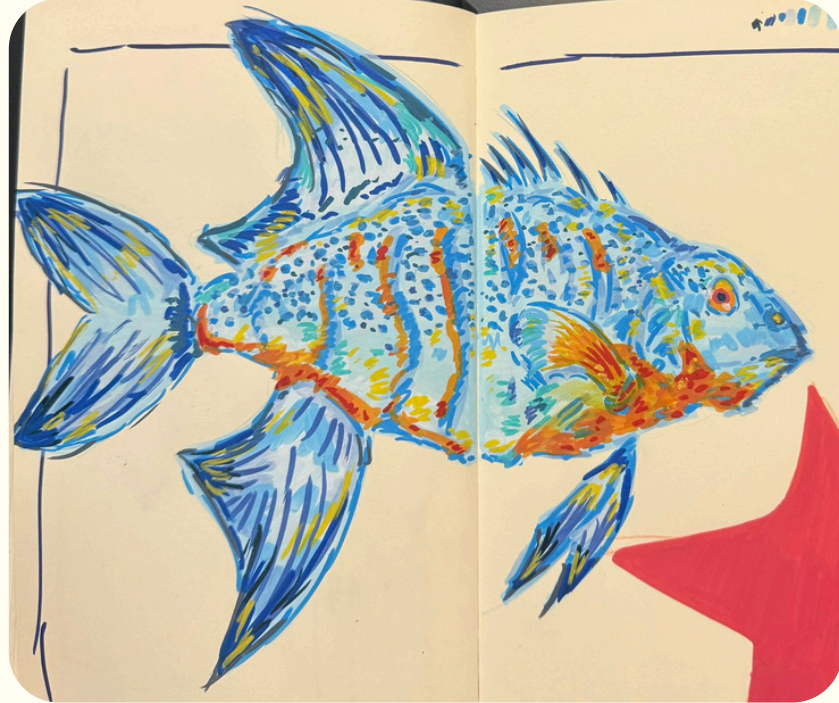
Frica de a fi judecați de societate ne face adesea să renunțăm la curajul de a ne diferenția de restul. Preferăm să fim asemenea celorlalți pentru a evita critica sau respingerea. În ultimii ani, frica de a fi diferit a devenit un fenomen global. Oamenii judecă adesea fără să țină cont de sentimentele celor din jur, iar această atitudine creează nesiguranță și inhibă exprimarea liberă. În piesă, lipsa curajului de a contesta situația absurdă menține stagnarea și împiedică schimbarea.

Din perspectivă critică, „Țara lui Gufi” poate fi interpretată ca o metaforă a societăților în care gândirea liberă este descurajată, iar conformismul este promovat. Autorul atrage atenția asupra faptului că pierderea libertății nu începe neapărat prin constrângeri vizibile, ci prin renunțarea treptată la propria voce. Atunci când oamenii încetează să mai pună întrebări și acceptă fără analiză ceea ce li se spune, devin parte dintr-un mecanism care le anulează individualitatea.

Așadar, analiza critică a mesajelor recepționate este esențială pentru păstrarea libertății interioare. Puterea de a alege și curajul de a fi diferit reprezintă condiții fundamentale pentru formarea unei identități autentice. Piesa „Țara lui Gufi” transmite un avertisment clar: fără gândire independentă, societatea riscă să devină un spațiu al uniformizării, în care libertatea există doar teoretic. Doar prin asumare și prin curaj putem evita să devenim simple reflecții ale voinței colective.

GALERIE DE ARTĂ
THEODORA COSTESCU - IX F

REVIEW

RASKOLNIKOV- ÎNTRE IZOLARE ȘI CĂINȚĂ

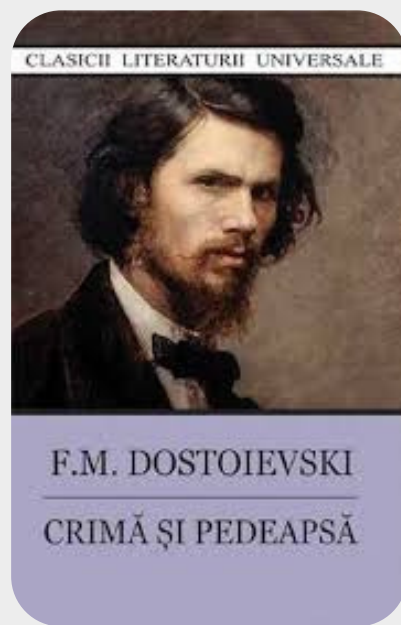
VLAD FLOREA - X E

Fiodor Mihailovici Dostoievski este unul dintre cei mai cunoscuți autori din istoria literaturii universale. Operele acestuia nu sunt doar simple creații beletristice, ci sunt adevărate disecții ale minții și vieții umane. Transformări memorabile ale personajelor, îmbinate cu aspecte filozofice și momente care ne lasă fără cuvinte sunt ceea ce vom găsi în creația marelui prozator rus.

„Crimă și pedeapsă” este un roman psihanalitic, publicat în 1866, ce explorează teme precum vinovăția, binele și răul, condiția supraomului și religia. Scriitorul pune în lumină importanța cugetării înainte de a acționa și dimensiunea uriașă a consecințelor fiecărui eveniment din viața personajelor. Raskolnikov este tipul intelectualului sărac, ce vrea mai multe de la viață, de la care urmărește o existență notabilă, cea a unui om mare, ci nu una de simplu spectator ce asistă la reprezentarea artistică a universului. El ne arată cât de importante sunt anumite virtuți precum înțelepciunea, stăpânirea de sine și modestia. În opoziție cu propriile principii morale, protagonistul comite o crimă, afirmând faptul că ceea ce face este benefic societății, iar în acest fel, va demonstra teoria proprie ce susține că un om mare poate acționa cum dorește, atât timp cât are ceva valoros de oferit umanității. Pe parcursul operei, autorul descrie cu măiestrie dezolarea sufletească, emoțiile sfâșietoare și gândurile chinuitoare pe care personajul principal le experimentează, împărțit între izolare și căință. Acesta se îndepărtează de persoanele din jurul său, fiind copleșit de suspiciune și bănuieli. Acțiunile sale îl aduc în cel mai întunecat loc în care un om poate ajunge sufletește. După cum ne arată și Socrate, salvarea este să ne îndreptăm spre căință, refacere și regăsire a traiului bun și drept.

De asemenea, se pune accent și pe puținii oameni cu care acesta relaționează. Familia lui trebuie să ia decizii esențiale, care le vor defini viitorul și îi vor ajuta din punct de vedere financiar, dar nu și moral. Dunya, sora lui Raskolnikov, primește o cerere în căsătorie de la Luzhin, un funcționar zgârcit ce vrea o soție săracă, care să îi fie veșnic recunoscătoare pentru faptul că s-a căsătorit cu ea. Fata este tentată să accepte, în ciuda împotrivirii fratelui său. Ancheta crimei este condusă de Porfiry, cu care protagonistul se întâlnește de câteva ori, situația devenind tensionată și aprinsă. Razumihin, unul din prietenii personajului principal, este un adevărat stâlp de susținere pentru Raskolnikov în decăderea sa emoțională și fizică, în timp ce Sonia, fiica unui alcoolic întâlnit de personajul principal în incipitul poveștii, este lumina ce îi arată drumul spre salvare.

În concluzie, romanul citat este indispensabil pentru cultura și arta universală, îndemnând cititorii la introspecție asupra acțiunilor și impactului pe care îl au acestea asupra societății. Cu personaje bine definite, profunde și inedite, „Crimă și pedeapsă” exprimă tumultul individului apăsător de condiția de geniu și până unde va merge omul pentru a rămâne în istorie. Recomand această capodoperă literară tuturor celor pasionați de lectură, celor care vor să fie surprinși, trimiși de la agonie la extaz, dar și acelor care nu au avut niciodată pasiunea cititului, deoarece consider că această opera va fi scântea care va aprinde focul din inima lor, focul pe care toți oamenii îl au înăuntrul ființei lor, focul cunoașterii și al creației.

F.M. DOSTOIEVSKI
CRIMĂ ȘI PEDEAPSĂ

„PORTRETUL UNEI DOAMNE” DE HENRY JAMES

LAURA PLEȘEA - XI

„Portretul unei doamne” este un roman psihologic, scris de către autorul englez Henry James. Această operă combină două curente literare, realismul și modernismul, fiind considerată de către mulți critici una dintre cele mai bune creații literare anglofone. Povestea surprinde destinul Isabelei Archer, o tânără „de litere”, discretă, nonconformistă și rafinată nu numai la port, ci și la vorbă. Opera privește conflictul dintre individ și societate, ipocrizia, corupția, iluzia libertății, presiunea normelor sociale.

Eroina Isabel Archer crește într-o familie respectabilă și beneficiază de o educație neconvențională. Ea își dezvoltă singură un spirit independent și analitic, cultivându-și gândirea prin romanele pe care le citea cu pasiune. La vârsta adultă, Isabel este apreciată și descrisă de toată lumea ca fiind „o fată cu o minte de savant”.

Dupa moartea părinților săi, Isabel este luată sub aripa mătușii sale, doamna Touchett. Mai mult, independența ei este privită cu scepticism de către societate, întrucât lumea încerca să o constrângă să se mărite și să-i arate că dorințele ei de a vizita țări străine nu sunt decât niște ifose. Isabel este curtată de către lordul Wardburton, un prieten al verișorului său Ralph Touchett, om cu stare, de asemenea rafinat, însă și foarte semeț. Încercările lordului de a o seduce pe Isabel sunt în zadar, căci tânăra nu îl vedea decât ca pe un prieten.

Lista pretendenților este completată de domnul Goodwood, un prieten din copilărie. Prin intermediul doamnei Merle, o prietenă a doamnei Touchett, îl cunoaște pe Gilbert Osmond, un caracter calm, molatic, un diletant în ceea ce privea arta, cu o stare financiară precară. Isabel îl vizitează frecvent pe domnul Osmond, mai mare decât ea și cu o fetiță pe nume Pansy.

M-a impresionat episodul în care Isabel ajunge să se conformeze cerințelor societății din cauza unei presiuni sociale enorme. Am simțit părere de rău față de Isabel, însă și un puternic resentiment față de căsătoria din interes dintre ea și domnul Osmond. Am constatat că Isabel însemna pentru el un premiu, mai ales prin condiția materială stabilă a fetei, căci domnul Touchett îi oferise o sumă generoasă ca avere înainte să moară.

Ceea ce mi-a atras atenția este stilul lui Henry James, captivant, foarte concis, oferind o descriere variată. Autorul reușește să portretizeze o femeie a cărei individualitate îi irită pe cei care nu și-au trăit viața așa cum și-au dorit cu adevărat și au urmărit anumite tipare, mergând pe premisa că ceea ce face toată lumea este valabil și pentru propria persoană.

Așadar, prin destinul Isabelei Archer înțelegem că adevărata dezamăgire a vieții apare când forțăm limitele destinului. Ea este un exemplu pentru fiecare cititor că numai noi înșine știm ce ne face cu adevărat fericiți în viață și nu standardele societății. Această operă merită citită pentru emoțiile puternice pe care Henry James a reușit să le transmită și reprezintă o invitație în ceea ce privește analiza psihologică.

„RĂZBOIUL CARE MI-A SALVAT VIAȚA” DE KIMBERLY BRUBAKER BRADLEY

EVELINE SAVA-VIA

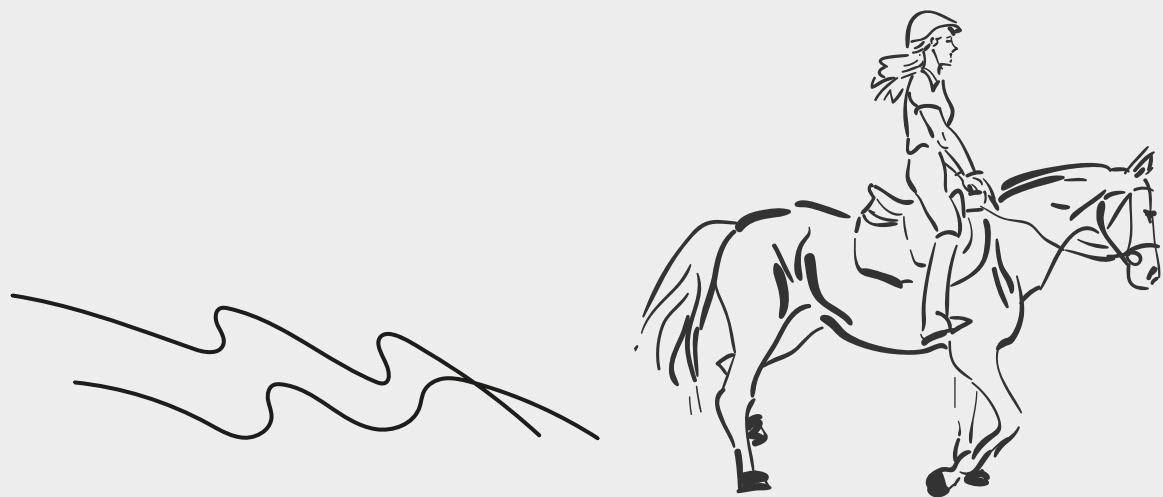
Încă de mică, cărțile m-au fascinat, iar, de când am învățat să citesc, cred că vă imaginați care a devenit pasiunea mea, doar pășisem într-un colegiu a cărui deviză este „Tradiție și excelență în educație!”.

Am lecturat multe cărți, iar fiecare mi-a captat atenția în felul ei fie prin imaginile bine detaliate, fie prin cuvintele care mă trimiteau într-o lume doar a mea, înconjurată de fantezie. Dar acum ceva timp, nu doar că am găsit o carte care mi-a stârnit interesul, ci a ocupat și un loc important în inima mea de cititor!

Cartea care m-a captivat a fost „Războiul care mi-a salvat viața” de Kimberly Brubaker Bradley, o comoară literară din colecția Violet History, publicată de Editura Arthur în 2010. Romanul spune povestea Adei, o fetiță din Londra, născută cu un defect la picior, care este ținută ascunsă de mama ei crudă și neîndurătoare, departe de privirile lumii. Lipsită de afecțiune și libertate, Ada trăiește în umbra fricii și a singurătății.

Povestea o are în centru pe Ada, o fetiță de 10 ani, care s-a născut cu un picior strâmb (talalgus). Din cauza acestei dizabilități, mama ei, o femeie crudă și plină de resentimente, o ține închisă într-un apartament mizer din Londra, considerând-o o rușine. Totul se schimbă odată cu amenințarea războiului. Când copiii din Londra sunt evacuați la țară pentru a fi protejați de bombardamente, Ada fuge împreună cu fratele ei mai mic, Jamie. Cei doi ajung în grija lui Susan Smith, o femeie solitară și deprimată, care inițial nu își dorește copii în casă. Pe măsură ce lumea de afară se destramă sub povara războiului, lumea interioară a Adei începe să se construiască. Ea învață să meargă, să călărească și, cel mai important, să aibă încredere în oameni.

La început, titlul a fost recomandat de către doamna mea profesoară de limba română, un om al cuvântului și al culturii, care trăiește prin și pentru literatură și de la care am învățat să descopăr, în fiecare text, frumusețea, profunzimea și emoția ascunsă printre rânduri.

Din carte am învățat că războiul nu este doar un fundal istoric, ci un catalizator. Pentru Ada, bombardamentele și evacuarea înseamnă, paradoxal, libertate. Autoarea tratează cu foarte multă delicatețe modul în care abuzul lasă urme adânci. Ada nu se vindecă peste noapte; ea trebuie să învețe să accepte bunătatea, ceea ce uneori i se pare mai înfricoșător decât cruzimea.

Citatul care m-a marcat cel mai mult este: „Puteai să înveți tot felul de lucruri, dacă nu erai închisă într-o cameră de un metru pe un metru. Puteai să înveți tot felul de lucruri, dacă erai liberă.”

Este o carte despre puterea de a te autodefini. Ne învață că familia nu este întotdeauna cea în care te naști, ci cea care te ajută să înflorești. Deși este catalogată ca literatură pentru copii, profunzimea emoțională o face o lectură obligatorie pentru orice vârstă.

Astfel, romanul a devenit, pagină după pagină, o lectură de suflet pentru momente liniștite. „Războiul care mi-a salvat viața” de Kimberly Brubaker Bradley este una dintre acele cărți rare care reușește să fie, în același timp, sfâșietoare și incredibil de optimistă. Deși acțiunea are loc în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, miza nu este doar supraviețuirea în fața bombelor, ci vindecarea sufletească.

„OAMENII MĂRII” DE VICTOR HUGO – EPOPEEA CURAJULUI ȘI A SINGURĂȚĂII ÎN FAȚA INFINITULUI MARIN

ADELINA ȐODREAN - IX D

Opera „Oamenii mării”, semnată de Victor Hugo, aparținând tezaurului de literatură universală, este o epopee a luptei dintre om și forța dezlănțuită a unei naturi feroce. Schițată sub pana maestrului, prinde contur o poveste despre solitudine, sacrificiu și stoicism, încadrată într-un decor insular sălbatic (insula Guernsey). Prin eroul operei sale, Gilliatt, autorul înscrie în galeria eroilor legendari un stăpân al naturii, dar sclav neobosit al unui amor promis, nicidecum garantat. În plan social, acesta este un simplu pescar, privit cu suspiciune de comunitate din cauza alurii bizare ce-i învăluie figura misterioasă.

Acțiunea este întreținută de dorința lui pentru un viitor împreună cu Déruchette, fiica armatorului mess Lethierry, pasiune arzândă ce se urmărește condensată în plan material. Ordinea cotidiană este întreruptă atunci când nava Durand, prima navă care funcționează pe bază de aburi și creația de căpătâi a lui mess Lethierry, a eșuat în stâncile Douvres, lăsându-l fără nicio sursă de venit. Disperat, mess Lethierry promite publicului să-i dea mâna fiicei sale celui care va reuși să salveze motorul epavei, o inovație mecanică adusă de el lumii.

Intensitatea expresivă a relației atinge apogeul în intervalul temporal ce cuprinde strădania lui Gilliatt de a recupera mașina cu aburi a epavei Durand. Acesta nu luptă împotriva furtunii maritime cu furie, ci cu o răbdare și o inteligență superioare forței brute, punându-și în acest joc viața. Luptă începută mai târziu se desfășoară în același timp cu revolta împotriva propriilor limite, împinse până la extrem de urgența naturii. El supune voinței sale de oțel materia oarbă a corabiei, transportând motorul, „inima” navei, împreună cu câteva mecanisme interioare. Gilliatt a înfruntat atât forțele naturii, cât și propria natură umană din dragoste pentru Déruchette, riscându-și viața nu pentru glorie, ci pentru confortul ei material și pentru șansa de a o face fericită o viață întreagă.

După ce se îi restituie lui mess Lethierry componentele navei, Gilliatt este prezentat în fața adunării drept erou. Totuși, neglijența apariției sale o dezgustă pe Déruchette, care leșină îngrozită. Toate speranțele băiatului sunt spulberate atunci când, de după gard, observă ritualul uniunii sentimentale dintre un anumit pastor Caudray și Déruchette. Ironia sorții îl recompensează pe Gilliatt cu o imagine necruțătoare, care îi lasă gust amar.

Vocea ficțională dovedește irelevanța eforturilor titanice în fața capriciilor unei inimi nestatornice. Destinul lui Gilliatt este pecetluit cu durere, întrucât se predă mării, înfrânt de vederea celei dorite îndepărtându-se împreună cu soțul său într-un vas străin. Resemnat cu stoicism înaintea norocului care și-a întors fața de la el, Gilliatt face sacrificiul suprem: renunță la dragostea lui, a cărei speranță era singura scânteie care îl mai ținea în viață, pentru fericirea ființei iubite.

„MARTY SUPREME” SAU CUM SĂ FII UN STAR CU O PALETĂ DE PING-PONG

ROBERT PIȚICĂ, XI B

Dacă auzi cuvântul ping-pong, probabil te gândești la orele de sport sau la vreo masă părăsită într-un bar. Dar filmul „Marty Supreme” dorește să schimbe imaginea asta plictisitoare. Regizat de Josh Safdie, filmul ne arată că poți fi la fel de impresionant la masa de tenis cum e un chitarist pe scenă, în fața a mii de oameni.

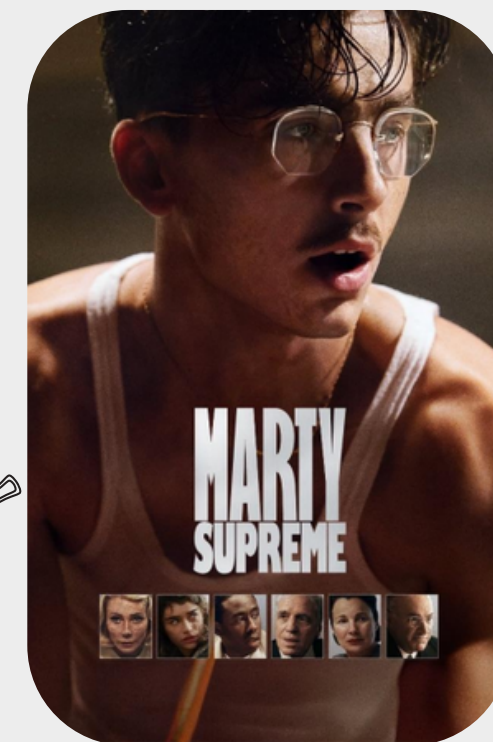
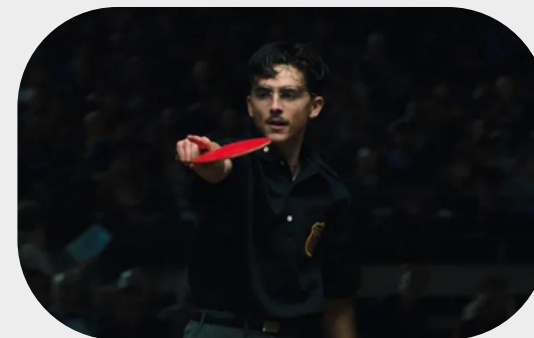
Povestea îl urmărește pe Marty Reisman, interpretat de un Timothee Chalamet, care lasă deoparte rolurile de băiat sensibil pentru a deveni un geniu arogant, obsedat de victorie. Acțiunea se petrece prin anii '50, fiind inspirată din povestea unui sportiv real, așa că, vizual, filmul e minunat: haine retro, mașini de epocă și o atmosferă de care nu ne mai bucurăm în zilele noastre.

Dar ce face filmul cu adevărat interesant nu sunt doar meciurile intense, ci felul în care Marty vede lumea. Pentru el, pasiunea reprezintă totul. E un personaj complicat, uneori vrei să fii ca el, alteori, aroganța sa lasă de dorit. Filmul nu e doar despre sport, ci despre cât de departe ești dispus să mergi ca să fii cel mai bun din lume la ceva, chiar dacă ceilalți cred că e doar un joc.

Nu este doar o biografie a lui Reisman, filmul este o poveste despre curajul de a-ți urma propriul drum, indiferent cât de absurd li se pare celor din jur. Marty demonstrează că nu contează dacă pasiunea ta este considerată la moda sau dacă ceilalți nu te susțin, atâta timp cât ai încredere în tine și muncești, poți transforma orice dorință în realitate. Este o lecție despre faptul că visurile tale nu au nevoie de aprobarea nimănui ca să devină reale, au nevoie doar de determinarea ta de a nu renunța niciodată, chiar și atunci când ești singur împotriva tuturor.

De ce să-l vezi? Pentru că are o acțiune care te ține în priză, o coloană sonoră care lovește exact unde trebuie și o distribuție care demonstrează că poate face orice rol să pară cel mai interesant, dar și calitativ. Nu e filmul tipic cu sportivi care plâng la final, e o călătorie intensă în mintea unui om care a refuzat să fie obișuit, de la magazinul de pantofi, în turnee mondiale.

În cazul în care vrei să vezi ceva care arată diferit de tot ce se difuzează acum de Netflix sau la cinema, „Marty Supreme” e ceea ce cauți. S-ar putea ca după vizionare să te uiți cu alți ochi la mesele de ping-pong din sala de sport.

OLIMPTICI

OLIMPIADA DE CULTURĂ ȘI SPIRITUALITATE ROMÂNEASCĂ: COMPETIȚIA VALORILOR AUTENTICE

TULIA-GABRIELA CIOBANU - VI A

Numele meu este Ciobanu Iulia-Gabriela și vreau să vă împărtășesc experiența mea la Olimpiada de Cultură și Spiritualitate Românească, etapa națională.

Totul a început cu drumul de 11 ore până la Suceava. Chiar dacă eram în tren, acesta nu mă oprea din a repeta pentru olimpiadă, recitind textele, citatele, ideile etc, voiam să fiu cât mai pregătită pentru Olimpiada de Cultură și Spiritualitate Românească, etapa națională. Eram în clasa a V-a, la prima mea mare experiență departe de casă, dar doamna profesoară-însoțitor ne susținea și avea grijă de noi. După cazare, am mers la Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, unde a avut loc festivitatea de deschidere. Să vezi sute de copii din toate colțurile țării, m-a umplut de entuziasm și, totodată, de emoții.

Seara, înainte de proba scrisă, am cunoscut persoane noi. Ne încurajam și încercam să repetăm cât mai mult. A doua zi, la proba scrisă, mă străduiam să nu am emoții, dar era imposibil. Știam că era o provocare să iau un punctaj mare, printre toți participanții de clasa a V-a, mai ales la etapa națională, dar am intrat în sală motivată și plină de curaj. Participând la această olimpiadă, am înțeles că nu este un simplu concurs, ci unul care m-a ajutat să mă apropiez mai mult de Dumnezeu, descoperind tainele Lui din Sfânta Scriptură și din Învățăturile Sfinților Părinți.

Ulterior, am mers la o mănăstire foarte frumoasă. Acolo m-am putut liniști, am lăsat în urmă stresul competiției, pregătindu-mă pentru proba orală. Aceasta a fost cea mai frumoasă parte. Deși eram foarte curioasă și nerăbdătoare, deoarece niciodată nu mai participasem la o probă orală și nu știam exact cum o să fie, acela a fost momentul în care am învățat să vorbesc liber. La început, am extras un bilețel ce conținea o imagine și un text citat. Ceea ce trebuia să fac era să identific legătura dintre mesajul transmis din textul citat și imagine. Am avut la dispoziție o jumătate de oră, timp în care ceilalți participanți ieșeau în fața evaluatorilor și își prezentau ideile scrise. Chiar și la 12 ani am putut înțelege profunzimea iubirii lui Dumnezeu.

Alături de probele scrise și orale, am descoperit minunățiile Sucevei: mănăstiri, expoziții de artă, muzee etc.

După tot stresul și emoțiile avute, am obținut un punctaj onorabil și încurajator. Deși nu m-am situat în prima parte a clasamentului, am obținut un premiu special, care m-a motivat să obțin un punctaj mai mare anul viitor.

Participând la această olimpiadă, am putut lega foarte multe prietenii. Am cunoscut persoane noi, copii cu care am împărtășit emoții și impresii după probe. Nu aș fi reușit să parcurg acest drum fără sprijinul doamnei profesoare-însoțitor. Dumneaei a fost cea care, în cele 11 ore de tren, mi-a alungat temerile cu un sfat încurajator și mi-a reamintit că cel mai important premiu este experiența în sine. Succesul meu la această olimpiadă este, de fapt, rodul unei munci în echipă. Vreau să le mulțumesc din suflet celor două doamne profesoare, Trincă Ileana și Neacșu Aurelia, de limba română și religie, care au crezut în mine mai mult decât am crezut eu însămi. Dumnealor m-au ajutat să ajung la etapa națională și să obțin și un premiu special.

GÂNDURI DINTR-O CĂLĂTORIE DE ÎNVINGĂTOR

EVELYNE-MARIA ȘOTEA-ANGHEL - VI A

În luna mai 2025, la Călărași, am trăit una dintre cele mai intense și frumoase experiențe ale vieții mele de elev. Am avut onoarea să particip la etapa națională a concursului „Made for Europe”, reprezentând cu mândrie Colegiul Național „Elena Cuza”, iar rezultatul obținut - locul II pe țară - a însemnat pentru mine mai mult decât un premiu: acesta a fost confirmarea că pot reuși. Concursul promovează excelența în educație și valorifică proiectele europene implementate în școli.

Proiectul meu - "The STEMopolis explores"- a fost realizat prin platforma eTwinning, un spațiu al colaborării și al creativității.

Drumul până la această etapă nu a fost simplu. Au fost zile pline de muncă, repetiții, emoții și dorința de a face totul cât mai bine. Am învățat să-mi stapânesc teama de a prezenta un produs în fața unui juriu, să am încredere în ideile mele și să înțeleg că performanța nu este întâmplătoare, ea se construiește pas cu pas. Momentul anunțării rezultatelor a fost copleșitor. Am alergat la propriu spre și pe scenă pentru a intra în posesia premiului binemeritat.

A fost un moment de bucurie pură pe care îl voi păstra mereu în suflet. În spatele acestei reușite se află profesorul nepereche: domnișoara Simona Nicoleta Ghenea. Prin profesionalism, eleganță și o dedicare rar întâlnită, nu mi-a oferit doar sprijin academic, ci și sprijin sufletec, m-a învățat ca adevărata performanță vine din caracter, disciplină și credința în propriile forțe. Pentru mine, domnișoara este acel mentor care vede potențialul din fiecare copil și îl ajută să înflorească.

La doar 11 ani, am înțeles ca unele experiențe nu se măsoară doar în diplome, ci în trăiri intense, în lecții de viața și în dorința de a fi campion. Această victorie este începutul unui drum pe care îl voi continua cu aceeași determinare, ambiție și recunoștință.

DIN CONDEI SPRE SUFLET: FARMECUL CONCURSULUI „BASMELE REGINEI MARIA”

EVA GHIJURĂ - VI A

„Basmele Reginei Maria” este un concurs minunat, unde fiecare participant își poate expune propriile idei, conturându-le unic și îmbinând elementele clasice din basmele românești cu elementele concepute de el, realizând un basm special.

Mă bucur că am avut șansa să particip, am ajuns la etapa județeană și, ulterior, la etapa națională. N-aș fi putut ajunge acolo fără îndrumările doamnei diriginte și fără dorința de a crea un basm frumos, îndrumându-mă ulterior spre următoarele etape ale concursului.

De asemenea, îi mulțumesc familiei mele, care m-a sprijinit mereu, motivându-mă să îmi dau silința. Într-o seară, după ce m-am întors de la școală, am primit un mesaj de la doamna dirigintă, informându-mă că voi merge la premiera de la Palatul „Elisabeta”.

La primirea acestei vești am fost foarte bucuroasă, cum a fost și familia mea. Am căutat apoi o vestimentație modestă, care îndeplinea criteriile din regulament.

Atunci când am ajuns la Palatul „Elisabeta”, un val de emoții mi-a cuprins pieptul, aproape lăcrimând de fericire. Am pășit spre poartă, unde ghidul ne-a întâmpinat, făcându-ne apoi turul palatului. Nu îmi venea să cred că vizitez un monument regal, clădirea care servește Majestății Sale Margareta și întregii Familii Regale, unde au loc dineuri oficiale, comemorări de evenimente istorice și evenimente grandioase. Construit în stil brâncovenesc, palatul era modest, dar spectaculos. Afară, în grădină, ne așteptau organizatorii concursului, care ne-au îndrumat spre ce aveam de făcut până la sosirea Alteței Sale Regale Principesa Sofia a României.

Alteța Sa regală a sosit, inspirând modestie, eleganță și roialitate. A urmat apoi înmânarea premiilor de către Alteța Sa, care a felicitat fiecare copil.

A fost o experiență minunată! Orice concurs este o experiență din care ai de câștigat, ajutându-te să te obișnuiești cu tensiunea examenelor și să înveți lucruri noi, deoarece nu premiul contează, ci contează ce ai învățat din ea. Din fiecare concurs înveți ceva, fie că este de creație, matematică, geografie, limbi străine sau orice altă materie.

EXPERIENȚA MEA LA OLIMPIADA NAȚIONALĂ „LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ” (OLAV - 2025)

SELENA -ALISIA NICOLAIE - VI A

Mă numesc Selena Alisia Nicolaie, elevă în clasa a VII- a A, și am avut bucuria de a participa, în clasa a VI- a, în anul 2025, pentru prima dată la Olimpiada Națională „Lectura ca abilitate de viață” unde am obținut, la etapa județeană, premiul I, astfel calificându-mă la etapa națională.

Etapa națională, desfășurată la Craiova, a fost una plină de provocări și emoții pentru mine, de la proba scrisă până la proba orală. Am obținut Mențiune MEN care m-a făcut mândră și m-a ambiționat să lucrez și mai mult și să evoluez în anii următori. M-am pregătit mult, lectura fiind parte din viața mea. Îmi place mult să citesc cărți de aventură, ficțiune, dar, în general, orice carte bună.

OLAV mi-a oferit contextul să fiu mai creativă și să deschid căi noi către imaginația mea prin lectură. La festivitatea de premiere mi-au fost înmânate diploma și Premiul oferit de Universitatea din Craiova, fiind o mare onoare pentru mine.

Nu a fost prima olimpiadă la care am participat, având experiența Olimpiadei Naționale de Educație Tehnologică și Aplicații Practice, unde am trăit pentru prima dată emoția unei etape naționale, în clasa a V- a.

Ultima seară a Olimpiadei OLAV s-a încheiat cu un tort cu artificii pentru a marca finalul ce mi-a adus amintiri de neuitat, premiu și o experiență unică.

LATINA – DOAR UN NUCLEU STINS ÎN UITARE?

DENIS DIMIAN - XA

„Non scholae, sed vitae discimus” – „Învățăm pentru viață, nu pentru școală”, acesta e citatul care ar putea să rezume sentimentul de plăcere pe care l-am resimțit la sfârșitul acestei experiențe, feerice aș putea spune.

Momentul în care am luat decizia de a participa la Olimpiada de Limbi Clasice: Limba Latină a fost unul brusc, aproape spontan. Gândul că aș putea ajunge până la faza națională părea doar o aspirație exagerată în acel timp, dar se pare că viitorul avea alte planuri la adresa mea.

Procesul de pregătire a fost unul intens, dar pe care l-am savurat cu fiecare clipă trăită. Elementele ancestrale de origine romană și întregul limbaj pe care acum îl folosim într-o versiune modernă mi s-au întipărit cu ușurință în memorie, însă asta nu a presupus lipsa de exercițiu, care a fost mai mult decât necesar.

Călătoria îndelungată cu trenul mi-a oferit prilejul de a admira natura din diferite locuri pe care nu le mai atinsesem înainte, nici măcar cu privirea. De asemenea, s-a dovedit a fi și un moment oportun de a mă apropia cât mai mult față de ceilalți colegi ai mei, pentru că, în realitate, formam o singură echipă, și nu aveam de gând să ne întoarcem acasă fără să lăsăm măcar o amprentă a existenței noastre.

Orașul Galați ne-a întâmpinat cu o zi senină, ce, în mod ironic, nu a însemnat liniștea de dinaintea furtunii, ci, mai degrabă, liniștea de dinaintea succesului. Mireasma plăcută din apropierea Dunării și adierile constante de vânt ce aduceau fascicule de gust sărat mi-au redat un sentiment de liniște, voieșie și bună dispoziție.

Proba a fost însoțită de veșnicele emoții ce sunt prezente pentru fiecare concurent în parte, începând chiar din noaptea de dinaintea zilei mărețe. Au existat anumite inconveniente cu privire la organizare, însă mediul și căldura cu care am fost tratați de însoțitori a acoperit, cu siguranță, lipsurile prezente. Sfârșitul probei a marcat un nou început, un început al explorării mai profunde a orașului care ne înconjură. Am vizitat diverse obiective culturale, ne-am bucurat de infrastructura deosebită, iar seara s-a terminat cu jocuri de cărți și glume hazlii, aflați într-o nesfârșită așteptare a rezultatelor, ce părea că nu aveau să-și mai facă apariția.

Premierea a marcat un moment unic pentru parcursul meu educational. Urcarea pe scenă, înmânarea medaliei și sesiunea intensă de fotografii m-au făcut să realizez că tot efortul depus își dezvăluise, în final, roadele și că nimic nu fusese în zadar.

În timpul așteptării, pentru a doua oară, a trenului, am descoperit că mă simt, într-o oarecare măsură, dezamăgit că trebuie să părăsesc una dintre cele mai importante experiențe din viața mea de licean, dar faptul că îmi atinsesem scopul cu mândrie acoperea, cu desăvârșire, această senzație de neplăcere și mă făcea să sper către orizonturi îndepărtate, șoptindu-mi că acela era doar conturul unui plâpând început.

MAĞIA DANSURILOR POPULARE OLTENEȘTI - TRADIȚII CARE PRIND VIAȚĂ

ELENA-TEODORA NICOLAE - XI A

Câți dintre voi ați auzit despre Poloxia, Galaonul, Rustemul, Hora de pomană, Trei parale, Bidineaua, Sinistra? În ce măsură dansurile populare mențin conexiunea cu lumea ancestrală, cu generațiile precedente? Ce rol au dansurilor populare în zestrea identitară a Olteniei?

Într-o lume dominată de tehnologie și schimbări rapide, dansurile populare rămân o punte vie între trecut și prezent. Ele nu sunt doar simple mișcări ritmate, ci o formă autentică de exprimare a identității culturale, a emoțiilor și a valorilor transmise din generație în generație. Globalizarea culturală este un fenomen mondial, care are ca efecte negative pierderea unor obiceiuri locale și chiar ștergerea definitivă a unor bucăți fundamentale de cultură. Cultura noastră este una a memoriei, o memorie rațională, care redă imaginea noastră spirituală și care îmbină spiritul practic al creației cu „risipa” de frumusețe. Aceasta, pot spune, este o definiție neoficială a poporului român.

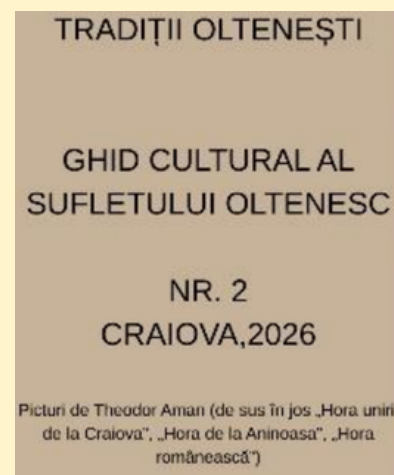

Dansurile populare românești impresionează prin diversitate și vitalitate. Fiecare regiune a țării are stiluri proprii, costume specifice și ritmuri inconfundabile.

Noi, echipajul Cuza, format din elevele Boroată Anastasia-Elena, Mare Elena-Carina, Nicolae Elena-Teodora, sub îndrumarea doamnelor profesor, Andriescu Corina și Pavel Luminița, am

participat la Concursul interdisciplinar „Cultură și civilizație în România”, etapa județeană, cu un proiect de cercetare despre folclorul coregrafic din zona noastră, intitulat „**Animi moti - Bijuterii coregrafice din tezaurul folcloric oltenesc**”. Munca noastră a fost răsplătită cu premiul I și calificarea la etapa națională care se va desfășura la Breaza, județul Prahova, la sfârșitul lunii mai, 2026.

Strângerea de informații a fost făcută prin vizite la Muzeul Olteniei, secția de Etnografie, Biblioteca Județeană „Alexandru și Aristia Aman”, prin discuții cu bătrânii satelor în care se mai păstrează aceste dansuri tradiționale, dar și prin interviuri luate unor reprezentanți de seamă ai dansurilor populare, care au decis să își împartă înțelepciunea devenind profesori coregrafi în cadrul Ansamblului Folcloric „Maria Tănase” în Craiova.

Informațiile descoperite ne-au dat inspirație pentru a crea și alte produse ale proiectului, cum ar fi dramatizarea după un scenariu propriu, „Hora de pomană”, revista „Tradiții oltenesti- Ghid cultural al sufletului oltenesc” și videoclipul documentar despre poezia și magia dansurilor folclorice. Am identificat și am analizat aspectele definitorii ale dansurilor populare din zona noastră cu semnificațiile mitico-religioase, estetice și identitare care asigură conservarea părții vii și continuarea lor în cultura modernă. De la tristețea și solemnitatea Horei de pomană, la demnitatea surprinsă în Hora boierească, jovialitatea exprimată de Rustem și energia Galonului am constatat că, în timpul dansului, omul se arată așa cum este, în autenticitatea lui.

Pentru noi, echipajul Cuza, a fost o adevărată provocare descoperirea tainelor și valențelor deosebite ale jocului popular oltenesc și suntem onorați să reprezentăm Colegiul Național „Elena Cuza” la etapa națională a Concursului Interdisciplinar „Cultură și civilizație în România”, 2026.

ȘTIINȚE

MATEMATICA - ÎNTRE PASIUNE ȘI PERFORMANȚĂ

ANA-MARIA CÂRCIUMARU - IX C

Aceste cuvinte sunt o declarație de pace pentru toți iubitorii de matematică, dar și pentru toți cei care se află într-un conflict fără de sfârșit cu această știință. Pe holurile oricărei școli, cuvântul „matematică” generează fie groază, fie zâmbete și entuziasm. Ca în orice domeniu, există copii mai talentați, care înțeleg acest univers al cifrelor, dar și copii care sunt puțin mai „rătăciți”.

Copilăria „se termină” atunci când copilul află că există numere mai mari decât 10 sau, în cazul extrem, când află de existența numerelor negative. Reacții precum: „Cu ce o să mă ajute în viață?” sunt foarte des întâlnite, însă realitatea este că matematica își face prezența în foarte multe aspecte ale vieții de adult. Această materie dezvoltă o gândire sistematică, calculată și logică. Între discipline există o interconexiune permanentă, fără limba română nu am putea să descifrăm enunțurile complexe ale matematicii și fără matematică nu am face calcule elaborate la fizică și chimie.

Vorbesc din perspectiva unei eleve pasionate de matematică, pentru că, odată ce am înțeles acest limbaj al numerelor, rezolvarea exercițiilor nu a mai fost un chin, ci o plăcere, rezultatul corect fiind un premiu neprețuit. Din păcate, există această prejudecată cum că matematica este grea, că nu o înțelege oricine și că merită studiată doar dacă vrei să urmezi o carieră în care îți va fi de folos. Între copii apare inevitabil o tendință mimetică. Dacă unii colegi nu înțeleg, înseamnă că e greu și nici cei temători nu se vor încumeta să o descopere. Astfel, se ajunge la o convingere greșită, fiecare copil are propriile aspirații și, de la vârste fragede, părinții, cadrele didactice, în general, persoanele mature trebuie să-l încurajeze, să-i explice și să-l susțină în atingerea unei performanțe. Pasiunea adevărată și disciplina sunt o combinație în fața căreia nimeni și nimic nu poate rezista.

Odată cu începerea liceului, drumurile se diferențiază în urma alegerii unui profil umanist sau real, însă este necesar să știm câte puțin din toate. Performanța în matematică, la fel ca în orice domeniu, trebuie cultivată de la vârste fragede pentru a exista o bază solidă, pentru că această materie este complexă și necesită multă muncă și ambiție. Pentru a fi un matematician desăvârșit trebuie să ai calități precum încrederea în forțele și cunoștințele proprii, perseverență și stabilitate emoțională. În cazul unei simple lucrări de control, unui examen, unei licențe sau unui concurs de profil, emotivitatea este unul dintre cei mai mari dușmani.

Gândindu-mă la performanță, nu pot să nu amintesc de micul geniu din Caracal care, de curând, a obținut aurul la „International Math Contest” din Thailanda, aceasta fiind răsplata efortului depus. Lauri merită toți participanții și câștigătorii oricărui tip de competiție.

În orice filolog există un matematician și în orice matematician există un filolog, matematica trebuie predată și învățată cu plăcere! Important este să facem ceea ce ne place, deoarece pasiunea este o sursă inepuizabilă de energie.

$$X = \frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a}$$

ȘTIINȚA DIN SPATELE MUZICII

RAFAELA ZAVATE - X 1

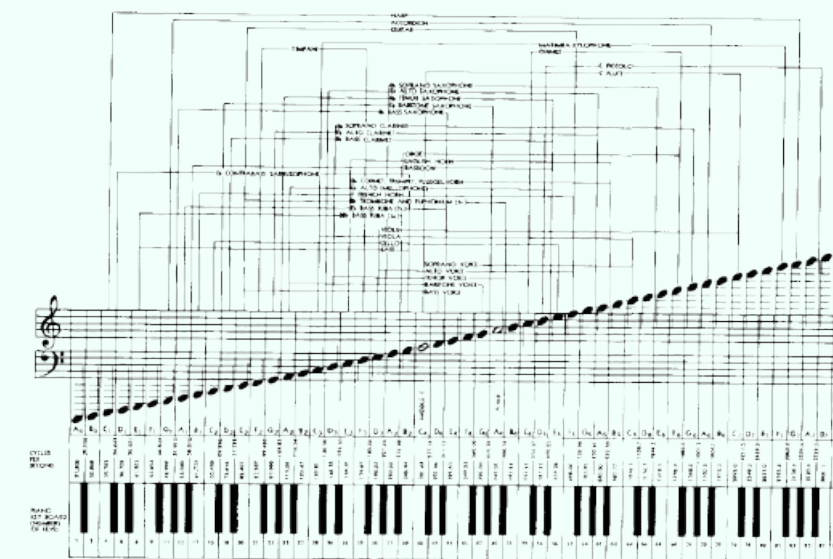
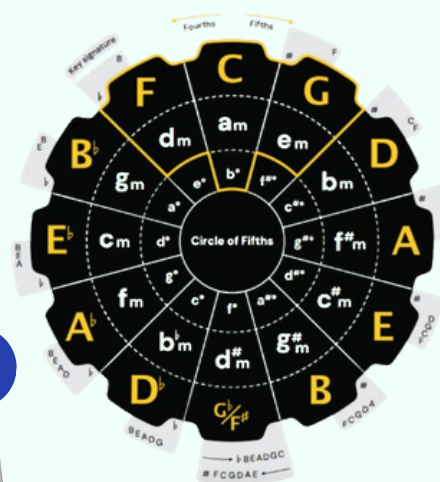
Muzica este un limbaj universal care poate provoca reacții emoționale și cognitive profunde. În acest articol, explorăm relația complexă dintre muzică și creier, de la modul în care aceasta este decodificată de sistemul nervos până la potențialul său terapeutic în diverse tulburări. Muzica implică o rețea diversă de regiuni și circuite ale creierului, inclusiv procesarea senzoriomotorie, componentele cognitive, de memorie și emoționale. Oscilațiile rețelei cerebrale induse de muzică apar în benzi de frecvență specifice, iar ascultarea muzicii preferate poate oferi acces la aceste funcții cerebrale. Mai mult, antrenamentul muzical poate aduce modificări structurale și funcționale în creier, iar studiile au demonstrat efectele sale pozitive asupra legăturilor sociale, abilităților cognitive și procesării limbajului.

De asemenea, vreau să aduc în discuție modul în care terapia muzicală poate fi utilizată pentru a recalifica circuitele cerebrale afectate în diferite tulburări. Înțelegerea modului în care muzica afectează creierul poate deschide noi căi pentru intervenții bazate pe muzică în asistența medicală și educație.

Procesul de descifrare a sunetului implică mai multe zone ale creierului care lucrează concentrat pentru a oferi percepția unui sunet, împreună cu valența emoțională a unei melodii specifice. Percepția muzicii are loc printr-o serie de evenimente, începând cu undele sonore care se transformă într-un semnal electric, care apoi progresează prin nervul auditiv către trunchiul cerebral și activează zonele corticale, permițând percepția unui sunet specific. Acest proces complex nu contribuie doar la experiența noastră auditivă, dar joacă și un rol crucial în potențialele beneficii pentru sănătatea mintală asociate cu muzica.

Pe lângă ascultarea pasivă, muzica implică interpretarea și crearea, transformând-o într-o experiență unică. Dobândirea abilităților muzicale prin antrenament repetitiv provoacă adaptări structurale în creier. Propriocepția și feedback-ul auditiv sunt cruciale în timp ce cineva învață să cânte la un instrument, iar practica pe termen lung are ca rezultat recrutarea unui număr mai mic de neuroni pentru a executa aceleași mișcări. Implicarea în procesul creativ al producției muzicale nu numai că îmbunătățește abilitățile muzicale, dar încurajează și dezvoltarea abilităților cognitive și motorii, contribuind la starea de bine mintală generală.

Muzica este benefică atât pentru indivizii sănătoși, cât și în caz de boală. Mai multe studii arată că multe afecțiuni și tulburări dureroase pot fi ameliorate prin muzică. Atunci când un stimul dureros este aplicat voluntarilor aflați în condiții de control, în timp ce ascultă melodiile lor preferate, aceștia raportează scoruri mai mici de evaluare a durerii, deoarece muzica modulează răspunsurile la durere în regiunile corticale, trunchiul cerebral și măduva spinării. Această modulare a durerii evidențiază unul dintre mecanismele propuse prin care muzica își exercită efectele asupra sănătății mintale, acționând ca o distragere a atenției de la durere și modulând răspunsurile neuronale în regiunile asociate cu percepția durerii.

ISTORIA VIZUALULUI

RAFAELA ZAVATE - X 1

Istoria vizualului se întinde de la picturile rupestre preistorice (acum cca. 40.000 de ani) până la media digitală modernă, evoluând de la imagini ritualice, comunicative și simbolice la culturi vizuale artistice, științifice și produse în masă complexe. În acest articol doresc să prezint epocile cheie: antică, medievală, renașcentistă și industrială, impulsionate de progresele în perspectivă, tipărire, fotografie și tehnologie digitală. De asemenea, vom vorbi despre conceptele-cheie în istoria vizuală.

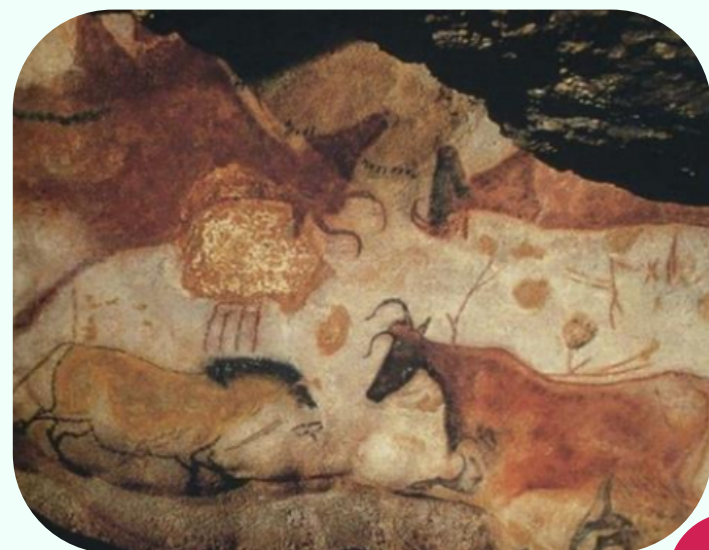
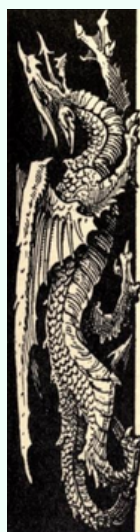
Cronologia evolutivă a vizualului:

- Preistorică (cca. 40.000–3.000 î.Hr.): cea mai veche comunicare vizuală prin picturi rupestre (de exemplu, Lascaux, Altamira), petroglife și șabloane realizate manual, probabil folosite pentru ritualuri sau înregistrări.
- Antică (3.000 î.Hr.–500 d.Hr.): dezvoltarea limbajelor simbolice și a artei în Egipt (hieroglif), Mesopotamia și Grecia, concentrându-se pe forma umană, povestiri și arhitectura monumentală.
- Epoca medievală (500–1400 d.Hr.): concentrare religioasă, cu iluminări, vitralii și mozaicuri.
- Renaștere (1400–1600): introducerea perspectivei liniare, a umanismului și a realismului în artă.
- Revoluția industrială și epoca modernă (anii 1700–1900): explozia imaginilor tipărite, a ziarelor și a reclamelor. Fotografia (secolul al XIX-lea) a transformat documentația vizuală, urmată de film.
- Era digitală (1984–prezent): trecerea la digital, grafica pe calculator, Photoshop și internet, făcând ca elementele vizuale să fie instantaneu partajabile și interactive.

Istoria vizualului este profund legată de dezvoltarea cunoașterii umane, a memoriei și a tehnologiei, servind ca instrument principal pentru reprezentarea lumii. Acestea fiind spuse, istoria vizuală se bazează pe numeroase concepte, cum ar fi:

- Comunicare vizuală- utilizarea simbolurilor, semnelor și imaginilor pentru comunicare, începând cu primii oameni.
- Cultură vizuală - studiul modului în care imaginile sunt produse, consumate și interpretate, inclusiv arta, fotografia și mass-media.
- Funcție- elementele vizuale au trecut de la pur spirituale sau simbolice la educaționale, științifice și comerciale, cu o creștere masivă a informațiilor vizuale în timpul Iluminismului din secolul al XVIII-lea.

ELISA LEONIDA ZAMFIRESCU -PRIMA FEMEIE INGINER DIN ROMÂNIA

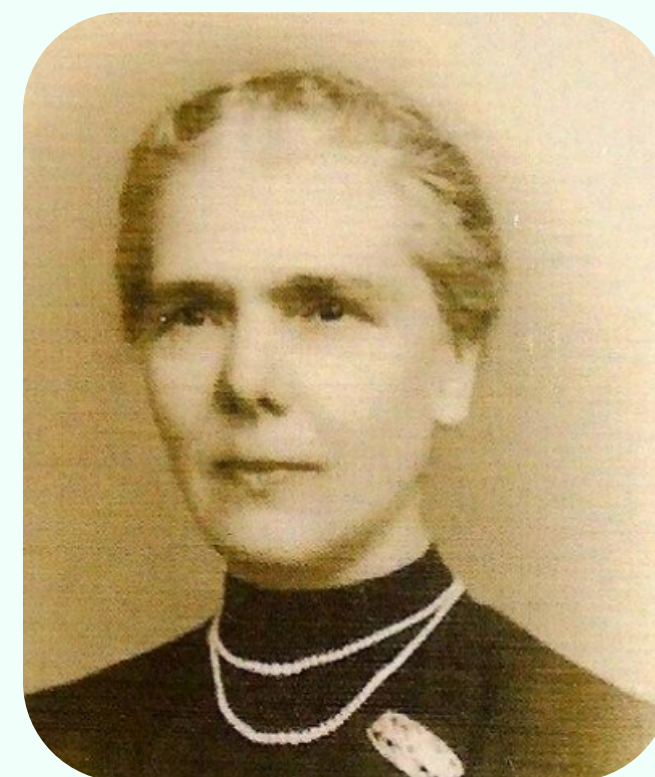
ANA GROZA - XI G

Elisa Leonida Zamfirescu este, fără îndoială, un adevărat exemplu de perseverență, dedicare și reziliență. Născută la Galați, pe 10 noiembrie 1887, într-o familie respectată de intelectuali, tatăl său fiind ofițer militar, încă de la o vârstă fragedă, Elisa a dat dovadă de interes față de carte, cu precădere față de științe. Ea a absolvit Școala Centrală de Fete, iar după finalizarea studiilor la Liceului „Mihai Viteazul” din capitală, a dorit să urmeze Facultatea de Drumuri și Poduri din București, însă a fost respinsă din cauză că era femeie. În ciuda acestui fapt, nu s-a lăsat învinsă și a ales Academia Regală de Tehnologie Berlin (în prezent Universitatea Tehnică din Berlin), la Charlottenburg, Germania, unde a fost acceptată în 1909. Desigur, și aici a avut de depășit numeroase impedimente, în special prejudecățile din partea colegilor și a profesorilor.

Pe parcursul anilor de studiu i-au fost negate numeroase privilegii și activități, precum participarea la Săptămâna bobocilor, doar pentru că îndrăznise să pătrundă într-o lume a bărbaților. Cu toate acestea, nu s-a dat bătută, absolvind cu licență în inginerie și specializându-se în chimie trei ani mai târziu. După finalizarea studiilor, Elisei i-au fost oferite mai multe posturi în străinătate, printre care și unul la BASF, în Germania, însă le-a refuzat pe toate preferând să se întoarcă în țară, unde și-a început cariera la Institutul Geologic din București. La scurt timp după angajare, cariera i-a fost întreruptă de Primul Război Mondial. Astfel, Elisa s-a alăturat organizației Crucea Roșie, conducând și coordonând mai multe spitale și primind numeroase decorații pentru activitatea desfășurată în aceasta perioadă.

Cei care au cunoscut-o atunci, au descris-o ca fiind o femeie pasionată și calmă, dând constant dovada de abnegație și empatie față de cei din jurul său. Tot pe front l-a cunoscut și pe soțul său, inginerul Constantin Zamfirescu, cu care s-a căsătorit, într-o ceremonie la care a asistat și Regina Maria. După terminarea conflictului, Elisa și-a reluat activitatea la Institutul Geologic, conducând mai multe laboratoare de analiza geologică și dirijând diferite activități de cercetare, precum analiza apei potabile, a diverselor minerale: petrol, gaze, cărbuni, bituminide solide și roci de construcție.

De-a lungul carierei, a semnat aproximativ 85000 de buletine de analize. A fost profesoară de fizica și chimie la Școala de Fete „Pitar Moș” și la Școala de Electricieni și Mecanici. În calitate de președinte al Comitetului de luptă pentru pace de la Institutul Geologic, s-a împotrivit înarmării atomice, intervenție care a fost comunicată oficial la ONU. Ea a devenit prima femeie membru AGIR (Asociația Generală a Inginerilor din România) și membră a Asociației Internaționale a Femeilor Universitare. Elisa Leonida Zamfirescu a încetat din viață pe 25 noiembrie 1973, la vârsta de 85 de ani, lăsând în urma ei o cariera impresionantă și o poveste de viață care a inspirat alte generații.

UNDE ÎNCEPE ARTA, SE TERMINĂ LINIȘTEA

MACRINA IOHON - XI

Există o eroare constantă în felul în care este privită lumea. Majoritatea oamenilor percep realitatea ca pe un decor solid, bine iluminat, însă arta apare abia atunci când structura începe să prezinte fisuri. Nu este o alegere și nici un exercițiu estetic, este impactul frontal cu acea fracțiune de secundă în care marginile lucrurilor devin duble, ca o proiecție luminoasă prost aliniată pe pânză. Când se întâmplă asta, cuvântul „artă” pare brusc prea mic. Prea lustruit. O formă goală pentru un fenomen care, în esență, nu are bune maniere. Artă nu bate la ușă și nu cere permisiunea de a fi înțeleasă, ea se instalează ca o neliniște asumată în locurile unde nu avem mecanisme de apărare. Este o defecțiune de percepție care transformă totul în fragmente: un sunet decupat chirurgical, o lumină cu o intensitate aproape ilegală, emoții care nu pot fi transpuse în cuvinte.

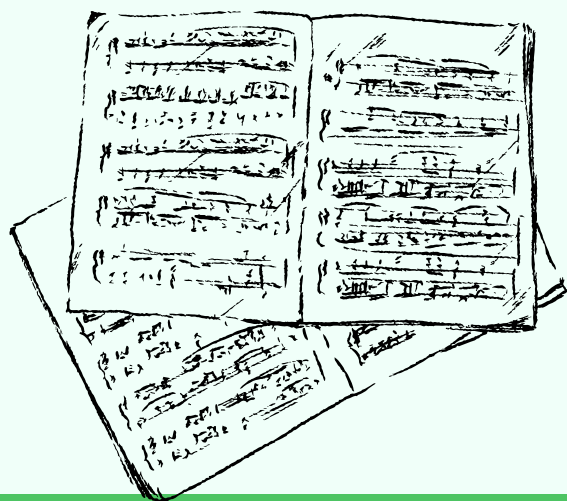
Acest haos se simte cel mai bine în sunet. Muzica nu este un fundal pentru viață, ci un eveniment fizic care modifică densitatea aerului. Există frecvențe care pot rescrie postura unui schelet, de parcă materia ar primi comenzi de la o stație de transmisie din altă dimensiune. Melodiile care contează cu adevărat nu se termină niciodată, ele rămân să ruleze în buclă într-o cameră goală a conștiinței, un aparat lăsat pornit la nesfârșit, mult după ce ultimul martor a plecat.

Din sunet, tensiunea se scurge în vizual. Atunci când o imagine insistă, actul de a vedea încetează să fie unilateral. Obiectele au memorie și ele decid cine merită să le observe cu adevărat. Unele imagini sunt de o ostilitate pură, altele de o intimitate copleșitoare. Există o memorie a formelor care rearanjează interiorul privitorului, astfel încât ieșirea din experiență să nu se mai poată face niciodată prin aceeași ușă prin care s-a intrat.

Detaliile devin astfel capcane în care realitatea se prăbușește. Textura unei suprafețe ruginite sau o lumină așezată greșit pot transforma un spațiu banal într-o viziune stranie. Există ore în timpul zilei care n-ar trebui să figureze pe ceasuri, momente de interferență în care umbrele se comportă bizar și culorile își pierd încrederea în propria lor existență.

În acest peisaj, arta contemporană nu este nici vie, nici moartă. E ceva între. Un corp menținut în funcțiune prin impulsuri electrice și fire lăsate la vedere. Tentativa de a o face accesibilă este, de fapt, o violență asupra misterului ei. Artă nu se explică, explicația este o formă de tăcere forțată. Ea trebuie să rămână un mesaj recepționat cu dificultate, un semnal plin de paraziți, o vibrație pură care refuză să devină informație utilă. De aceea, căutarea unui înțeles logic este marea capcană a celor care vor să părăsească experiența cât mai repede. Mai important este impactul, acel moment în care arhitectura internă se deplasează cu un milimetru și știi că nimic nu mai poate fi pus la loc exact cum a fost. Artă adevărată nu trebuie să se simtă „bine”. Ea trebuie să se simtă corect aliniată cu haosul de dinaintea cuvintelor.

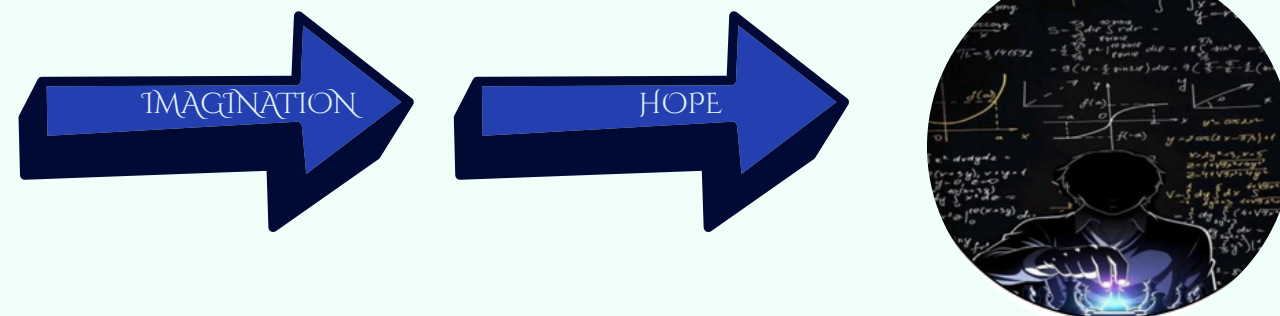
Trăim într-o scenografie care simulează realitatea, repetând gesturi dintr-o piesă pe care nu o înțelegem pe deplin. Dar, ocazional, apare o eroare de ritm. Un sunet prea ascuțit sau o imagine care rămâne pe retină cu o secundă mai mult decât ar fi firesc. Acolo, în acel decalaj, se află singurul adevăr care nu poate fi rostit. Spațiul nu este niciodată gol, el este o așteptare care își caută forma. Este sunetul care stă să înceapă și urma de rugină care ne amintește că, sub stratul subțire de zi cu zi, pulsul lucrurilor este încă infinit de prezent.

UNIVERSUL ASCUNS ÎN NUMERE

CONSTANȚA ADÎR - IX C

Privim adesea numerele ca pe simple instrumente: le folosim la calcule, la note, la bani sau la măsurători. Par reci, impersonale, lipsite de emoție. Și totuși, dincolo de aparența lor rigidă, numerele ascund un univers fascinant, plin de ordine, mister și chiar frumusețe.

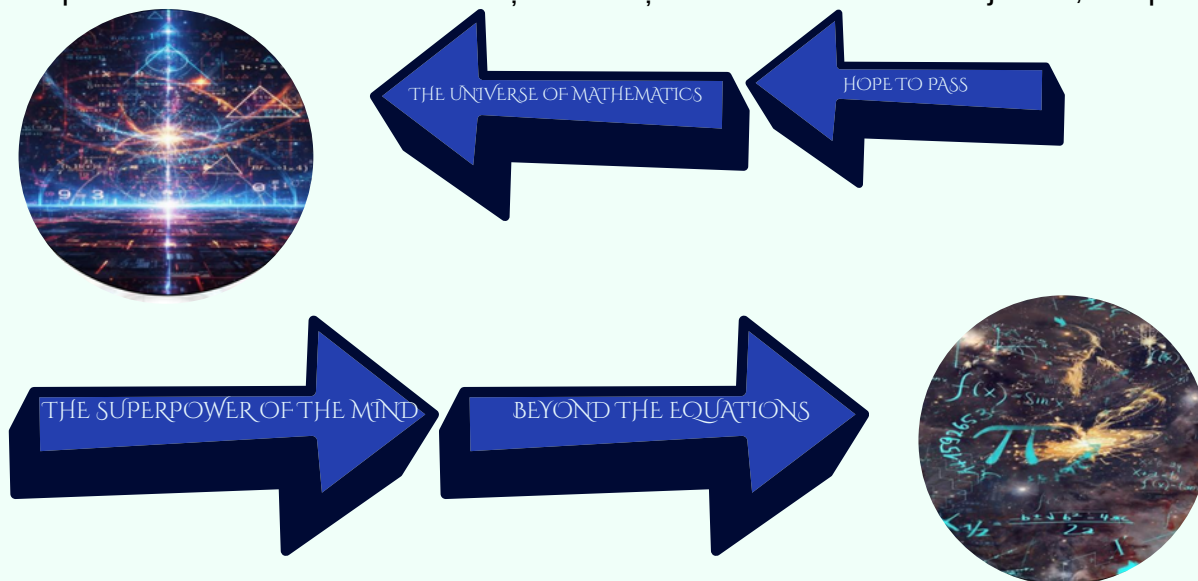
Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au simțit că numerele nu sunt doar invenții practice, ci chei care descifrează realitatea. Ritmul zilei și al nopții, succesiunea anotimpurilor, mișcarea stelelor – toate pot fi exprimate în limbaj numeric. Universul însuși pare să funcționeze după reguli matematice, ca și cum ar fi o mare ecuație în continuă desfășurare.

Dar frumusețea numerelor nu se oprește la utilitate. Există în ele o armonie subtilă. De exemplu, unele șiruri numerice apar în natură: în forma cochiliilor, în modul în care cresc plantele sau în proporțiile corpului uman. Aceste repetiții nu sunt întâmplătoare, ci sugerează că matematica este, într-un fel, limbajul secret al vieții.

În același timp, numerele pot spune povești. Un simplu „1” poate simboliza începutul, unitatea sau identitatea. „0” poate însemna nimic, dar și infinitul posibilităților. Fiecare cifră are o încărcătură simbolică ce depășește valoarea sa matematică. Astfel, numerele devin nu doar instrumente, ci și idei.

Pentru elevi, matematica este uneori percepută ca o provocare dificilă. Formule, teoreme, calcule – toate pot părea abstracte și departe de viața reală. Însă, dacă privim dincolo de exerciții, descoperim că fiecare problemă rezolvată este o mică explorare a acestui univers ascuns. Este ca și cum am descifra un cod care ne apropie de înțelegerea lumii.

În final, numerele nu sunt doar simboluri scrise pe hârtie. Ele sunt punți între gândire și realitate, între ordine și haos, între concret și abstract. Universul ascuns în numere nu este unul îndepărtat, ci unul care ne înconjoară în fiecare zi. Tot ce trebuie să facem este să privim cu mai multă curiozitate și să învățăm să citim acest limbaj tăcut, dar profund.

RECAP ANTI DE LICEU

VIAȚA DE LICEAN LA COLEGIUL NAȚIONAL "ELENA CUZA"

TRINA -ANDREEA CODIȚĂ - X B

Colegiul Național "Elena Cuza" este una dintre cele mai vechi și prestigioase instituții de învățământ din România, având o tradiție care începe în prima jumătate a secolului al XIX-lea. Fondat în anul 1833, sub denumirea de Pensionatul de fete Lazaro-Otetelișanu, colegiul a reprezentat prima formă organizată de educație secundară pentru fete din Țara Românească. Inițiativa a aparținut boierului lordache Otetelișanu, care a dorit să ofere tinerelor o educație modernă, inspirată din modelele occidentale.

În anul 1860, instituția a fost integrată în sistemul public de învățământ, marcând un pas important în dezvoltarea sa. De-a lungul secolului al XIX-lea, școala s-a remarcat prin accentul pus pe studiul limbilor străine și pe formarea culturală a elevelor, devenind un reper al educației feminine din epocă.

Perioada interbelică a adus schimbări semnificative. În 1928, instituția a primit numele "Elena Cuza", în onoarea soției domnitorului Alexandru Ioan Cuza, și a fost reorganizată ca liceu de fete. În această perioadă, colegiul și-a consolidat prestigiul și a continuat să ofere un învățământ de calitate.

În timpul regimului comunist, școala a trecut prin mai multe transformări administrative și schimbări de denumire, devenind pentru o perioadă Școala medie nr. 3, apoi Liceul nr. 3. Tot atunci, instituția a devenit mixtă, primind și elevi băieți, adaptându-se noilor cerințe ale sistemului educațional.

După 1990, odată cu reformele din învățământ, instituția a revenit la valorile sale tradiționale. În 1998, a primit denumirea actuală de Colegiul Național "Elena Cuza". Astăzi, colegiul este recunoscut pentru performanțele academice și pentru profilul său orientat spre studiul intensiv al limbilor străine, continuând să fie un simbol al excelenței în educația românească.

Pentru liceeni, Colegiul Național "Elena Cuza" reprezintă una dintre cele mai avantajoase alegeri în ceea ce privește studiul limbilor străine. De-a lungul timpului, oferta educațională s-a adaptat cerințelor moderne: în trecut, existau secțiunile de filologie bilingv germană, franceză și engleză, iar în prezent, elevii pot opta pentru filologie bilingv spaniolă, franceză sau engleză, limba germană fiind mutată la profilul Științele naturii.

Profilul filologie bilingv este potrivit elevilor pasionați de limbi străine și atrași de domeniul umanist. Aici se pune accent pe limba română, limba străină principală (spaniolă, franceză sau engleză), dar și pe discipline precum istoria, geografia și cultura generală. Elevii învață să comunice fluent, să analizeze texte și să înțeleagă diferite culturi. Un aspect important este faptul că multe ore se desfășoară în limba străină, ceea ce ajută la dezvoltarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Profilul matematică-informatică este ales de elevii orientați spre domeniul real. Pe lângă studiul limbilor străine (engleză obligatorie și a doua limbă – germană sau franceză), aici se pune accent pe matematică și informatică. Profesorii sunt mai exigenți, iar ritmul de învățare este mai alert, deoarece elevii sunt pregătiți intens pentru examenul de bacalaureat și pentru eventuale facultăți tehnice sau IT. Este un profil solicitant, care necesită disciplină și muncă constantă.

Profilul științele naturii oferă un echilibru între materiile reale și cele teoretice. Elevii studiază aceleași limbi străine ca la mate-info, însă accentul cade pe biologie și chimie, alături de matematică și fizică. Acest profil este potrivit pentru cei care doresc să urmeze o carieră în domenii precum medicina, farmacia sau științele mediului. Nivelul de dificultate este ridicat, iar învățarea implică atât teorie, cât și înțelegerea proceselor științifice.

În cadrul Colegiul Național "Elena Cuza", pe lângă materiile reprezentative ale profilurilor, liceenii beneficiază și de materii precum muzica, desenul și sportul. Deși par materii relaxante, uneori pot fi, de fapt, cele mai grele, depinzând de profesorul care le predă și cât de apropiat este acesta de clasă. Aceștia, din clasa a IX-a până în clasa a XII-a, studiază în fiecare an o materie nouă, iar aici facem referire la logică, psihologie, sociologie și filozofie, profesorii evidențiind aspectele interesante ale acestor discipline. Deși pot părea grele, de fapt sunt simple și interesante, fiecare aducând un lucru nou în viața elevilor.

Elevii beneficiază și de educație antreprenorială, în clasele a X-a și a XI-a, pentru a ști să își gestioneze banii și cum ar putea deveni oameni de afaceri experimentați. Aici, au posibilitatea de a-și folosi imaginația în diferite proiecte, în care ei înșiși pot fi oameni de afaceri la început, primind sfaturi și îndrumări pentru a se perfecționa.

Cei care au ales profilul de filologie studiază și limba latină. Doamnele profesoare încearcă să le arate liceenilor istoria privită prin ochii strămoșilor noștri și să îi învețe limba, deși nu mereu există doritori, alții așteptând cu nerăbdare această oră. Fiecare materie are rolul său important și fiecare profesor predă în felul său, fie mai strict, fie arătându-se mai apropiat de elevi.

Viața de licean în acest colegiu este una echilibrată, oscilează între muncă și activități extracurriculare. Elevii participă la olimpiade, concursuri și proiecte, mai ales în domeniul limbilor străine, însă mulți aleg și alte materii, precum istorie, geografie, limba română, biologie etc, unde au șansa să își dezvolte abilitățile într-un mod practic. De asemenea, un rol important îl au proiectele de tip Erasmus+, prin care elevii pot participa la schimburi de experiență internaționale, interacționând cu tineri din alte țări și descoperind culturi diferite. În același timp, evenimentele școlare, precum balul bobocilor sau diverse activități culturale, contribuie la crearea unei atmosfere prietenoase și la formarea unor relații strânse între colegi.

Experiența liceului nu se limitează doar la acumularea de cunoștințe; ea include construirea de prietenii durabile, participarea la proiecte și concursuri și descoperirea pasiunilor. Astfel, timpul petrecut la "Elena Cuza" formează nu doar elevi pregătiți pentru examene și facultate, ci și tineri responsabili, curioși și deschiși către lume, care pleacă cu amintiri valoroase și lecții de viață ce îi vor ghida mult timp după absolvire.

GÉNÉRATION LYCÉE : ENTRE SONNERIES, PASSIONS ET LIBERTÉ

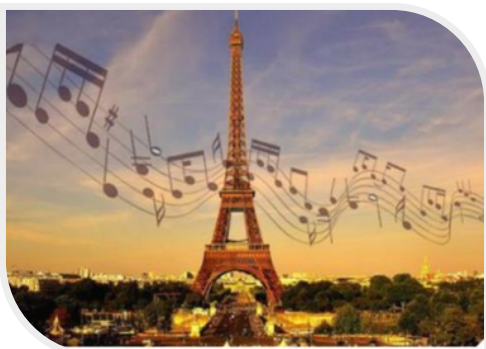
ELENA-CĂTĂLINA ȚEAMĂNU - X B

En France, la vie des lycéens ressemble à une course rythmée par les sonneries, mais aussi à une aventure pleine de découvertes. Dès le matin, les couloirs s'animent : sacs sur l'épaule, écouteurs dans les oreilles, discussions passionnées sur un contrôle ou sur le dernier match de la veille. Les cours s'enchaînent — sciences, littérature, langues — et demandent concentration et persévérance.

Pourtant, ce qui rend ces années inoubliables, ce n'est pas seulement le travail scolaire, mais tout ce qui se passe autour. Après les cours, les lycéens retrouvent une autre liberté. Beaucoup pratiquent un sport : football, basket, danse, natation ou arts martiaux. Sur le terrain ou dans une salle de sport, ils se défoulent, oublient le stress et apprennent l'esprit d'équipe. D'autres préfèrent les activités artistiques : guitare, piano, chant, théâtre ou dessin.

Certains montent même des groupes de musique avec leurs amis ou participent à des spectacles organisés par le lycée. Le temps libre, c'est aussi les sorties entre amis : cinéma, centre-ville, cafés, promenades au parc. Beaucoup passent du temps sur les réseaux sociaux, regardent des séries, jouent aux jeux vidéo ou créent du contenu en ligne. Certains s'engagent dans des associations, font du bénévolat ou participent à des projets écologiques et solidaires.

Bien sûr, il y a aussi les devoirs à terminer le soir, les examens à préparer, les choix importants pour l'avenir. Mais entre responsabilités et moments de détente, les lycéens français apprennent à équilibrer travail et plaisir. Leur quotidien est un mélange d'efforts, de passions et d'amitiés fortes — une période intense où chacun commence à dessiner son propre chemin.

LYCEUL

GLORIA TRĂȘCĂ, X D

Locul unde am râs și am plâns,
Împărțeam note și zâmbete,
Note muzicale împletite cu bătălii istorice ne-au pătruns adânc în
discuții secrete.

Se spune că acum ne formăm prietenii pe viață...
Însă mie mi se pare că alunec pe gheață...
Văd o ceață adâncă în arta prieteniei
Amintiri ce îndulcesc frumusețea nostalgiei...

Uită-ne acum...pe drum
Oare care îi e direcția?
În doi ani dispare...
Fiecare pe a lui cale...
Oare? Ne vom aminti de liceu ca o amintire caldă și dulce exactă ca
gustul cafelei din primele zile școlare...

Tu...liceule, unde vei fi oare?
Când lumea va părea atât de mare ?...

